

உயிர்நிழல்

Uyirnihal
VOL VI - N°2 - ISSUE 23

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

April - June 2006

MEISELAS Susan

Cuesta del Palmo - 1978

மனித எச்சங்கள் யுத்தகால ஒளிப்படக்கலையின் ஒரு முக்கியமான ஆதாரம். ஆனால் இங்கே அவை ஒரு அழகான பிரமாண்டமான இயற்கைக் காட்சிக்குள் படமாக்கப்பட்டுள்ளன. இது யதார்த்த உலகு, சமாதானம் என்பவற்றின் குறியீடாக இருக்கின்றது. இது நிக்கரகுவாவில் எடுக்கப்பட்டது.

1978இன் கோடைகாலத்தில் - சொமோசாவின் சர்வாதிகாரத்திற்கும் அதற்கு எதிராக இருந்த சான்டினிஸ்டாவிற்கும் இடையிலான போராட்டத்தின்பொழுது - அவர் இதைப் படம் பிடித்திருக்கிறார்.

உயிரிழல்

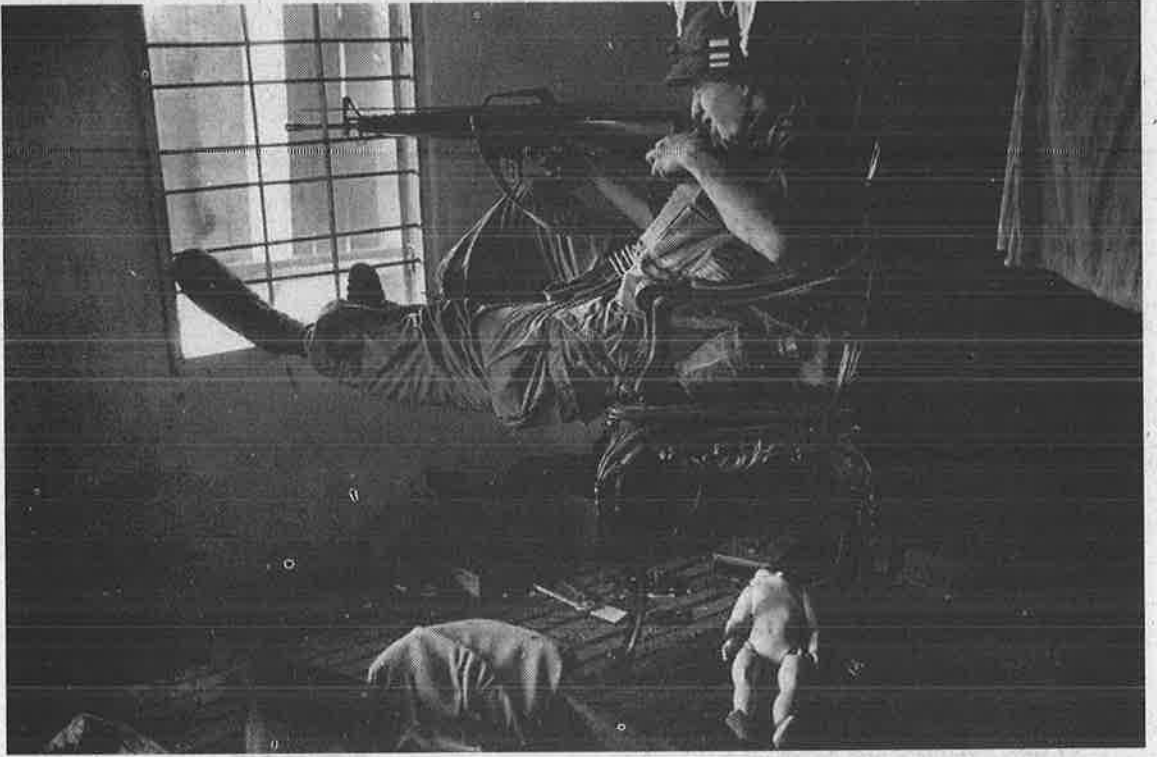

Uyirizhal

VOL VI - N°2 - ISSUE 23

April - June 2006

கலைச்செல்வனோடு...	ந.சுசீந்திரன்	05
ஏன்?	அஜாதிகா	08
ஒரு நாடோடியின் நாட்குறிப்பு	கலையரசன்	09
இசைக்கும் வயலின் ஏன் எரிந்து போனது!	கரவைதாசன்	24
யேசு உயிர்த்தெழும் நாளும் நானும்	பாமினி	25
போர் நிறுத்தம்	சந்துஸ்	28
சொல்லித்தானாக வேண்டும்!	சபாலிங்கம் ந.வ.	29
தோழர் புஸ்பராஜாவின் நினைவாக...!	துடைப்பான்	33
புஸ்பராஜா அண்ணையின் நினைவுகளோடு...!	லக்ஷ்மி	36
காக்கைச் சிறகினிலே!	ராசன் றஜீன்குமார்	38
மன்னிப்புக் கோராதே!	என். யதார்த்தன்	39
தோழர் யேசுவடன் பேசாது திரும்பிய இரவு	சந்துஸ்	42
தமிழ்த்தேசியமும் சிங்களத் திரைப்படங்களும்	ரதன்	43
Michelle PERROT உடன் ஒரு செவ்வி	நிஷாந்தி	49
சிநேகம்	அஜாதிகா	54
சண்டைச்சேவல்	கதி	55
நிறங்களாலானவனைக் காத்திருக்கிறேன்	அனார்	60
தமிழ்த்தேசிய விடுதலைப் போராட்டம்		
எதை நோக்கி?	வி. சிவலிங்கம்	61
நிலவுக்குள் அவ்வை!...	ராசன் றஜீன்குமார்	66
பேதம்	அருண்	68
ரவீந்திரன் பிரதீபனுடன் ஓர் உரையாடல்	மானசி	71
புதியவனின் 'மண்'	த. ஜெயபாலன்	77
நான் அவன்	றஞ்சினி	79
கண் கேட்காது	சித்திரா சுதாகரன்	80
சிமோன் தி போஷுவா	அநாமிகா	83
றஞ்சினி கவிதைகள்	செ. க. சித்தன்	86
ஐரோப்பிய சஞ்சிகைகளின் புத்துயிர்ப்பு	தெருக்கத்தன்	88
நிழல்கள்		90

Photographer: Philip Jones Griffiths

SAIGON - 1968

உயிர்நீங்கலி

Uyirmizhal

23

Vol. VI No. 2
Apr. - Jun. 2006

அட்டை வடிவமைப்பு: பிரதீபன்

உள் வடிவமைப்பு: லக்ஷ்மி, பிரதீபன்

தொகுப்பாசிரியர்கள்: தயாரிப்பில் உதவி:
லக்ஷ்மி பிரியதர்ஷினி
கலைச்செல்வன் குயாநிதி

தொடர்புகளுக்கு:

EXIL

27 Rue Jean Moulin
92400 Courbevoie
France.

e-mail: uyirmizhal.exil@wanadoo.fr

அன்பளிப்பு: வருட சந்தா - 15 euros
(4 பிரதிகள்: தபாற் செலவு உட்பட.)

N° d'enregistrement de l'association : 13023204

வெளியீடு: எக்ஸில்

கலைச்செல்வனோடு...

2

ந. சீந்திரன்

எங்களுக்குக் கைவந்த அளவுகளில் சில நம்பிக்கைகளை நாங்கள் விதைத்துக்கொண்டு தானிருக்கிறோம். கனவுகளும் முற்றாக அழிந்தொழிந்து போகாமல் எங்களிடத்தில் எஞ்சியிருக்கத்தான் செய்கின்றன. மரணமும் எங்களைத் தூரத்தியபடியும், நம்பிக்கைகளையும் கனவுகளையும் தகர்த்தபடியும், எஞ்சிய வாழ்வை அச்சுறுத்தியபடியும் எங்களுடனேயே உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது - எதுவுமறியாத ஓர் அப்பாவியைப் போல.

கலைச்செல்வன் துயிலோடு போய் ஒரு வருடமாகிவிட்டது. மனப்பதிவுகளின் கண்ணீரை இன்னும் துடைத்துவிட முடியவில்லை. காலங்கள் இப்படி வேகவேகமாகவேதான் எப்போதும் கழிகின்றதா!

எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் பெருமளவு ஈழத் தமிழ் இளைஞர்கள் ஐரோப்பாவிற்கு வந்து சேர்ந்தனர். இலங்கையில் நடந்த இனக்கலவரங்கள், பல்வேறு விடுதலை இயக்கங்களின் தோற்றங்களின் திடீர் வளர்ச்சி, மற்றும் நடுத்தர வர்க்கத்தின் பொருளாதார, வாழ்வியல் மாற்றங்கள் என்பன இந்த இடப்பெயர்வின் சில காரணிகள் எனக் கொள்ளலாம். இப்படி ஐரோப்பாவிற்கு வந்து சேர்ந்த இளைஞர்களிடம் அரசியல், இலக்கியம், மற்றும் விடுதலை இயக்கங்களிடத்தில் சார்புநிலை என்பன இயல்பாகவே காணக்கிடைத்தன. 1989ம் ஆண்டளவில் சுமார் இருபத்தி ஐந்து சிறு பத்திரிகைகள் ஐரோப்பாவில் இருந்து தமிழில் வெளிவந்தன. அப்போது இலங்கையில் இருந்த எல்லா விடுதலை இயக்கங்களுக்கும் ஆதரவாளர் களை இங்கே காண முடிந்தது. இலக்கியச் சந்திப்பு 1988ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் ஜெர்மனியில் இருக்கின்ற 'ஹேர்ண்' என்ற நகரில் தோற்றம் பெற்று ஆரம்பத்தில் மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை ஜெர்மனியில் பல்வேறு நகரங்களில் நிகழ்வு கண்டது.

1989ம் ஆண்டு பிரான்போட்டில் நடைபெற்ற ஐந்தாவது இலக்கியச் சந்திப்பில் நான் முதன்முதலில் கலைச்செல்வனையும் ஸஷ்மியையும் சந்தித்தேன். எல்லாவற்றின்மீதும் ஓர் அவசர அபிப்பிராயம் சொல்பவனாக, அறிதலிலும் ஆய்தலிலும் வேட்கை கொண்ட உற்சாகமான இளைஞனாக, தமிழரின் வாழ்வில் புரட்சிகரமானதும் முற்போக்கானதுமான கலாசார, சிந்தனை மாற்றங்களை உருவாக்க நினைப்பவனுமாக

இருந்தான் கலைச்செல்வன்.

1990ம் ஆண்டு தை மாதம் 'பள்ளம்' என்ற ஒரு சஞ்சிகையை நண்பர்கள் சிலருடன் சேர்ந்து வெளியிட்டான். தமிழர்கள் ஐரோப்பா எங்கும் அரசியல் தஞ்சம் கோரி, தங்கள் இருப்புக்களை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு பொழுதில், ஜனநாயகச் சிந்தனை என்பது அந்நியமான ஒரு மனச்சூழல் சமூகத்தில் முதல் இரையாக ஆக்கப்பட்டவன் கலைச்செல்வன், 'பள்ளம்' என்கின்ற அந்த மாற்றுக் கருத்துப் பத்திரிகையை வெளியிட்டதற்காக.

வெறுமையான பியர்ப் போத்தல் அது. கையடக்கமான அந்தப் போத்தலை உடைத்து கலைச் செல்வனது முகத்தில் ஏற்றினான் ஒருவன். நல்ல வேளையாக அது அவனது கண்களைக் கொண்டு விடவில்லை. கண்ணில் ஏற வேண்டியது நெற்றியில் ஏறிகண்டலுக்கு மேலான புருவத்தைக் கிழித்திருந்தது. ஒரு மனிதனைக் கடத்திக் கொண்டுபோய் தனி இடத்தில் வைத்து ஐரோப்பாவிலும் சித்திரவதை செய்யலாம் என்ற இடைப்பாடத்தை இடம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் - புலியுக்கச் சண்டியர்கள் - இவன் உடலில்தான் கற்றுக்கொண்டனர். எப்படித்தான் அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொண்ட போதும் ஜனநாயகப் பண்பு மிக்க மாற்றுக் கருத்துக்கு மதிப்பளிக்கும் மறுத்தோடி அரசியலை எப்போதும் வரித்துக் கொண்டவனாகவே கலைச்செல்வன் வாழ்ந்திருந்தான்.

2001ம் ஆண்டு யூலை மாதம் நோர்வேயின் தலை நகர் ஓஸ்லோவின் விமானநிலையத்தில் இருந்து கலைச்செல்வனை ஏற்றிக்கொண்டு மலையும் கடலும் சங்கமித்து நிற்கும் பேர்கன் என்கின்ற, நோர்வேயில் இலக்கியச்சந்திப்பு நடைபெறும், இடம் நோக்கிப் பயணப்பட்டோம். வழி கோடைக்காக ஏங்கிக் கிடந்தது. "ஒரு அகதியின் வாழ்வின் முன்னால் தோன்றும் படிகள் யாவும் செங்குத்தானவை" என்று ஆதிப் புகலிடக் கவிஞன் தாந்தே கூறியதாகச் சொல்வார்கள். ஓஸ்லோவில் இருந்து பேர்கன் நோக்கிய எங்களது பாதைகளும் அப்படித்தான் வளைந்து வளைந்து செங்குத்தாக மேலேறிச் சென்றன. நாம் எங்கு போகிறோம், என்ன பேசுகிறோம் என்பதை விடவும் நாம் பார்த்தோம், கூடிப் பயணப்

அறிச்ச - பிரான்ஸ்
14. 03. 2006

காயத் தீயந்து கரியாய் மாறுகின்றது
காலம்
முன்னே போக முடியினும் போவேன்
விடியலைக் காத்து நிற்குமோ
காலம்

இன்றைய விமர்சனக்குழுவும் ராஜினி திரைகமலமும்
நினைவுக் கருத்தரங்கில் (பாரிஸ் - 1992)
முன்வரிசையில்
தோழர்கள் புஸ்பராஜா (2006), உமாகாந்தன் (2004)
சபாலிங்கம்(1994)

'அறிச்ச' சஞ்சிகையினால் 14.03.2006இல் வெளியிடப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரம்

பட்டோம் என்பதுவே மனநிறைவைத் தருகின்ற வாழ்வில் ஒரு ஐந்து மணி நேரப் பொழுதை ஆனந்தமாகக் கழித்ததைக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். நோர்வேயின் அதியுயர்ந்த மலையின் மீது நாங்கள் இளைப்பாறினோம். இலங்கையில் இருந்து ஐரோப்பாவுக்கு கோடையின் தொடக்கத்தில் வந்திருந்த கவிஞர்கள் இருவருக்கு மலையுச்சியில் படிந்து கிடந்த பனியையும் காட்டிவிட எம்மால் முடிந்தது. உடைந்த புட்டியின் ஆயுதக்கீறல் அடையாளங்கள் சூரிய ஒளிபட்டுத் தெறித்த பனியுறைந்த அந்த மல்லயுச்சியில் கலைச்செல்வன் முகத்தில் தெளிவறத் தெரிந்தது.

1990ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் ராஜினி திராணகம கொல்லப்பட்டதைக் கண்டித்து பாரிஸில் ஒரு நிகழ்வு துணிச்சலாக நடத்தப்பட்டது. அதன் பின்னர் இலங்கையைச் சேர்ந்த மலையக எழுத்தாளர் என்.எஸ்.எம். ராமையா என்ற எழுத்தாளரின் மறைவை யொட்டிய நினைவுக்கூட்டம் அதே நண்பர்களினால் 1990ம் ஆண்டு இறுதியில் நடத்தப்பட்டது. கண்காணிப்பு அரசியலுக்குப் பணிக்கப்பட்ட, நடைமுறை நாகரிகம், ஜனநாயகம், இங்கிதம் என்ற எதுவும் எங்களிடம் பலிக்காது என்ற வாசகங்கள் முகத்தில் அறையப்பட்ட புலிக்கும்பல் ஒன்றினால் இந்தக் கூட்டம் குழப்பியடிக்கப்பட்டது. மிகச் சிறிய நண்பர்கள் கூட்டமொன்று - அதுவும் நோஞ்சான் உடல்வாகு நண்பர்கள், எல்லோரும் நடுங்கிப்போயிருந்த காலமது. புகைப்படச் சருள்களைக்கூட இந்தக் கும்பல் விட்டு வைக்கவில்லை. எஞ்சி இருக்கின்ற புகைப்பட மொன்றில் இப்போது காலமாகி விட்டவர்கள் என்று

காணக் கூடியதாக புஸ்பராஜா, உமாகாந்தன், சபாலிங்கம் இவர்களோடு கலைச்செல்வனும் துல்லியமாகவே கொலுவடன் இருக்கின்றான். 'அறிச்ச' சஞ்சிகை நண்பர்கள் விநியோகித்திருக்கும் இந்தப் புகைப்படப் பிரதியில் கலைச்செல்வனின் பெயரினைத்தின்று விட்டிருப்பதின் 'அரசியலைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

நாங்கள் சந்திக்கும்போது எவற்றையெல்லாம் பேசினோம் என்று இப்போது சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். எங்கள் வாழ்வு எங்களை அறியாமலே ஏதோ வகையறியாப் பலவற்றுக்குள்ளே திணிக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறது. மீண்டு வருவதற்கான நிரந்தரப் போராட்டத்திற்கு முடிவில்லை போலும். உலகம் புகலிடம் தேடி அலைகிறது. புகலிடம் எங்களில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களைப் பற்றியும் உலகப் புகலிடச் சமூகங்கள், அவர்களது புகலிட இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள் மற்றும் இன்னபிற விடயங்களில் எல்லாம் எங்கள் காலங்களைப் பொசுக்கினோம்.

ஹிட்லர் ஜேர்மனியில் ஆட்சிக்கு வந்தபோது தொடக்கத்தில் ஜேர்மனியில் இருந்து யூதஇனப் புத்திஜீவிகளும் மற்றும் சமூக ஜனநாயகவாதிகள், கம்ப்யூனிஸ்டுகள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் என்று பெருமளவு இடம்பெயர்ந்து பூமிப்பந்தின் பல பாகங்களிலும் ஓடி ஒளிந்து கொண்டபோதும் தமது நாட்டில் உருவெடுத்திருக்கும் பாசிச அரசின் முகத்திரையைக் கிழித்து எழுந்ததுதான் அவர்களது 'ஜேர்மன் புகலிட இலக்கியம்'. ஜேர்மனிக்கு வெளியே செயற்பாட்டாளர்களின் தொடர்ச்சியான ஒன்று கூடலினால் சர்வதேசமெங்கும் அன்றைய ஹிட்லரின்

சுசீந்திரன் - கலைச்செல்வன்

பாசிச அரசுக்கெதிரான அணிதிரட்டலை அவர்களால் செய்ய முடிந்தது. தமிழிலும் புகலிட இலக்கியம் என்பதன் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய புரட்சிகர வரைபு ஒன்றை ஆக்கிவிட முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தான் கலைச்செல்வன். ஆனால் வெகுஜன ஊடகங்களின் திடீர்ப் பரம்பல், அவசர அவசரமான, புகலிடத்தின் உள்வாங்கல்களைக் கண்டு கொள்ளாத, ஒரு மேலோட்டமான புரிதல்களுடன் கூடிய படைப்புகளையே கொண்டாடின. இப்படி எழுந்த இந்தக் காட்டு விளைச்சலில், மரபு பேணப்படுகிறதே தவிர, ஒரு மாற்றின் அல்லது புதிதின் கீற்று தொலைவாகிப் போகின்றது.

“இலக்கியம் என்பது வெடிகுண்டு அல்ல. ஆனாலும், அது ஆகக் குறைந்தது ஒரு வெடிகுண்டின் தாக்கத்தை விளைவிக்கக் கூடியது” என்று சொல்வார்கள்.

1992இல் கலைச்செல்வனால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட 'எக்ஸில்' என்கின்ற பதிப்பகம், அதற்குப் பின்பு 1998ம் ஆண்டில், 'எக்ஸில்' என்ற பெயரையே, தான் உட்படப் பலரால் தொடங்கப்பட்ட சஞ்சிகையின் பெயராகவும் கலைச்செல்வன் முன்மொழிந்தமை புகலிடத்தின் உள்ளார்ந்த தாற்பரியத்தைப் புரிந்து வைத்திருந்த பிரக்ஞையில் முகிழ்த்தவையே.

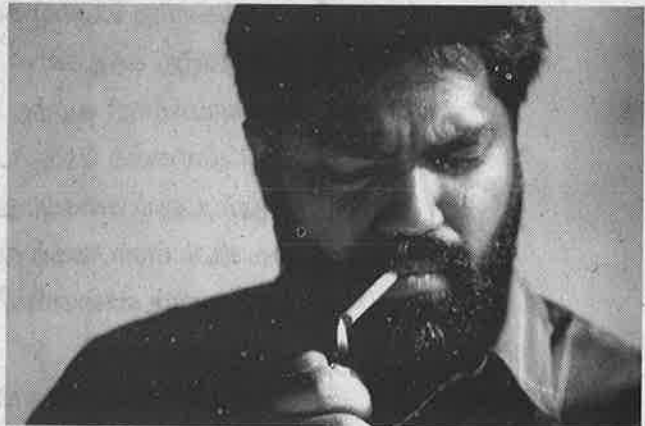
தொண்ணூறுகளின் தொடக்கத்தின் ஒரு

புகலிடம் எங்களில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களைப் பற்றியும் உலகப் புகலிடச் சமூகங்கள், அவர்களது புகலிட இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள் மற்றும் இன்னபிற விடயங்களில் எல்லாம் எங்கள் காலங்களைப் பொசுக்கினோம்.

வார இறுதியில் நாங்கள் இலங்கையின் முதற் தொழிற்சங்கவாதி கோ. நடேசப்பயருக்கு விழாவெடுத்தோம். அந்த ஆயத்த இரவொன்றில் விடியவிடிய 'தேசியம்' பற்றி நண்பன் கலைச்செல்வனும் இன்னும் வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து வந்த இரண்டு நண்பர்களும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மறுநாள் நடைபெறவிருக்கும் அந்த ஐரோப்பியத் தமிழ் மகாநாட்டில் “அகஸ்தியர் எழுத்துக்களில் அரசியல்” என்பது குறித்து கலைச்செல்வன் பேசவேண்டும். அதை அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்திய நான் விவாதத்தை நிறுத்தி தூங்கப் போகுமாறு பணித்தேன். இதை விரும்பாத கலைச்செல்வன் (தொடர்ந்து விழித்திருந்து பேசப்போகிறானாம்) ஒரு குழந்தையைப்போல் அழுதே விட்டான்.

நினைவுகளைச் சொல்வதில் நான் தோற்றுப் போகிறேன்.

விரல் இடுக்கித் தீனிகள், புதுப்புதுப் பெருஞ்சமையல், இரண்டு மூன்று தினங்கள் தொடர்ந்து சமையலறைக்கும் வரவேற்பறைக்கும் மாறி மாறி நடந்து அருந்தும் மது, காற்றாதும் நீரோசை ஆற்றங்கரைகளிலும், கோடைமலர் விளைந்த பூங்காக்களிலும், கொட்டிக் குவிந்திறுக்கிக்கும் பனிவெளிகளிலும் படைப்பிலக்கியம் பற்றியோ, இலங்கை, உலக அரசியல் பற்றியோ சத்தமிட்ட விவாதங்கள், எங்களது சண்டைகள், எங்களது இருப்புகள், எங்களது நேசங்கள், எங்களது சமைகள், நாங்கள் பேசுகின்ற விஷயங்கள், விழித்துக் கழித்த இரவுகள், விட்டேத்திப் பயணங்கள், இப்படியாக...

தமிழ்த் தேசிய அவணச் சுவடிகள்

ஏன்?

அஜாதிகா

ஏன் எப்பொழுதும் வசந்தகாலத்தைப் பாடுகிறோம்?
 ஏன் றோஜாவைப் போற்றுவதற்கு விரும்புகிறோம்?
 ஏன் குதிரையை மட்டும் அழகாகக் காண்கிறோம்?
 ஏன் கோடைகாலத்தின் அழகை மெச்சுகிறோம்?
 ஏன் எப்பொழுதுமே ஒரே பருவ காலங்கள்?
 ஏன் ஒரே பூக்களையே ஆராதிக்கிறோம்?
 ஏன் குறிப்பிட்ட பிராணிகளையே விரும்புகிறோம்?
 ஏன் இனங்கள்?
 ஏன் வகைமாதிரிகள்?
 ஏன் நான்? எனவே நான்.

நான் யார்?
 எனக்குத் தெரியாது.
 அழுவதற்கும்
 எதிர்பார்ப்பில்லாது விரும்புவதற்கும்
 சாக்கடைக்குள் உழல்வதற்கும்
 பாதங்களற்ற உடலை சுமப்பதற்கும்
 சந்தடியற்ற சந்துகளில்
 ஏனையவர்கள் கழித்து வைத்தவற்றுள்
 என் தீனியைத் தேடுமிடத்தும்
 எலும்புடனும் சகையுடனும் கூடிய
 ஒரு ஜடம் என்பதைத் தவிர
 நான் யார் உண்மையில்?
 யாவும் துகளாகும்
 நான் மீண்டும் மண்ணாவேன்.

ஒரு நாடோடியின் நாட்குறிப்பு

ஒரு நாடோடியின் நாட்குறிப்பு

கலையரசன்

குறிப்பு I:

டென்மார்க்: ஐரோப்பாவின் கேலிச்சித்திரம்

செப்டெம்பர் 2005:

டென்மார்க்கில் பிராந்தியப் பத்திரிகையாக அறியப்பட்ட 'யூ லாண்ட்ஸ் போஸ்டன்' ஒரு புதிய போட்டியை அறிவித்தது. முஸ்லிம்களில் எல்லாப் பிரிவைச் சேர்ந்தவராலும் உயர்வாக மதிக்கப்படும் இறைதூதர் முகமது நபி அவர்களின் படத்தை கேலிச் சித்திரங்களாக வரைந்தனுப்புமாறு தனது ஓவியர்களைக் கேட்டது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 12 சித்திரங்கள் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டன. முகமதுவை ஒரு பயங்கரவாதியாக; ஒரு கொள்ளைக்காரனாக, ஒரு பிச்சைக்காரனாக பரிகசித்தன அந்தக் கேலிச் சித்திரங்கள். இதைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்த டென்மார்க் முஸ்லிம்கள் தாம் அவமானப்படுத்தப்பட்டதாக உணர்ந்தனர். குறிப்பாக, தலைப்பாகைக்குள் குண்டு வைத்திருக்கும் முகமதுவின் சித்திரம் - முஸ்லிம்கள் அனைவரையும் பயங்கரவாதிகள் என்னும் எண்ணத்தை உருவாக்குகின்றமை - குறிப்பிட்ட சமூகத்தின்மீது வெறுப்பை விதைக்கும் நோக்கிலானது என நம்பினர். இது குறித்துப் பேச டென்மார்க் அரசாங்கத்தை அணுகினர். ஆனால் ஒரு பத்திரிகையின் கருத்துச் சுதந்திரத்தில் தலையிட உரிமையில்லை என்று அரசாங்கம் கைவிரித்து விட்டது.

சில மதத் தலைவர்கள் இது சம்பந்தமாக நடவடிக்கை எடுப்பதற்காக மத்தியகிழக்கு நாடுகளுக்கு பயணமாகினர். அங்கே பல இஸ்லாமிய புத்திஜீவிகளைக் கண்டு உரையாடினர். அவர்களும் கடுமையான விவாதங்களுக்குப் பின்னர் கண்டனங்களுடன் நிறுத்திக் கொண்டனர். இதற்கிடையே இஸ்லாமிய நாடுகளின் தூதுவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு செவிசாய்க்க டென்மார்க் அரசு மறுத்துவிட்டிருந்தது. இவ்வாறு ஓரிகு மாதங்கள் உருண்டோடிய பின்னர் விஷயம் எப்படியோ இஸ்லாமிய மத அடிப்படையான கட்சிகளின் காதுகளுக்கு எட்டிவிட வந்தது வினை. பாலஸ்தீனம் முதல் பாகிஸ்தான்வரை, ஈராக் முதல் இந்தோனேசியா வரை முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மை

யாக வாழும் நாடுகள் எங்கும் டென்மார்க் எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்கள் வெடித்தன. சில நாடுகள் டென்மார்க் பொருட்களைப் பகிஷ்கரித்தன. இதனால் டென்மார்க்கின் புகழ்பெற்ற பன்னாட்டுக் கம்பெனிகள் கோடிக்கணக்கில் நட்டமடைந்தன.

ஆரம்பத்தில் ஒரு மதம் சம்பந்தமான பிரச்சினை, வெகுவிரைவில் அரசியல் பொருளாதார பிரச்சினை யாகியது. மத்திய கிழக்கு நாடுகளின் அரசாங்கங்கள், ஒரு பக்கம் அமைதி காக்கும்படி கூறிக் கொண்டே மறுபக்கம் மக்களைத் தூண்டிவிடுவதாக டென்மார்க் குற்றம் சாட்டியது. இருப்பினும் ஒரு பத்திரிகையின் சார்பாக தான் மன்னிப்புக் கேட்க முடியாதென டென்மார்க் பிரதமர் மீண்டும் அறிவித்தார்.

பிரச்சினை தற்போது வேறு திசைகளை நோக்கி பயணமாவதாகப் பலர் சந்தேகப்பட்டனர். ஐரோப்பாவின் கிறிஸ்தவ தீவிரவாதிகளும் மத்திய கிழக்கின் இஸ்லாமிய தீவிரவாதிகளும் தத்தம் மக்களைக் கொம்பு சீவி விடும் தலைமை ஆபத்தானது எனச் சில ஐரோப்பிய அரசியல் அவதானிகள் முணுமுணுத்தனர். 'சாதாரண' ஐரோப்பிய மக்கள் சர்வதேச முஸ்லிம் மக்களின் சக்தி கண்டு மௌனமாக எரிச்சலுற்றனர்.

முஸ்லிம்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதைவிட, பதிலடியாக தாமும் கேலிச்சித்திரங்களை வரையலாம் தானே எனச் சிலர் நினைத்தார்கள், அதுவும் நடந்தது. ஆனால் வேறு வடிவில். பெல்ஜியத்தில் அரபு சிறுபான்மையினர் கட்சியான 'அரபு ஐரோப்பிய லீக்' தனது இணையத்தளத்தில் போட்ட கேலிச் சித்திரங்கள் பல ஐரோப்பியரை சங்கடத்தில் நெளிய வைத்தன. ஒரு படத்தில் ஆன் பிராங்குடன் படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஹிட்லர், "இதையும் உனது டயறியில் எழுதுவாயா?" எனக் கேட்பதுபோல் அமைந்திருந்தது. ஐரோப்பாவில் யூத இன அழிப்பான 'ஹாலோ கோஸ்ட்', மற்றும் ஆன் பிராங்க் பற்றி விமர்சிப்பது குற்றமாக கருதப்படுகின்றது. அதாவது இவையாவும் புனிதமானவையாக ஒரு மதத்தின் ஸ்தானத்தில்

New Delhi-13.02.2006

வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றைக் கேள்விக்குள்ளாக்க குவதை அல்லது எதிர்த்துக் கருத்துக்கூறும் உரிமையை மறுக்கும் ஐரோப்பிய அரசாங்கங்கள் முஸ்லிம்களைப்பற்றி மட்டும் எப்படியும் எதுவும் கூறலாம் என அனுமதிப்பது நியாயமா? இந்த இரட்டை வேடத்தை பகிரங்கப்படுத்த விரும்பினோம் என்று விளக்கமளித்தது அரபு ஐரோப்பிய லீக்.

கிட்டத்தட்ட இதே போன்ற கருத்தை (ஐரோப்பாவின் இரட்டை வேடம்) முன்வைத்தது அரபு நாடுகளின் கூட்டமைப்பான 'அரபு லீக்'. அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையை ஐ.நா. சபை வரை கொண்டு போக விருப்பதாகவும் மதத் துவேசத்தை ஊக்குவிக்கும் நாடுகளீது கண்டனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றாமாறு கோரப்போவதாகவும் தெரிவித்தனர். எப்படியோ விவகாரம் ஐ.நா. பாதுகாப்புச் சபை வரைக்கும் போகும் என்பது நிச்சயமில்லை. இருப்பினும் கடந்த காலத்தில் பல்வேறு அரசியல் நெருக்கடிகளின் (ஈராக், பாஸ்தான போர்) போது தமது ஒற்றுமையைக் காட்டாத அரபுநாடுகள், மதம் என்று வந்தால் ஒன்று சேர்வது அவதானிக்கத்தக்கது. இந்த ஒற்றுமைகூட எவ்வளவு தூரம் நிலைத்து நிற்கும் என்பது கேள்விக்குறியாகும். மேலும் தன்மானம், கௌரவம் என்பன முஸ்லிம்களின் (அல்லது கிறித்தவ மக்களின்) வாழ்க்கை முறையோடு பிரிக்க முடியாத அம்சம். "மரியாதை போனால் வாழத் தேவையில்லை" என்பது போன்ற சிந்தனைகளை மேலைத்தேய மக்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

சந்தேகத்திற்கிடமின்றி ஐரோப்பாவின் இரட்டை வேடம் கண்டிக்கத்தக்கதுதான். ஓரினச் சேர்க்கையாளரை திருமணம் முடித்து வைக்கும் சட்டத்தைக் கொண்ட நெதர்லாந்தில் ஓரினச் சேர்க்கையாளரைப் பற்றி இழிவாகவோ குறைவாகவோ கருத்துத் தெரிவிப்பது சட்டப்படி குற்றம். ஒரு முறை ஒரு இஸ்லாமிய மதத் தலைவர் இந்தக் குற்றச்சாட்டின் பேரில் வழக்குப் போடப்பட்டு நாடு கடத்தப்பட்டார். நீதிமன்றத்தில் இந்த விவகாரம் (சம்பந்தப்பட்ட மதத் தலைவர் ஓரினச் சேர்க்கையாளரைப் பன்றிகளோடு ஒப்பிட்டு பள்ளிவாசலில் பிரசங்கம் செய்திருந்தார்) கருத்துச் சுதந்திரத்திற்குள் அடங்காது எனத் தீர்ப்புக் கூறப்

பட்டது. அதே நேரம் நெதர்லாந்தின் பிரபல எழுத்தாளரும் சினிமாத் தயாரிப்பாளருமான தெயோ வான்கோ முஸ்லிம்களை 'ஆட்டுக்கு...' என்று 'இனவாதக் கட்டுரைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது யாரும் அவர்மீது வழக்குத் தொடுக்கவில்லை. இறுதியாக, நிர்வாணமாக படுத்திருக்கும் பெண்ணின் முதுகில் குர்ஆன் வாசகங்கள் எழுதிய காட்சியுடன் சினிமாப் படம் எடுத்து வெளியிட்ட போது பொறுக்க முடியாத ஒரு முஸ்லிம் இளைஞரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டபோது தான் பலர் விழிப்படைந்தனர். அன்று மரணச் சடங்கில் கலந்து கொண்ட ஆளுங்கட்சிகளின் அரசியல்வாதிகள் "எமது கருத்துச் சுதந்திரத்தை யாரும் அடக்க முடியாது" என முழங்கினர்.

உலகில் 'சிறந்த நாகரிகத்தை'க் கொண்ட ஐரோப்பாவில் தற்போது 'பிற்போக்கு கலாச்சாரத்தை' பின்பற்றும் வந்தேறு குடிகளால் ஆபத்து வந்து விட்டதாகப் பல வலதுசாரி அரசியல் கட்சிகள் பிரச்சாரம் செய்கின்றன. ஐரோப்பிய நாடுகளில் சிறிய எண்ணிக்கையினரான 'புதியநாசிகள்' மட்டும் இவ்வாறு கூறுவதாக நினைப்பது தவறு. பெரும்பான்மை வாக்காளர்களைக் கொண்டு ஆட்சியமைக்கும் லிபரல் கட்சிகளும் கிறிஸ்தவ கட்சிகளும் இனவாத/முஸ்லிம் விரோத/அகதிகள் விரோத அரசியல் பிரச்சாரம் செய்துதான் வாக்காளர்களை கவர்கின்றனர். அண்மைக் காலத்தில் அவர்கள் கண்டு பிடித்த அரசியல் ஆயுதத்தான் 'கருத்துச் சுதந்திரம்' - அதாவது, இனவாத கருத்துக்களுக்கும் சுதந்திரம்!

சர்வதேச சர்ச்சையைக் கிளப்பிவிட்ட 'யூலண்டஸ் போஸ்டன்' பத்திரிகை கருத்துச் சுதந்திரம் என்ற போர்வையின் கீழ் பாலியல் கார்ட்டூன்களையோ அல்லது தூஷண வார்த்தைப் பிரயோகங்களையோ பிரசுரிப்பதில்லை. மேலும் யூத எதிர்ப்புக் கார்ட்டூன்களை பிரசுரிக்கவும் தயார் என்று கூறிய கலாச்சாரப் பகுதி ஆசிரியர் கட்டாய விடுமுறையில் அனுப்பப்பட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது.

அதன் அர்த்தம் யாரும் எதையும் சொல்லாம் என்பதல்ல. பெரும்பான்மை மக்களைக் கவர்ந்த வெகுஜன ஊடகங்கள் தமது கருத்துச் சுதந்திரத்தின்

**முகமது கார்ட்டூன்கள்
வேண்டுமென்றே
முஸ்லிம்களை அவமதித்து
அவர்களைப் புண்படுத்தும்
நோக்கத்தில் வரையப்பட்டன.
கருத்துச் சுதந்திரத்துக்காக
வாதாடுபவர்கள் அதேநேரம்
மதச் சுதந்திரத்தைக்
கண்டு கொள்வதில்லை.**

எல்லை என்ன என்பதனை அறிந்து வைத்திருக்கின்றன. இது 'சய தணிக்கை' என அழைக்கப்படுகின்றது.

சில மாதங்களுக்கு முன்னர் அம்ஸ்ரடாம் விமான நிலையத்துக்கருகில் பாதுகாப்பற்ற சட்ட விரோத குடியேறிகளை திருப்பியனுப்பும் தடுப்பு முகாம் தீப்பிடித்து எரிந்ததில் சில பத்து அகதிகள் கருகி மடிந்தனர். இந்தச் சம்பவத்திற்கு பொறுப்பேற்க வேண்டிய குடியேற்ற அலுவலர்கள் அமைச்சரிற்கு எதிரான போராட்டத்தின்போது "படுகொலைகளுக்கு பொறுப்பேற்க வேண்டிய கிரிமினல்" என்ற வாசகங்கள் தாங்கிய பதாகைகளை அகற்றுமாறு பொலிஸ் உத்தர விட்டது. ஏனென்றால் இவையெல்லாம் கருத்துச் சுதந்திரத்திற்குள் அடங்காதாம். இதுபோலத்தான் ஐரோப்பிய நகரங்களில் நடந்த அமெரிக்க எதிர்ப்பு ஊர்வலங்களில் 'புஷ் கிரிமினல்' போன்ற வாசகங்கள் தடை செய்யப்பட்டன.

2001ம் ஆண்டு செப்டெம்பருக்குப் பிறகு ஐரோப்பிய நாடுகளும் அமெரிக்காவைப் பின்பற்றி தீவிரவாதப் போக்குடைய முஸ்லிம்களை கண்காணித்து அடக்கத் தொடங்கியுள்ளன. ஒரு முறை தொலைக்காட்சி விவாதத்தில் ஒரு பிரபல முஸ்லிம் விரோத அரசியல்வாதி மரணமடைவதை விரும்புவதாகக் கூறிய இஸ்லாமிய மதபோதகரொருவரீது சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென அரசாங்க மட்டத்தில் பேசப்பட்டது. ஜிகாத் பற்றி இணையத் தளங்களில் எழுதிய அல்லது நண்பர்களுடன் கதைத்த ஒரே காரணத்திற்காக பல இளைஞர்கள் சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். லெபனானில் இருந்து ஹிஸ்புல்லா இயக்கத்தினால் ஒளிபரப்பப்படும் அல்மனார் தொலைக்காட்சி பிரான்சில் தடை செய்யப்பட்டது. இவ்வாறு கருத்துச் சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்ட, தடைசெய்யப்பட்ட சம்பவங்களை பட்டியலிட்டுக் கொண்டே போகலாம்.

சுமார் ஒரு மாதகாலம் சர்வதேச ஊடகங்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்த 'இஸ்லாமிய எழுச்சி' மேற்கூலக நாடுகளை, குறிப்பாக டென்மார்க்கை, நடுங்க வைத்தது என யாராவது எதிர்பார்த்தால் ஏமாந்து போவார்கள். பெரும்பாலான ஐரோப்பியத் தலைவர்களின் மௌனத்திற்கு காரணம் இஸ்லாமிய நாடுகளுடனான

தமது வர்த்தகம் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்பதுதான். இந்த 'கார்ட்டூன் போரில்' டென்மார்க்கின் ஏற்றுமதி வர்த்தகம் கணிசமான அளவு வீழ்ச்சி கண்டதென்னவோ உண்மைதான். இருப்பினும் டென்மார்க் தனது புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையாக பிற ஐரோப்பிய நாடுகள் தனது உற்பத்திப் பொருட்களை வாங்கி உதவுமாறு கேட்டு வருகின்றது. உண்மையான நண்பர்கள் ஆபத்தில் உதவுவார்கள் என எதிர்பார்க்கின்றது.

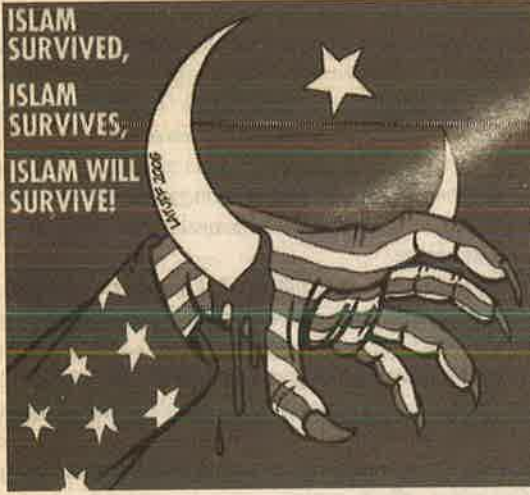
இருப்பினும், பிற ஐரோப்பிய நாடுகள் கருத்துச் சுதந்திரத்தை மதிப்பதாகக் கூறும் அதேநேரம் அது பிறரின் சுதந்திரத்தை மறுப்பதாக அல்லது அவமதிப்பதாக இருக்கக்கூடாது என்று கூறி டென்மார்க்கிற்கு பகிரங்கமாக ஆதரவளிக்கத் தயங்கி வருகின்றன. இப்படியே எல்லோரும் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தால் போதுமா? யாராவது ஆதரவாக பேச வேண்டுமென்று நினைத்த சிலர் தலைமறைவாக வாழ்ந்து வரும் நெதர்லாந்து பாராளுமன்ற உறுப்பினர் 'ஹிர்ஸி அலீ'யை மேடைக்கு கொண்டு வந்தனர். சோமாலிய முஸ்லிம் குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்ணான இவர் இஸ்லாமை விமர்சித்ததால் வலதுசாரி லிபரல்வாதிகளால் செல்லப்பிள்ளையாக தத்தெடுக்கப்பட்டுள்ளார். இந்த ஹெர்ஸி அலி நெதர்லாந்துக்கு அகதியாக வந்த பின்னர், "தான் ஒரு முஸ்லிம் இல்லை" என அறிவித்ததுடன் "இஸ்லாம் ஒரு ஒரு காட்டுமிராண்டி மதம்" என்று பிரச்சாரம் செய்தார். படுகொலை செய்யப்பட்ட தெயோ வான்கோ உடன் சேர்ந்து இஸ்லாமை விமர்சிக்கும் திரைப்படம் எடுத்தார். இதனால் இஸ்லாமிய மத அடிப்படைவாதிகளின் கொலைப்பயமுறுத்தலுக்கு ஆளானவர். அது போதாதா? அவரை பேர்லினில் வைத்து பத்திரிகையாளர்கள் மத்தியில் டென்மார்க் ஆதரவு பிரச்சாரம் செய்ய விட்டும் வேறு யாரும் முன்னுக்கு வரவில்லை.

அனைத்து ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் குறிப்பிட்ட அரசியல் பிரிவினர் முன்னுக்கு வந்தனர். கேலிச் சித்திரங்களை ஆதரித்து பகிரங்கமாக பேசினர். இத்தாலியில் பாசிச 'லீகா நோத்' என்ற கட்சி இன்னும் ஒரு படி மேலே போய் முகமது கேலிச் சித்திரங்கள் அச்சிட்ட 16 சேர்ட்கள் அணிந்து தேர்தல் பிரச்சாரம் செய்யப் போவதாக கூறியது. இத்தகைய 'தேரீயசாலிகள்' வேறு யாரும்ல்லர். இதுவரை காலமும் பெரும்பான்மை மக்களால் கண்டு கொள்ளப்படாமல் இருந்த புதிய பாசிஸ்டுகள், புதிய நாசிகள், மற்றும் பிற தீவிர வலதுசாரிக் கட்சிகள்தான். இவர்கள் தமது காலம் வந்து விட்டதாக கருதுகின்றனர். முஸ்லிம்களை வலுச்சண்டைக்கு அழைத்து அரசியல் ஆதாயம் அடைய காத்திருக்கின்றனர். அவர்களை இன்று ஊக்குவிக்கும் உந்து சக்தி... வேறு எதுவுமல்ல... டென்மார்க்!

நடந்து முடிந்த டென்மார்க் பொதுத் தேர்தலில் வலதுசாரிக் கட்சிகள் வெற்றி பெற்று ஆட்சியமைத்துள்ளன. பிரதமர் ராஸ் முஸ்ஸனின் லிபரல் கட்சிக்கு பெரும்பான்மை ஆசனங்கள் கிடைக்காததால் 'டேனிஷ் மக்கள் கட்சி'யின் ஆதரவில் தங்கி இருக்க

Telaviv-16.02.2006

Carlos Latuff - 01.05.2006

வேண்டிய நிலைமை, வெளிநாட்டவர்களை வெறுக்கும் தீவிர வலதுசாரிக் கட்சியான டேனிஷ் மக்கள் கட்சியின் செல்வாக்கு அதன் இனவாத அரசியலால் வளர்ந்து வருகின்றது. கேலிச்சித்திர சர்ச்சைக்குப் பின்னர் நடத்தப்பட்ட கருத்துக் கணிப்பொன்று இந்தக் கட்சி இனி வரும் தேர்தலில் 18 சதவீத வாக்குகளைப் பெற்று இன்னும் அதிக ஆசனங்களைப் பெறும் என எதிர்ப்பு கூறுகின்றது. முஸ்லிம்களை 'ஐந்தாம் படை' என்று வர்ணிக்கும் டேனிஷ் மக்கள் கட்சி, டென்மார்க் இஸ்லாமிய மயமாவதை எதிர்த்து போராடுவதாக கூறிவருகின்றது. அத்துடன் அகதிகள் வருவதைத் தடுக்க வேண்டுமெனவும் வழிய நாடுகளுக்கு செல்விடும் அபிவிருத்திக்கான பணத்தை நிறுத்த வேண்டுமெனவும் பிரச்சாரம் செய்கின்றது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளை தடைசெய்ய வேண்டுமென கோரியதும் இதே கட்சிதான்.

பிரதமர் ராஸ்முஸ்ஸனின் லிபரல் கட்சி (Venstre Party) டென்மார்க்கில் 30 வருடங்களாக ஆட்சியில் இருந்த இடதுசாரி சமூக ஜனநாயகக் கட்சியைத் தோற்கடித்து ஆட்சிக்கு வந்தது. முதலாளித்துவ ஆதரவு வலது சாரிக்கட்சியான அது நாட்டில் பல அரசியல் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. கொப்பன்ஹேகன் நகர மத்தியில் இருந்த இடதுசாரி ஹிப்பிகளின் கொம்பூன் பாணி குடியிருப்புகள் போதை வஸ்து தடுப்பு என்ற போர்வையின்கீழ் அகற்றப்பட்டன. அகதிகள் வருவதைத் தடுக்க புதிய சட்டங்கள் கொண்டு வந்தது. புதிதாகக் குடியேற வருபவர்களைத் தடுக்கலாம். ஆனால் நாட்டினுள் ஏற்கனவே டேனிஷ் பிரஜைகளாகிவிட்ட வெளிநாட்டவர்களை என்ன செய்வது? அந்தப் பணியை செய்யக் கிளம்பி வந்தது தற்போது உலகப்புகழ் பெற்ற 'யூலாண்ட்ஸ் போஸ்டன்' பத்திரிகை.

லிபரல் கட்சியின் ஆதரவுத் தளமான யூலாண்ட்ஸ் பிரதேசத்தில் இருந்து வெளிவரும் யூலாண்ட்ஸ் போஸ்டன் பத்திரிகை லிபரல் கட்சிக்கு ஆதரவானது என்பது இரகசியமல்ல. முதலாளித்துவம், லிபரல் கலாச்சாரம், ஓரினச் சேர்க்கையாளருக்கு சம உரிமை இவற்றுடன் வெளிநாட்டவர்களுக்கு எதிரான

கட்டுரைகள், செய்திகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து பிரசுரிப்பதன் மூலம் அது தனக்கென அரசியலைக் கொண்டுள்ளமை தெளிவாகின்றது. கார்ட்டூன் போருக்கு ஓரிருமாதங்களுக்கு முன்னர் டென்மார்க்கின் பிரபல எழுத்தாளர்கள் சிலர் 'யூலாண்ட்' போஸ்டனின் வெளிநாட்டவர், அகதிகளுக்கெதிரான எழுத்துகளில் இனவாதம் கலந்திருப்பதாக கண்டித்து அறிக்கை விட்டனர்.

அத்தகைய அபகீர்த்திக்குள்ளான பத்திரிகையை கருத்துச் சுதந்திரத்தின் பெயரால் தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஆதரிப்பவர்கள் இனவாதக் கருத்துகளுக்கான சுதந்திரத்தையும் ஆதரிக்கிறார்கள் என்பதையும் நினைவில் நிறுத்த வேண்டும். முகமது கார்ட்டூன்கள் வேண்டுமென்றே முஸ்லிம்களை அவமதித்து அவர்கள் மனதைப் புண்படுத்தும் நோக்கத்தில் வரையப்பட்டன. கருத்துச் சுதந்திரத்துக்காக வாதாடுபவர்கள் அதே நேரம் மதச் சுதந்திரத்தைக் கண்டு கொள்வதில்லை. அவரவர் தனக்குப் பிடித்த மதத்தைப் பின்பற்றலாம் என்று கூறிவிட்டு, அடுத்தவர் மதத்தில் எதற்குத் தேவையில்லாமல் மூக்கை நுழைக்கவேண்டும்? தன்னுடைய பிரச்சினையை விட்டுவிட்டு மற்றவர் எப்படி வாழ்கிறார் என்று கவனிப்பதில் இவர்களுக்கென்ன அக்கறை? தமது தாராளவாத (லிபரல்) கலாச்சாரம் மட்டுமே உலகில் சிறந்தது என்று நம்பும் இவர்கள் பிற கலாச்சாரங்களைத் தாழ்வானதாகப் பார்க்கின்றனர். இந்தப் போக்கை 'லிபரல் அடிப்படைவாதம்' என்றும் அழைக்கலாம்.

எச்சரிக்கை! இவர்கள்தான் எதிர்கால ஐரோப்பாவை வழிநடத்தப் போகிறார்கள்.

இவர்கள் தமது சித்தாந்தத்தை பிறர்மீது திணிக்க கிளம்பும்போது முரண்பாடுகள் வெடிக்கின்றன. இது பிற சமூகங்களால் கலாச்சார ஏகாதிபத்தியமாக பார்க்கப்படுகின்றது. இதுதான் இன்று இஸ்லாமிய உலகத்தில் எழும் பிரச்சினை. அவர்கள் தமது பழம்பெருமை மிக்க பாரம்பரிய கலாச்சாரத்தை அமெரிக்கா/ஐரோப்பாவில் இருந்து இறக்குமதியாகும் நவீன கலாச்சாரம் அழித்து வருவதாகக் கருதுகின்றனர். குறிப்பாக, பழமை வாதிகள் மத்தியில் உள்ள இந்த அச்சத்தை இஸ்லாமிய மத அடிப்படைவாத இயக்கங்கள் மிகச் சரியாக பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன. முகமது கேலிச் சித்திரங்கள் இத்தகைய இயக்கங்களின் துரித வளர்ச்சிக்கு வழி சமைத்துக் கொடுத்துவிட்டது.

"பார்த்தீர்களா? அவர்கள் எமது இறைதூதர் முகமது நபி அவர்களையே தூற்றத் தொடங்கி

**கிறிஸ்தவ மதமும்
பல பிற்போக்கு அம்சங்களைத்
தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.
'நூமி உருண்டை' என்று
சொன்னதற்காக
மரணதண்டனை விதித்த மதம்
எப்படி முற்போக்கானதாக
இருக்க முடியும்?**

**ஈரான் அணுவாயுத
வல்லரசாவதை
தடுப்பதாகக் கூறுபவர்கள்,
ஏற்கனவே அணுவாயுதம்
தயாரித்து வைத்திருக்கும்
இஸ்ரேலைக்
கண்டு கொள்வதில்லை.**

விட்டார்கள்” என்று கூறியே சாதாரண மத நம்பிக்கையுள்ள அப்பாவி முஸ்லிம் மக்களைத் திரட்ட முடிந்தது. இன்னொரு பக்கத்தில் மத்திய கிழக்கு நாடுகளின் அரசாங்கங்கள், குறிப்பாக சிரியா, தம்மீது பிரயோகிக்கப்படும் சர்வதேச அழுத்தங்களில் இருந்து தப்பி தன்னாலும் திருப்பியடிக்க முடியும், மத நம்பிக்கையாளர்களைத் தூண்டிவிடுவதன் மூலம், எனக் காட்டவும் கேலிச்சித்திர சர்ச்சை பயன்படுத்தப்பட்டது. முஸ்லிம் பொதுமக்களின் வன்முறை சார்ந்த வெளிப்பாடு எப்போதும் இஸ்லாம் என்ற மதத்தால் தூண்டப்படுவதாக நினைப்பது தவறு. இந்தத் தவறு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின் அரசியல் பொருளாதார காரணிகளைக் கவனத்தில் எடுக்காமையால் நேருகின்றது.

“யேசுகிறிஸ்துவை கேலி செய்துசூட கார்ட்டூன்கள், சினிமாப் படங்கள் வந்துள்ளன. அதற்கெதிராக வாய் எவ்வளவு கண்டனம் செய்வதோடு நிறுத்திக் கொள்ளும் கிறிஸ்தவர்கள் - தூதுவராலயங்களை எரிக்கும் வன்முறைகளில் இறங்குவதில்லை” என்று பல ஐரோப்பிய ஊடகவியலாளர்கள் கிறிஸ்தவர்களுக்கு நன்னடத்தை சான்றிதழ் கொடுக்கின்றனர். இஸ்லாமிய மதம் மட்டுமல்ல, கிறிஸ்தவ மதமும் பல பிற்போக்கு அம்சங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. பூமி உருண்டை என்று சொன்னதற்காக மரணதண்டனை விதித்த மதம் எப்படி முற்போக்கானதாக இருக்க முடியும்? மாட்டின் லாதர் கிங் தலைமையில் உருவான புரட்டஸ்தாந்து மதப்பிரிவினர் கத்தோலிக்க தேவாலயங்களில் இருந்த யேசு, மாதா சிலைகளை அடித்து நொருக்கியது வன்முறை இல்லையா? இன்றைய ஐரோப்பாவில் மத நம்பிக்கையாளர்கள் சிறுபான்மை சமூகமாக மாறிவிட்டனர். அதற்குக் காரணம் மதச் சார்பற்ற லிபரல் அரசியல்

சக்திகள் ஐரோப்பிய நாடுகளைத்திலும் ஆட்சியதி காரத்தை கைப்பற்றியமைதான். 19ம் நூற்றாண்டின் தொழிற்புரட்சியும் அதைத் தொடர்ந்த கலாச்சாரப் புரட்சியும் ஐரோப்பிய சமூகத்தை தலைகீழாக மாற்றி விட்டன. மேலும் வசதி வாய்ப்புகளை, வளமான வாழ்க்கையைப் பெற்றவர்கள் மத நம்பிக்கையை உதறித் தள்ளிவிட்டு தமக்கென புதிய கலாச்சாரத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்ட பெரும்பான்மை ஐரோப்பிய மக்கள் கிறிஸ்தவ மதவாதிகளுக்கு செவி சாய்ப்பதில்லை.

மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் நிலைமை வித்தியாசமானது. அங்கே மதச் சார்பற்ற சக்திகள் ஐரோப்பிய காலனிய தலையீட்டுக்குப் பின்னர்தான் உருவாகின. ஆனால் அவர்களை ஊக்குவிக்க ஐரோப்பியக் காலனியவாதிகள் தவறிவிட்டனர். அதற்குப்பதிலாக மன்னர்களையும் சர்வாதிகாரிகளையும் மதவாதிகளையும் ஆட்சிக்கு கொண்டு வந்தனர். தொழிற்துறை மிக மெதுவாகவே வளர்ந்ததால் பல பிரதேசங்களும் அங்கிருந்த மக்களும் அபிவிருத்தியில் பின்தங்கி விட்டனர். விளைவு? எண்ணை வளத்தால் பணக்காரர்களான வளைகுடாநாடுகளின் ஆட்சியானது மதவாதிகளும் பழமைவாதிகளுமான மன்னர்கள் அல்லது நிலப்பிரபுக்கள் கையில், பிற அரபு/ முஸ்லிம் நாடுகளில் பெரும்பான்மையான மக்கள் வறுமையில் வாட, சிறிய அளவிலான மத்தியதர வர்க்கம் செல்வத்தில் திளைக்கின்றது. உலகம் முழுவதும் உள்ளதுபோல பெரும்பான்மை ஏழை மக்களுக்கு மதம் அவர்களின் வாழ்க்கையில் பிரிக்க முடியாத அம்சம். இவர்களில் இருந்து மத அடிப்படைவாத இயக்கங்கள் தமது உறுப்பினர்களை ஆதரவாளர்களைத் திரட்டிக் கொள்கின்றனர்.

இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதத்தை நாகரிக உலகிற்கு அச்சுறுத்தலாக பார்ப்பவர்கள் முதலில் பொருளாதாரக் குறைபாடுகளை தீர்க்கும் வழிபற்றி சிந்திக்க வேண்டும். நோய்பரப்பும் கொசுக்களை அழிக்க வேண்டுமானால் முதலில் கழிவுநீர்க் குட்டைகளை அகற்ற வேண்டும்.

ஐரோப்பிய நாகரிகக் கனவான்கள் மீது முஸ்லிம் மக்களுக்கு நம்பிக்கையிழக்க வைக்கும் செயல் அவர்கள் போடும் இரட்டை வேடம். தாம் அணுசக்தியை பயன்படுத்தி மின்சாரம் உற்பத்தி செய்துகொண்டு, ஈரான் அணுஉலை அமைக்கும் உரிமையை மறுக்கின்றனர். ஈரான் அணுவாயுத வல்லரசாவதைத் தடுப்பதாகக் கூறுபவர்கள், ஏற்கனவே அணுவாயுதம் தயாரித்து வைத்திருக்கும் இஸ்ரேலைக் கண்டு கொள்வதில்லை. ஜனநாயகம்பற்றி வாய்க்கிழியப் பேசுபவர்கள் பாலஸ்தீன தேர்தலில் ஹமாஸ் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட போது பாலஸ்தீன அரசாங்கத்திற்கான நிதியுதவியை நிறுத்துவதாக அறிவித்தனர். அதேநேரம் இத்தாலியிலும் டென்மார்க்கிலும் நவீன பாசிசக் கட்சிகள் கூட்டு அரசாங்கம் அமைத்த பின்னரும் அந்நாடுகளுடனான தொடர்புகளை துண்டிக்கவில்லை. இப்படி இரட்டை வேடம் போடுபவர்கள் மீது பிறருக்கு நம்பிக்கை வருமா?

“உங்கள் நாடுகளில் உள்ள (இஸ்லாமிய) தீவிரவாதிகளை அடக்கி வைக்கத் தெரியாதா?” என்று மத்திய கிழக்கு அரசாங்கங்களுக்கு வேண்டுகோள்

IranCartoon.ir

Mohammadreza Doustmohammad-22.02.2006

(கட்டளை?) விடுக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகள் தமது நாடுகளில் உள்ள (இனவாத) தீவிரவாதிகளை அடக்கி வைக்கத் தவறுகின்றன. ஜனநாயகம் என்ற பெயரில் நவநாசிகள் தேர்தலில் போட்டியிடலாம். கருத்துச் சுதந்திரம் என்ற பெயரில் இனவாதம் பேசலாம். எதற்கும் தடையில்லை. ஜேர்மனியில் 1930ம் ஆண்டு இதே சுதந்திரங்களைப் பயன்படுத்தித்தான் ஹிட்லரின் நாசிக்கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது. அப்போதும் Der Stümer என்ற பத்திரிகை யூதர்களை அவமதிக்கும் கேலிச் சித்திரங்களை, கட்டுரைகளை பிரசுரித்து யூத இன வெறுப்பை வளர்த்தது. 1938ம் ஆண்டு பாரிஸில் ஒரு யூத இளைஞன் ஜேர்மன் தூதராலய அதிகாரியைக்

கொலை செய்த சம்பவம் முழு யூதர்களையும் வன்முறையாளர்களாக, பயங்கரவாதிகளாக குற்றஞ்சாட்ட வழிவகுத்தது. அதன் எதிரொலியாக பொங்கியெழுந்த ஜேர்மன் மக்கள் யூத வழிபாட்டுத்தலங்களையும் வர்த்தக நிலையங்களையும் தீக்கிரையாக்கினர். 2004இல் தெயோ வான்கோ கொலையைத் தொடர்ந்து இஸ்லாமிய வழிபாட்டுத் தலங்கள் தீக்கிரையாக்கப் பட்டதை பார்க்கும்போது சரித்திரம் திரும்புகின்றதோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

“வரலாற்றில் இருந்து எதையும் கற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் அதனை திருப்பிச் செய்வதற்கு சபிக்கப் பட்டுள்ளனர்”

குறிப்பு II:

ஜனநாயகம் வாஷிங்டனில் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது

பாலஸ்தீனப் பொதுத் தேர்தலில் இஸ்லாமிய அடிப்படையான ஹமாஸ் பெற்ற அமோக வெற்றி உலகெங்கும் குறிப்பாக மேற்குலகில், அதிர்ச்சியலைகளைத் தோற்றுவித்தது. நடக்காது என்று நினைத்திருந்த விடயம் நடந்துவிட்டதால் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தடுமாறிய மேற்கத்தைய நாடுகள், பாலஸ்தீன அரசாங்கத்துக்குக் கொடுத்து வந்த நிதியுதவியை நிறுத்துவோம் என அறிவித்தன. மேலும் ஹமாஸ் தீவிரவாத அரசியலை கைவிட்டு விட்டு மிதவாதிகளாகி இஸ்ரேலையும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென நிபந்தனை விடுத்தன. ஹமாஸ் தனது தேர்தல் வெற்றியைக் கொண்டாடக்கூட அவகாசம் கொடுக்காமல் அரசியல் நெருக்கடிக்குள்ளாக்கப்பட்டது. தேர்தலில் வாக்களித்த சாதாரண பாலஸ்தீன வாக்காளர்கள் தமது தெரிவு செய்யும் ஜனநாயக சுதந்திரம் அடக்கப்படுவதாக உணர்ந்தனர்.

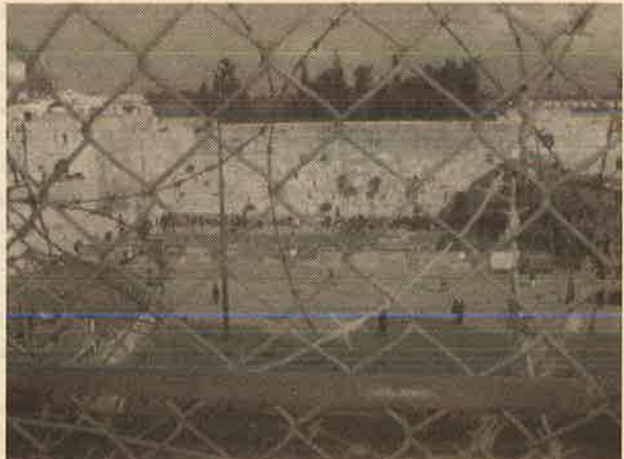
ஹமாஸ் என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் இஸ்லாமியப் புரட்சி அமைப்பு என்ற கட்சி ஆரம்பத்தில் சிறு ஆயுதக்குழுவாகிய இயங்கியது என்பதையோ, அது இஸ்ரேல் என்ற தேசத்தின் இருப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதையோ, இஸ்லாமிய மத அடிப்படையான வாத்தையை தனது அரசியல் கொள்கையாகக் கொண்டுள்ளதையோ யாரும் மறுக்கவில்லை. ஆனால் இந்தக் கொள்கைகளை அந்தக் கட்சி மக்கள் முன்வைத்து தேர்தலில் வென்ற பின்னர் அவர்களுக்கு இருக்கும் கருத்துச் சுதந்திரத்தை மறுப்பது எந்த வகையில் நியாயம் என்பதையாரும் விளக்கவில்லை.

“நாம் எல்லோரும் இஸ்ரேலை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே நீயும் ஏற்றுக் கொள்” என்ற ஒரு பக்க நியாயம் மட்டுமே முன்வைக்கப்படுகின்றது. இந்தப் பெரியண்ணன் மனப்பான்மை இஸ்ரேலை குளிர்ச்சிப்படுத்தி இருக்கலாம். மாறாக, பாலஸ்தீன வாக்காளர்களை எரிச்சலூட்டியது, நான் காட்டும் வேட்பாளருக்கு மட்டுமே வாக்குப் போட வேண்டும் என்பது எந்த வகையில்

ஜனநாயகம்?

தமது அரசாங்கங்கள் சொல்வதற்கெல்லாம் ஆமாப் போட்டுப் பழகிய மேற்குலக மக்களும் இந்த அதிரடி அரசியலால் ஒரு கணம் ஆடிப் போயினர். ஊடக வியலாளர்கள் எதற்காகப் பெரும்பான்மை மக்களின் ஜனநாயகத் தெரிவுக்கு குறுக்கே நிற்கிறீர்கள்? என்று தமது அரச அதிகாரிகளை/ அமைச்சர்களை கேள்விக் கணைகளால் குடைந்தனர். ஹமாஸின் தேர்தல் வெற்றி உலகநாடுகளில் பலரின் கண்களைத் திறந்துவிட்டது. அது, வாய் நிறைய ஜனநாயகம் பேசிக் கொண்டே நடைமுறையில் ஜனநாயக விரோதிகளாகக் காட்சி தரும் மேற்குலகின் இரட்டை வேடத்தை தோலுரித்துக் காட்டியது.

ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் பல கட்சிகள் இருக்கும். வாக்காளர்கள் தமக்குப் பிடித்த கட்சியைத் தெரிவு செய்து ஆட்சியில் அமர்த்தலாம் என்றுதான் மக்கள் பொதுவாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். பாலஸ்தீன மக்களும் அப்படித்தான் நினைத்தார்கள். ஹமாஸ் தெரிவாகும்வரை குறிப்பிட்ட நாட்டு மக்கள் தமக்குப் பிடித்த கட்சியை சுதந்திரமாகத் தெரிவு

ஹமாஸ் தெரிவாகும்வரை, குறிப்பிட்ட நாட்டு மக்கள் தமக்குப் பிடித்த கட்சியை சுதந்திரமாகத் தெரிவு செய்ய முடியாதென்றால் அந்த ஜனநாயகத்தை என்னவென்று சொல்வது?

செய்ய முடியாதென்றால் அந்த ஜனநாயகத்தை என்னவென்று சொல்வது? அப்படியானால் வேறுயார் தெரிவு செய்கிறார்கள்? இங்கேதான், தற்கால உலகில் நடைமுறையில் இருக்கும் ஜனநாயகத்தின் போலித் தனம் அம்பலமாகின்றது. மூன்றாம் உலக நாடுகள் மீதான மேற்குலக நாடுகளின் மறைமுக ஆதிக்கம் அம்பலமாகின்றது. காலனிய ஆதிக்கவாதிகளினதும் காலனிப்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கும் இடையில் தொடரும் மறைமுகமான தொப்புள்கொடி உறவு அம்பலமாகின்றது.

தென்னாபிரிக்காவின் காலனிப்படுத்தப்பட்ட பெரும்பான்மைக் கறுப்பின மக்கள் தமது ஜனநாயக உரிமைகளுக்காக 20ம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை காத்திருக்கவேண்டி இருந்தது. கறுப்பின மக்களுக்கு ஜனநாயகத்தில் பங்குபற்றும் பக்குவம் இன்னும் வரவில்லையென்று அதற்குக் காரணம் கூறப்பட்டது. ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்கள் இலங்கை, இந்திய மக்களுக்கு சுதந்திரம் வழங்குவதற்கும் இத்தகைய வாதத்தை முன்வைத்தார்கள். அதாவது அந்த மக்களுக்கு 20ம் நூற்றாண்டின் மத்தியில்தான் ஜனநாயகம்பற்றிய அறிவும் சரியானவர்களைத் தெரிவு செய்யும் பக்குவம் வந்ததா? (இப்போதெல்லாம் மக்கள் சரியான பிரதிநிதிகளைத்தான் தெரிவு செய்கிறார்களா என்று யாரும் கேட்டுவிடாதீர்கள்)

இந்த ஜனநாயகத்திற்கான பக்குவநிலை ஏதோ நாகரிகத்தில் பின்தங்கி விட்ட மூன்றாம் உலக மக்களுக்கு மட்டும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட விடயமல்ல. நாகரிக மடைந்த மேற்கு ஐரோப்பாவில் நீண்ட காலமாக (முதலாம் உலகப் போர்வரை) குறிப்பிட்ட அளவிற்கு மேல் வருமானம் எடுக்கும் சிறுபான்மையினர் மட்டுமே வாக்குரிமை பெற்றிருந்தனர். அதாவது பெரும்பான்மையினரான ஏழைகள், தொழிலாளர்கள், விவசாயக் கூலிகள் வாக்களிக்கும் உரிமை மட்டுமல்லாது வேறு பல ஜனநாயக உரிமைகளுமற்று இருந்தனர். இந்தப் பணக்கார ஜனநாயகம் பெண்களுக்கும் வாக்குரிமையை மறுத்திருந்தது.

கம்யூனிஸ்ட் மற்றும் சமூக ஜனநாயகக் கட்சியினரின் தொடர்ச்சியான போராட்டம், 1917இன் சோவியத் புரட்சி என்பனதான் இந்த நிலையை அடியோடு மாற்றி அனைத்து மக்களுக்கும்மான வாக்களிக்கும் உரிமையை வழங்கியது. ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகள் நிறுவப்பட்ட நாளில் இருந்து ஜனநாயகப் பாரம்பரியத்தை கொண்டிருப்பதாக யாராவது நினைத்தால் ஏமாந்து போவீர்கள். அமெரிக்கப் புரட்சி பிரிட்டனில் இருந்து சுதந்திரம் பெற்று பல வருடங்களாக தளபதி

வாஷிங்டனின் இராணுவ சர்வாதிகாரத்தை சகித்துக் கொண்டது.

பயங்கரவாதம் பற்றி ஆளாளுக்கு வித்தியாசமான வரைவிலக்கணம் கொடுக்கப்படுவதைப் போலத்தான் ஜனநாயகத்திற்கான வரைவிலக்கணமும் அமைந்துள்ளது. ஒரு பொதுத்தேர்தலில் பல கட்சிகள் போட்டியிட்டு தெரிவாகும் நடைமுறை மட்டுமே ஜனநாயகம் என்று மேற்குலக நாடுகள் போதனை செய்கின்றன. உண்மையில் இது, பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகம் அல்லது பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் என்றழைக்கப்படும் ஒரு வகை மட்டுமே. அதாவது, பொது மக்கள் தமது பிரதிநிதிகளைப் பாராளுமன்றத்துக்கு தெரிவு செய்து வுடன் அவர்களது ஜனநாயகக் கடமை முடிந்து விடுகின்றது. தெரிவான பிரதிநிதிகள் தமது கடமையை சரிவரச் செய்யவில்லையா? அவர்களைத் தண்டிக்க

நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டுகள் பொதுமக்கள் காத்திருக்க வேண்டும். மக்களது ஜனநாயக உரிமை ஒரு குறிப்பிடப்பட்ட எல்லை வரை கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை இதிலிருந்து தெளிவாகும். இந்த குறைந்த பட்ச ஜனநாயகத்தையே மறுக்கும் அவலம் பல நாடுகளில் அரசுகேறுகின்றது. பாலஸ்தீன தேர்தலில் ஹமாஸிற்கு கிடைத்த வாக்குகளில் கணிசமானளவு அதுவரை ஆளும்கட்சியாக இருந்த பதாவின் ஊழல் ஆட்சியை எதிர்த்து அவர்களைத் தண்டிக்கும் முகமாக போடப்பட்டன. இந்த ஊழல் ஆட்சியாளர்கள் புற்றி மேற்குலகிற்கு பல முறை எச்சரிக்கப்படும் அவர்கள் பாராமுகமாக இருந்துள்ளனர்.

அரசியல்வாதிகள் ஊழல் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டே அதைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய

**பெரும்பான்மையினரான
ஏழைகள், தொழிலாளர்கள்,
விவசாயக்கூலிகள் அனைவரும்
வாக்களிக்கும் உரிமை
மட்டுமல்லாது,
வேறு பல ஜனநாயக
உரிமைகளுமற்று இருந்தனர்.
இந்தப் பணக்கார ஜனநாயகம்
பெண்களுக்கும் வாக்குரிமையை
மறுத்திருந்தது.**

சக்திகள் அலட்சியமாக இருப்பது பாலஸ்தீன அரசியலோடு மட்டும் நிற்கவில்லை. உலகெங்கும் அதுதான் நடக்கின்றது. கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சக்திகளாவன: வெளிநாட்டு முதலீடு செய்யும் செல்வாக்குள்ள முதலாளிகள், நிதி வழங்கும் மேற்கத்தைய நாடுகள் என்பன. குறிப்பாக, மேற்கத்தைய கடன் வழங்கும் நாடுகள் தமது நிதியுதவி என்ற ஆயுதத்தை பயன்படுத்தி பல நாடுகளில் ஊழல் ஆட்சியாளர்களை விரட்டியடித்திருக்கலாம். ஹமாஸுமீது நிபந்தனை விடுத்து நெருக்கடி கொடுத்தது போல செய்யலாம். அதை ஏன் செய்கிறார்களில்லை? மக்கள் விரோத ஊழல் ஆட்சியாளர்கள் எந்தவித பிரச்சனையும் இல்லாமல் நிலைத்து நிற்பதுடன் தொடர்ந்து வெளிநாட்டுக் கடன்களை பெற்று வருவது எப்படி? சதாமிடம் இருந்து ஈராக்கிய மக்களுக்கு விடுதலை பெற்றுக் கொடுத்ததுபோல பல நாடுகளில் ஊழல் ஆட்சிகளை மாற்ற முடியாதா?

இந்த இடத்தில்தான் மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கும் சர்வதேச மூலதனத்திற்கும் இடையிலான நெருங்கிய உறவு அம்பலமாகின்றது. கடன் வாங்கும் வறிய நாட்டு அரசாங்கங்கள் எவ்வளவு ஊழல்கள் செய்தாலும் பரவாயில்லை. வருடாவருடம் வட்டியை மட்டும் ஒழுங்காகக் கட்டி வந்தால் சரி. இதன் மூலம் உலகவாங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் ஆகியன தமது மூலதனத்தை பெருக்கிக் கொள்ளும். மேலும் இந்த நிலைமை, தேசங் கடந்து வர்த்தக நிறுவனங்கள் முதலீடு செய்ய, சாதகமான சூழ்நிலைகளை உருவாக்கும். ஜனநாயக தேர்தல்கள் இந்தப் பொருளாதார சுரண்டலை மறைக்க பயன்படும் திறைகள் மட்டுமே.

தேசியவாத அல்லது சோசலிச அல்லது இஸ்லாமிய பொருளாதார அமைப்போ, எதுவாக இருப்பினும் அது சர்வதேச மூலதனத்தில் இருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயலுமாயின் அங்கே பிரச்சினை உருவாகும். அப்படியொரு நிலை ஏற்படின் பெரும் பான்மை மக்களின் ஜனநாயக உரிமை மறுக்கப்படும்.

இரண்டாம் உலகப் போரின் பின்னான மேற்கு ஐரோப்பாவிலேயே இந்த ஜனநாயக மறுப்பு அரசியல் ஆரம்பித்து விட்டது. பிரான்சிலும் இத்தாலியிலும் போருக்குப் பின் நடத்தப்பட்ட பொதுத் தேர்தல்களில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பெரும்பான்மை வாக்குகளால் வெற்றியீட்டியபோது அப்போது அமெரிக்கா அந்த

வெற்றியை அங்கீகரிக்க மறுத்தது. மேற்கு ஜேர்மனியில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பொதுத் தேர்தலில் பங்குபற்ற விடாமல் தடைசெய்யப்பட்டது. நெதர்லாந்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பத்து ஆசனங்களைப் பெற்றதுகூட பொறுக்க முடியவில்லை. கட்சி உறுப்பினர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டு உரிமைகளற்ற பிரஜைகளாக்கப்பட்டனர். போர்த்துக்கல்லில் பாசிச சர்வாதி காரத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்த இராணுவப் புரட்சியாளர்கள் சோசலிச அரசு அமைக்க விரும்பிய போது அமெரிக்காவும் நேட்டோவும் இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்கப் போவதாக மிரட்டி பணிய வைத்தன. மேற்குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சம்பவங்களில் இருந்து உலகில் எந்த நாட்டிலும் ஜனநாயகம் என்பது வாஷிங்டனால்தான் (அமெரிக்கா) நற்சான்றிதழ் வழங்கப் பட்ட கட்சிகளைத் தெரிவு செய்தல் என்பதே அர்த்தம் என்பது தெளிவாகும்.

இந்தப் பின்னணியில் பார்க்கும்போது ஹமாஸின் வெற்றியை ஜீரணிக்க முடியாமல் பயமுறுத்தியதன் காரணங்கள் நிறையவே உள்ளன. இஸ்ரேல் என்ற தேசத்தை அங்கீகரிக்கக் கோரியதன் காரணம் வன்முறையால் மட்டுமல்ல, ஜனநாயகத்தாலும் இஸ்ரேலின் இருப்பு பாதிக்கப்படக்கூடாது என்பதுதான். இஸ்ரேல் அமெரிக்காவில் இருந்து வருடாந்தம் அதிகளவு இராணுவத் தளபாட உதவியைப் பெறுவதொன்றும் இரகசியமல்ல. ஒரு சிறிய நாடு பெரும் பலசாலியாக இருப்பதன் மர்மமும் அதுதான். அந்தப் பலத்தைக் காட்டியே, அமெரிக்கா தனது நட்பு நாடுகளான ஜோர்டான், எகிப்து, மொரொக்கோ போன்ற அரபு முஸ்லிம் நாடுகளை இஸ்ரேலுடன் இராஜ தந்திர உறவுகளை ஏற்படுத்த வைத்தது. எல்லாம் சரி, இஸ்ரேலை நிர்மூலமாக்கச் சபதமிட்ட ஹமாஸ் உடனான எதிர்கால ராஜதந்திர உறவுகள் எப்படி இருக்கும்?

யாசீர் அரபாத்தின் பதாசூட ஒரு காலத்தில் இஸ்ரேலை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது. இஸ்ரேலிய தேசத்தை இல்லாதொழிப்பதை இலட்சியமாகக் கொண்டிருந்தது. இஸ்ரேலும் பதா பயங்கரவாத இயக்கமென்றும் அவர்களுடன் எந்தப் பேச்சுவார்த்தைக்கும் இடமில்லை என்றும் கூறி வந்தது. காலப்போக்கில் இரண்டும் ஒன்றையொன்று அங்கீகரித்து இராஜ தந்திர உறவுகளை ஏற்படுத்தின. இந்த நிலை எதிர்காலத்தில் ஹமாஸ் உடனும் ஏற்படும். மேலும் கடந்த காலத்தில் இஸ்ரேலின் விவேகமற்ற இராணுவ நடவடிக்கைகளும் விட்டுக்கொடாத ஆக்கிரமிப்பும் ஹமாஸின் தேர்தல் வெற்றியை உறுதிப்படுத்தின.

அடக்குமுறைதான் தீவிரவாதத்தை ஊட்டி வளர்க்கின்றதென்பதை இஸ்ரேல் உணர்ந்து ஹமாஸை பாராளுமன்ற அரசியலுக்கு பழக்கப்படுத்தி விடுமா? அல்லது இஸ்லாமிய தீவிரவாதப் பூச்சாண்டி காட்டி மறுபக்கத்தில் யூத தீவிரவாதத்தை வளர்த்து விடுமா?

**உலகில் எந்த நாட்டிலும்
ஜனநாயகம் என்பது
வாஷிங்டனால் நற்சான்றிதழ்
வழங்கப்பட்ட கட்சிகளைத்
தெரிவு செய்தல் என்பதே.**

குறிப்பு III: குற்றவாளிக் கூண்டிற்குள் ஒரு நீதிமன்றம்

"யானை இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன்,
இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன்"

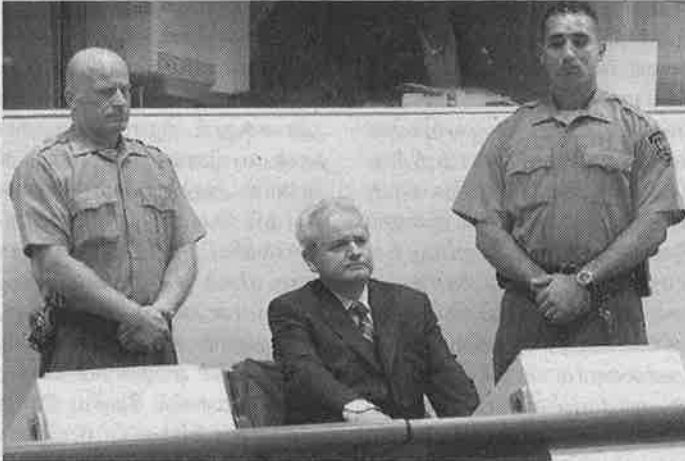
ஒரு காலத்தில் யூகோஸ்லாவியா ஜனாதிபதியாக இருந்து பின்னர் போர்க் குற்றவாளியாக நெதர்லாந்தில் மரணமுற்ற ஸ்லோபடன் மிலோசவிச் இறந்த பின்னும் பல சர்ச்சைகளை உருவாக்கிவிட்டுத்தான் புதை குழிக்குள் போனார். 'தற்காலிகமாக' சர்வதேச நீதிமன்ற அந்தஸ்தைப் பெற்ற யூகோஸ்லாவிய நீதிமன்றத்தினால் விசாரிக்கப்பட்ட ஒரு தேசத் தலைவர் என்ற பெருமையும், இந்த சரித்திரப் புத்தகத்தில் மட்டுமே காணக்கூடிய யூகோஸ்லாவியா என்ற தேசத்தின் கடைசி ஜனாதிபதி என்ற பெருமையும் அவரோடு மறைந்து போனது. அது மட்டுமல்ல, யூகோஸ்லாவியப் போர்கள் சம்பந்தமான பல இரகசியங்களுள் மிலோசவிச் மரணம் தொடர்பான மர்ம முடிச்சுகளும். சேர்ந்தே புதைகுழிக் குள் போகலாம். அந்நாள் மறுபக்கத்தில் யூகோஸ்லாவிய பிரச்சினையில் திரைமறைவில் தலையிட்ட மேற்குலகக் கனவான்கள் இனி நிம்மதியாக நடக்கலாம். எங்கேயோ குழப்புவது போல் இருக்கிறதா?

1982ம் ஆண்டு பிரபல அமெரிக்க தினசரி 'New York Times' யூகோஸ்லாவியாவின் கொசோவோ பிரச்சினைபற்றி ஒரு கட்டுரையை பிரசுரித்தது. அப்போது அல்பேனியரைப் பெரும் பான்மையாகக் கொண்ட கொசோவோ மாகாணத்தில் இனக்கலவரம் தலைவிரித்தாடியது. அல்பேனியக் குண்டர்கள் சிறுபான்மை சேர்பிய மக்களை தேடித் தேடிக் கொலை செய்தனர். அவர்களின் வீடுகள், தேவாலயங்கள், பிற சொத்துக்கள் அழிக்கப்பட்டன. பெண்கள் மானபங்கப்படுத்தப்பட்டனர். இந்தச் சம்பவங்களை விபரித்த New York Times அதனை இனச்சுத்திகரிப்பு எனக் குறிப்பிட்டது. கவனிக்கவும்: இங்கே பாதிக்கப்பட்டவர்கள் சேர்பியர்கள். ஆனால் பிற்காலத்தில் சர்வதேச சமூகம் அல்லது மேற்குலகம் ஒரு பக்கமாக சேர்பியர்களை மட்டும் இனவெறியர்களாகக் காட்டியதும் ஒரு வரலாற்று முரண்நகை.

இனக்கலவரம் நடந்த இடத்தைப் பார்வையிடச் சென்ற அப்போது ஜனாதிபதியாகவருந்த மிலோசவிச் பாதிக்கப்பட்ட மக்களை நோக்கி, "இனிமேல்

உங்களை யாரும் அடிக்க விட மாட்டேன்" என்று உணர்ச்சிகர உரையாற்றிவிட்டுச் சென்றார். அந்த வார்த்தைகளை மட்டும் பதிவு செய்த மேற்கத்தைய ஊடகங்கள், "பார்த்தீர்களா! மிலோசவிச் ஒரு சேர்பிய இனத் தேசியவாதி" என்று பிரச்சாரம் செய்தனர். ஒருவகையில் பார்த்தால் மிலோசவிச் தேசியவாதிதான். அப்போதுதான் கம்யூனிசம் காணாமல் போய் விட்டிருந்தது. தொடர்ந்து அரசியல் வெற்றிடத்தை நிரப்ப பலருக்கு தேசியவாதம் கை கொடுத்தது. பல கட்சிகள் போட்டியிடும் தேர்தல் முறையில் தேசியவாதம்போல அதிக வாக்குகளை அள்ளித் தரும் அரசியல் வேறில்லை. மிலோசவிச்சும் பெரும்பான்மை இனமான சேர்பியர்களின் ஆதரவைத் தேடியது அப்படித்தான்.

இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவில் உருவான சோசலிச யூகோஸ்லாவிய சமஸ்திக் குடியரசில் சேர்பியர்கள், சேர்பியா, மொண்டின்க்ரோ ஆகிய மாநிலங்களில் பெரும் பான்மை இனமாகவும் பிற மாநிலங்களில் சிறுபான்மை இனமாகவும் இருந்தனர். முழு யூகோஸ்லாவியாவிலும் உண்மையில் சனத்தொகையில் கூடிய சேர்பியர்கள்தான் ஆதிக்கம்

செலுத்தியிருப்பார்கள். ஆனால், அன்றைய ஜனாதிபதி டிடோ குரோசிய சிறுபான்மையினராகையால் அதி காரப் பரவலாக்கல் மூலம் சேர்பிய அதிகாரம் வருஷுதைத் தடுத்தார். அன்றைய யூகோஸ்லாவிய சமஸ்திக் அரசியல் அமைப்பு இனப்பிரச்சினையை சிறந்த முறையில் தீர்த்து வைத்ததாக போற்றப்பட்டது. இருப்பினும் ஆங்காங்கே சில தேசியவாதக் குழுக்கள் எல்லா இனங்களின் மத்தியிலும் இரகசியமாக இயங்கி வந்தன. டிடோவின் மரணத்துக்குப் பின்னர்தான் இந்தக் குழுக்களால் வெளிப்படையாக அரசியல் அரங்கிற்கு வர முடிந்தது.

இனப்பிரச்சினை என்ற எரிமலை முதலில் ஸ்லோவேனிய மாநிலத்தில் வெடித்தது. இத்தாலிய எல்லையில் இருக்கும் சிறிய மாநிலமான ஸ்லோவேனியா அப்போதே பணக்கார மாநிலமாக (மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி அடிப்படையில்) இருந்தது. தமது செல்வத்தைப் பிறருடன் பங்குகொள்ள விரும்பாமல் தனி நாடாகப் பிரகடனம் செய்தனர். ஐரோப்பிய யூனியன்

சர்வதேச நீதிமன்றத்தினால் விசாரிக்கப்பட்ட ஒரு தேசத் தலைவர் என்ற பெருமையும் சரித்திரப் புத்தகத்தில் மட்டுமே காணக்கூடிய யூகோஸ்லாவியா என்ற தேசத்தின் கடைசி ஜனாதிபதி என்ற பெருமையும் அவரோடு மறைந்து போனது.

அங்கீகரித்தது. முன்னாள் நாசி ஆதரவாளர்களுள் ஹிட்லரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட குரோசிய மாநிலம் ஆயிரக் கணக்கான மக்களைக் காவுகொண்ட யுத்தத்திற்குப் பின் தனிநாடாகியது. அதையும் ஐரோப்பிய யூனியன் அங்கீகரித்தது.

இவ்விரண்டு பிரச்சினைகளிலும் அப்போதுதான் ஜனாதிபதியாகப் பதவி ஏற்றிருந்த மிலோசவிச் இராணுவத் தீர்வைக் காண விரும்பியது பெரும் அரசியல்தவறாகிவிட்டது. ஒரு தேசத்தின் தலைவராக பிரிவினைவாதத்தை அடக்க இராணுவத்தை அனுப்புவது சட்டப்படி சரிதான். ஆனால் தான் ஒரு பொறியின் மீது நடக்கிறேன் என அப்போது மிலோசவிச் நினைக்கவில்லை. அதிலும் போர்க்காலக் குற்றவாளியாக ஒரு சர்வதேச நீதிமன்றத்தினால் விசாரிக்கப்படுவேனென கனவிலும் நினைத்திருக்க முடியாது.

யூகோஸ்லாவியாவில் கம்யூனிசத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து சந்தைப் பொருளாதாரத்திற்கு கதவைத் திறந்துவிட்ட மிலோசவிச்சை மேற்குலகிற்கு உடனே பிடித்துப் போனதில் ஆச்சரியமில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் இவற்றை நடைமுறைப்படுத்த அமெரிக்கா தேர்ந்தெடுத்த ஆள்தான் மிலோசவிச். பெல்கிரேட் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டக்கல்வி மாணவனாக இருந்தபோதே மிலோசவிச் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாணவர் அமைப்புத் தலைவராக பிரகாசித்தாலும் படித்து முடித்தவுடன் அரசியலில் சிறிதுகாலம் கைவிட்டிருந்தார். அரசியல் செல்வாக்கால் தேசிய வங்கி முகாமையாளர் பதவி கிடைத்ததும் அவரின் ஆர்வம் முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் பக்கம் திரும்பியது. அந்த ஆர்வத்தைப் புரிந்து கொண்ட அமெரிக்கா அடிக்கடி கல்விச் சுற்றுலாவுக்கு அழைத்தது. முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் பற்றி கற்றுக்கொள்ள அமெரிக்கா சென்ற மிலோசவிச்சை அமெரிக்க அரசாங்கம் நன்றாகக் கவனித்தது. தனது உளவு உதவி நிறுவனங்கள் மூலம் நெருங்கிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியது. அந்தக் காலங்களில் அமெரிக்கா போய் வரும் மிலோசவிச் தனது பிள்ளைகளுக்கு விலையுயர்ந்த பரிசுப் பொருட்களைக் கொண்டு வருவது வழக்கம். அந்நேரம் இருந்த சோசலிச அரசாங்கத்துக்கு இந்த அமெரிக்க உறவு குற்றமாகத் தெரியவில்லை. காரணம் அன்றைய டிட்லோவின் சோசலிசப் பொருளாதாரம் அமெரிக்க கடனுதவியினால் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மிலோசவிச் யூகோஸ்லாவியாவின் புதிய ஜனாதிபதியாக பதவியேற்ற பின்னர் டிட்லோ காலத்திலிருந்த லிபரல் சோசலிசப் பொருளாதாரம் முதலாளித்துவ சோசலிசப் பொருளாதாரமாக மாற்றப்பட்டது. கொம்பு

விசக் கட்சி சோசலிசக் கட்சியாக (சமூக ஜனநாயக சித்தாந்தப்படி) உருமாறியது.

மிலோசவிச் குடும்பம் அரசியலிலும் பொருளாதாரத்திலும் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. மனைவி மீரா தலைமையில் புதிய இடதுசாரிக் கட்சியொன்று உருவானது. மகள் மார்க்கோ தலைமையில் கடத்தல் தொழில் அமோகமாக நடந்தது. இருப்பினும் பல தொழிற்சாலைகள் அரசாங்க உதவியால் ஓழுங்காக நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்ததால் ஏழைத் தொழிலாளர்களின் குடும்பங்கள் அன்றாடம் கஞ்சி குடிப்பதற்காவது வழி இருந்தது. கொசோவோ பிரச்சினையின் போதான நேட்டா விமானப்படை தாக்குதல்களில் பல தொழிற்சாலைகள் குண்டு வீசி அழிக்கப்பட்டன.

யூகோஸ்லாவியாவுக்கான சர்வதேச நீதிமன்றம் ஸ்லோவேனியா முதல் கொசோவா வரையான அனைத்து உள்நாட்டு யுத்தங்களுக்கும் மிலோசவிச் தான் காரணகர்த்தா என்று நிரூபிக்கப் பார்த்தது. ஆனால் அது எவ்வளவு கடினமான விடயம் என்பது போகப் போகப் புரிந்தது. நீண்ட காலம் நீடித்த பொஸ்னிய யுத்தத்தின்போது கூட மிலோசவிச்சின் பங்கு மிகக் குறையவே இருந்தது. பொஸ்னியாவில் கணிசமான அளவு சேர்பியர்களும் பெரும்பான்மையாக இருந்ததால் அது தனிநாடாவதற்கு பெல்கிரேட்டின் ஆசீர்வாதம் ஏற்கனவே கிடைத்திருந்தது. இதனால் பொஸ்னியாவில் தேசிய இராணுவத்தின் ஒரு பகுதி தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு மிலாடிச் (இப்போதும் போர்க் குற்றங்களுக்காக தேடப்படுகிறார்) தலைமையில் இயங்கியது. யுத்தத்தில் சேர்பியப் படைகளைத் தோற்கடிக்க முடியாது எனக் கண்ட முஸ்லிம்களின் தலைவர் சர்வதேசத் தலையீட்டை உருவாக்குவதில் கவனம் செலுத்தினார். இதில் வெற்றியும் பெற்றார்.

இனப்படுகொலை, மனித உரிமை மீறல்கள் என்பன

**கொசோவாவில் இராணுவம்
பயங்கரவாதிகளை
அழிப்பதாகச் சொல்லி அப்பாவி
அல்பேனியர்களையும் கொலை
செய்தது. இருப்பினும்
நேட்டோ குண்டு வீச்சுக்குப்
பின்னர்தான் பெருமளவு
அல்பேனியர்கள் வீடுகளை விட்டு
விரட்டப்பட்டனர்.**

வாழ்க்கை அஸ்தமித்தது. புதிய அரசாங்கம் மேற்குலக நெருக்கு தல்களுக்கு அடிபணிந்து மிலோச விச்சை சர்வதேச நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைத்தது. சில வருடங்களுக்குப் பிறகு ஒப்படைத்தலை நிறைவேற்றிய பிரதமர் ஜின்ஜிச் இனந தெரியாதவர்களால் சுடப்பட்டு இறந்தார். அது சேர்பியாவின் (யூகோஸ்லாவியா இன்றில்லை) நிச்சயமற்ற அரசியல் எதிர்காலத்தை அறிவித்தது.

இப்போதும் கூட பெரும்பான்மை சேர்பியர்கள் பல்வேறு சர்வதேச சதிகள் பற்றி கதைக்கிறார்கள். முழு உலகமும் தமக்கு எதிரிகளாக நினைக்கிறார்கள். பிற சேர்பிய போர்க் குற்றவாளிகளும்

பொஸ்னிய யுத்தத்தில் பங்கு பற்றிய அனைத்துத் தரப்பினராலும் அடக்கப்பட்டன. தலைநகர் சரயேவோவை முற்றுகையிட்டு கைப்பற்றிய மிலாடிச்சின் இராணுவம் அப்பாவி முஸ்லிம்களைப் படுகொலை செய்த சம்பவம் மட்டும் மேற்கத்தைய ஊடகங்களால் திரும்பத் திரும்பப் பேசப்பட்டது. குரோசிய பாசிசப் படைகள், அல்கைதா போராளிகளை சேர்த்துக் கொண்ட பொஸ்னிய முஸ்லிம் படைகள் ஆகியோரின் இனப்படுகொலைகள் அதிகளவு சர்வதேச கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. சர்வதேச நீதிமன்றமும் தனது நடுநிலையைக் காட்ட ஒரிருவரைப் பிடித்து விசாரித்ததுடன் நின்று விட்டது. சேர்பியர் மத்தியில் பல்வேறு சயாதீனமான ஆயுதக் குழுக்களும் இயங்கின. அவற்றில் பேரினவாதி டிராஸ்கோவிச் தலைமையிலான ஆயுதக்குழு பெருமளவு பொதுமக்கள் படுகொலையில் ஈடுபட்டிருந்தது. இந்த டிராஸ்கோவிச் வேறு யாருமல்ல, இன்று மேற்கத்தைய நாடுகளால் மதிக்கப்படும் வெளிநாட்டலுவல்கள் அமைச்சர்.

கொசோவோ பிரச்சினை மிலோசவிச்சின் வீழ்ச்சியின் தொடக்கமாக அமைந்தது. பிரிவினைவாதிகளை அடக்கவென்று அனுப்பப்பட்ட இராணுவத்தின் தலைமைப் பொறுப்பு ஜனாதிபதியான மிலோசவிச்சிடம் இருந்ததால் அதில் அவரை நேரடியாகச் சம்பந்தப்படுத்துவது இலகுவாக இருந்தது. கொசோவோவில் இராணுவம் பயங்கரவாதிகளை அழிப்பதாகச் சொல்லி அப்பாவி அல்பேனியர்களையும் கொலை செய்தது. இருப்பினும் நேட்டோ குண்டு வீச்சுக்குப் பின்னர்தான் பெருமளவு அல்பேனியர்கள் வீடுகளை விட்டு விரட்டப்பட்டனர். சேர்பியா மீதான விமானக் குண்டு வீச்சுகள் தீவிரமடைய கொசோவோவில் அல்பேனியர் மீதான சேர்பியர்களின் தாக்குதல்களும் அதிகரித்தன.

78 நாட்கள் நீடித்த நேட்டோ குண்டு வீச்சு பத்தாயிரத்துக்கும் அதிகமான உயிரிழப்பையும் பத்து லட்சம் அகதிகளையும் உருவாக்கிவிட்டு ஓய்ந்தது. மிலோசவிச் சரணடைந்தார். சில வருடங்களின் பின் நடந்த தேர்தலில் எதிர்க்கட்சிகள் ஆட்சியதி காரத்தைக் கைப்பற்ற மிலோசவிச்சின் அரசியல்

சர்வதேச நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டால், மொன்ரேனீக்ரோ, கொசோவோ ஆகிய மாநிலங்கள் சேர்பியாவில் இருந்து பிரிக்கப்பட்ட தனிநாடுகளாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டால் சேர்பிய தேசியவாதம் மீண்டும் உயிர்க்கும். சர்வதேச நீதிமன்ற விசாரணைகளின் போது தனக்குத்தானே வழக்காடிய மிலோசவிச் போர்க்குற்றங்களைப் புரிந்ததற்காக (நேட்டோ குண்டுவீச்சின் போது) அன்றைய அமெரிக்க ஜனாதிபதி கிளிண்டனையும் நேட்டோ ஜெனரல் வெஸ்லி கிளாக்கையும் விசாரிக்க விரும்புவதாகத் தெரிவித்தார். அவர்களைக் கூப்பிட்டு சாட்சியமளிக்க வைக்க நீதிமன்றமும் ஒப்புக் கொண்டது. ஆனால் அது இனி ஒருபோதும் நடக்கப் போவதில்லை. மிலோசவிச்சின் திடீர் மரணம் அதைத் தடுத்துவிட்டது. மிலோசவிச்சின் மரணத்தால் யாருக்கு லாபம் என்ற கேள்வியானது இன்று பல மர்மக்கதைகளை உலவ விட்டுள்ளது.

குறிப்பு IV: ஒரு புரட்சியின் பிரசவம்

பொருளாதார அபிவிருத்தியில் பின்தங்கிய இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளின் ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் வேலை தேடி மேற்கு ஐரோப்பியநாடுகளுக்குப் படையெடுக்கிறார்கள் என்றால், அதற்குப் பல கவர்ச்சிகரமான தொழிலாளர் நலச் சட்டங்களும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். தமது நாடுகளில் வாழ்க்கைச் செலவுக்கே போதாத சம்பளம், இருக்கும் வேலை எப்போது போகுமோ என்று தெரியாத நிச்சயமற்ற சூழல் ஆகியவற்றை மட்டுமே கண்ட இவர்கள் மேற்கு ஐரோப்பாவை (தொழிலாளர்) சொர்க்கமாகப் பார்ப்பதில் தவறில்லை. இருப்பினும், இந்தச் சொர்க்கத்தை ஐரோப்பியத் தொழிலாளர் வர்க்கம் போராடித்தான் பெற்றுது என்பதையோ அல்லது இது போன்ற தொழிலாளர் நலச் சட்டங்கள் தமது தாய்நாட்டிலும் வரவேண்டும் என்பதையோ நம்பினை சகோதரர்கள் வசதியாக மறந்து விடுகின்றனர். இவர்களில் சிலர் தமது தாய்நாடு திரும்பிச் சென்று முதலாளியாகி தமது சொந்த சகோதரத் தொழிலாளர்களுக்கு தாம் ஐரோப்பாவில் அனுபவித்த சலுகைகளைக் கொடுக்க மறுப்பார்கள் என்ற கசப்பான உண்மையையும் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

பிரெஞ்சுச் சேரிகளின் கிளர்ச்சி நடந்து முடிந்த ஒரு சில மாதங்களில் பிரான்ஸ் நகர்ப்புற மாணவர்களின் எழுச்சியைக் கண்டது. முன்னையது பிரெஞ்சு அடித்தட்டு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த வடஆபிரிக்க, கரீபிய இளைஞர்களின் உள்ளக் குமுறல் எரிமலையாக வெடித்தது. பின்னையது பிரெஞ்சு மத்தியதர வர்க்க (வெள்ளையின) இளைஞர்கள் தமது இருள்மயமான எதிர்காலத்தை தடுக்க தமது சக்தியைக் காட்டியது. இரண்டு கிளர்ச்சிகளின் பின்புலமும் வேறாக இருக்கலாம். ஆனால் எல்லாமே ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு

டையதுதான். மாணவர்களின் தலைமை இரண்டு போராட்டங்களையும் ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளது. இருப்பினும் பிரெஞ்சு அரசாங்கமும் ஊடகங்களும் இப்போதே பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியில் இறங்கிவிட்டன. இரண்டு வர்க்கங்கள் தமது வெவ்வேறுபட்ட நலன்களுக்காகப் போராடுவதாக 'தெளிவுபடுத்தின' ஊடகங்கள். அடித்தட்டு வர்க்கத்திற்கு வேலைவாய்ப்பை உருவாக்கவே புதிய சட்டத்தை உருவாக்கியதாக 'மக்கள்நலன்' பேசியது அரசாங்கம். பீற்றரிடம் கொள்ளையடித்து போலுக்கு கொடுப்பதாக ஒரு ஆங்கிலப் பழமொழி உண்டு. அதுபோல பிரெஞ்சு இளைஞர்களின் உரிமையைக் குறைத்து குடியேற்ற இளைஞர்களுக்கு சலுகை வழங்குவதாக இருந்தது அரசாங்கத்தின் கூற்று. நல்ல வேளை பிந்தைய மாணவர் போராட்டத்தையும் அல்கைதா தூண்டு விட்டதாக யாரும் ஸ்ரீகண்டுபிடித்துள்ள சூறவில்லை.

நாடு தழுவிய மாணவர் போராட்டங்களை உருவாக்கிய CPE (Contrat de première embauche) அல்லது முதலாவது தொழில் ஒப்பந்தம் என்ற புதிய சட்டத்தில் அப்படி என்ன இருக்கின்றது என்பதை அறிய முன்னர், தற்போது இருக்கும் பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் நல சட்டங்களைப்பற்றி புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பிரான்சில் மட்டுமல்ல, பிற மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் சட்டங்கள் தொழிலாளர்களின் வாழ்வாதாரத்தைப் பாதுகாப்பதாக அமைந்துள்ளன. அவை முதலாளிகளின் வானளாவிய அதிகாரங்களைக் கட்டுப்

**ஜனநாயக அமைப்புள்ள
பிறநாடுகளில் ஒரு சட்டம்
அமுலுக்கு வரமுன்னர் அதுபற்றி
பாராளுமன்றத்தில்
விவாதிக்கப்படும். அதன் பின்பே
அந்தச்சட்டம் நடைமுறைக்குக்
கொண்டு வரப்படும்.**

தொழிலாளர்கள் ஒன்று சேர்கிறார்களோ இல்லையோ அனைத்துலக முதலாளிகளும் தமது 'உரிமைகளை' பாதுகாக்க ஒன்று சேர்கிறார்கள்.

படுத்திகின்றன.

வேலையில் புதிதாகச் சேர்ந்த ஒருவரை திடீரென்ப பணிநீக்கம் செய்ய வேண்டுமெனில் அது ஒரு அல்லது ஆறு மாதங்களுக்குள் மட்டுமே சாத்தியம். அதன் பின்பு ஆறு மாதமோ அல்லது ஒரு வருடமோ ஒப்பந்தம் செய்யப்படல் வேண்டும். இந்த வருடாந்த ஒப்பந்தம் இரண்டு தடவைகள் மட்டுமே நீடிக்கப்படலாம். அதன் அர்த்தம் இரண்டு வருடத்திற்கு மேல் தொடர்ந்து வேலை செய்யும் ஒருவரை நிரந்தரப் பணியில் அமர்த்த வேண்டும். நீண்ட காலம் வேலை செய்யும் ஒருவரைத் திடீர் என்றோ அல்லது தகுந்த காரணம் இன்றியோ வெளியேற்ற முடியாது. நடைமுறையில் இருக்கும் இத்தகைய சட்டங்களை முதலாளிகள் எரிச்சலுடன் சகித்துக் கொள்கின்றனர்.

உலகில் செல்வந்த நாடாகக் கணிக்கப்படும் அமெரிக்காவில்கூட இதுபோன்ற தொழிலாளர் நலச் சட்டங்கள் கிடையாது. அங்கே முதலாளிகள் தமது விருப்பம்போல திடீர் திடீரென்ப பலரை வேலையை விட்டு விரட்டுவது சர்வ சாதாரணம். அதிக பட்சம் இரண்டு வருடங்கள் ஒரே வேலையில் நீடிப்பது சிலருக்கு மட்டுமே கிடைக்கும் அதிர்ஷ்டம். தற்காலிகமாகவேனும் வேலைசெய்பவர்கள் பாக்கியவான்கள் என்று போதுமென்ற பொன்மனதுடன் வாழ்பவர் பலர். அமெரிக்காவிலேயே நிலைமை அப்படி என்றால் 'முன்றாம் உலக நாடுகள்', 'வறிய நாடுகள்' என்று வகைப்படுத்தப்படும் இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகள் குறித்து இங்கே பேசத் தேவையில்லை. இந்நாட்டுத் தொழிலாளர்கள் 'கொடுத்து வைத்த' ஐரோப்பிய தொழிலாளர்களைப் பார்த்து பொறாமைப் படுவார்கள்.

பிரான்சில் பெரதுவாக இரண்டு வகையான வேலை ஒப்பந்தங்கள் ஏற்கனவே நடைமுறையில் உள்ளன. ஒன்று CDI (கால வரையற்ற நிரந்தர ஒப்பந்தம்) மற்றையது CDD (வரையறுக்கப்பட்ட ஒப்பந்தம்) ஒரு தொழிலாளி இந்த இரண்டில் எதைப் பெற்றிருந்தாலும் அவரைப் பணிநீக்கம் செய்வதாயின் ஒன்று அல்லது மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னரே தெரிவிக்க வேண்டும். ஒப்பந்தம் முடிந்த பின்பும் தொழிலாளிகளுக்கு பல சட்டப் பாதுகாப்புகள் வழங்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக, நிரந்தர சுகயீனம் காரணமாக ஒருவரைப் பணிநீக்கம் செய்யின் சிலவேளை அதிக பட்சம் இரண்டு வருடங்கள் சம்பளம் கொடுக்கும்படி சம்பந்தப்பட்ட முதலாளி நிர்ப்பந்திக்கப்படலாம். 2005ம் ஆண்டு பிரெஞ்சு அரசாங்கம் CNE என்ற புதிய சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது. அதன்படி 20 பேருக்குக் குறைவான பணியாளர்களைக் கொண்டுள்ள சிறிய நிறுவனங்கள் இலகுவாக ஒப்பந்தத்தை முறிக்கலாம். 10 நிமிடங்கள்

வேலைக்குப் பிந்தி வந்ததன் காரணமாக, கர்ப்பம் காரணமாக, அல்லது மேலதிக வேலைக்கு அதிக சம்பளம் கேட்டதற்காக, இன்ன பிற காரணங்களுக்காக வெல்லாம் பலர் புதிய சட்டத்தின்படி வேலையிழந்துள்ளனர். மேலும் நிரந்தரப் பணியில் இருக்கும் தொழிலாளியை நீக்கும்போது மொத்த வருடாந்த சம்பளத்தின் 8 அல்லது 10 சதவீதத்தை நட்ட ஈடாக வழங்க வேண்டுமென்ற சட்டத்தையும் இல்லா தொழிலாளிகளும் புகின்றனர்.

ஐநாயக அமைப்புள்ள பிறநாடுகளில் ஒரு சட்டம் அமுலுக்கு வரமுன்னர் அதுபற்றி பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்படும். அதன் பின்பே அந்தச்சட்டம் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்படும். ஆனால், பிரான்சில் இந்த முறை தலைகீழாக உள்ளது. அரசியல் அமைப்பின் இலக்கம் 49.3 சட்டப் பிரகாரம் ஒரு புதிய சட்டம் முதலில் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்படும். அதன் பின்பே விவாதிக்கப்படும். அதனால்தான் தற்போது சர்ச்சைக்குள்ளாகியுள்ளது CPE சட்டம் நாடளாவிய மாணவர் தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களைத் தோற்றுவித்தது. அதாவது அரசாங்கம் சட்டத்தைப் போட்டுவிட்டுத்தான் மக்களின் கருத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

பத்திரிகைகளின் கணிப்பின்படி பெரும்பான்மையான மக்கள் புதிய சட்டத்திற்கு எதிரான கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளனர். இருப்பினும் அரசாங்கம் எதற்காக விட்டுக் கொடுக்கவில்லை? சட்டத்தை அறிமுகப் படுத்திய பிரதமர் டொமினிக் லவ்லன் மாணவர்களால் வில்லனாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றார். இப்படியே போனால், வரும் தேர்தலில் பிரதமரின் கட்சி கரும் சோதனைக்குள்ளாகும். சட்டத்தை வாபஸ் வாங்கினால் அது சரணடைந்தது போலாகும் என்ற மானப் பிரச்சினைகளுக்குள்ளாகி இருக்கிறார் பிரதமர் வில்லன். அவரின் மானம் போனால் அது முழுக் கட்சிக்கும் அவமானம் என்பதால் ஆளும் கட்சி CPE ஐயும் பிரதமரையும் விடாப்பிடியாக ஆதரிக்கிறது. பிரதமரின் போட்டியாளரான உட்துறை அமைச்சர் சார்க்கோசுகூட ஆதரவளிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதிலிருந்து பிரெஞ்சு அரசாங்கம் மக்கள் நலனையல்ல முதலாளிகளின் நலன்களுக்காகவே சேவையாற்றுவது அம்பலமாகின்றது. மாணவர் எழுச்சிக்குப் பின் தற்போது இச்சட்டம் வாபஸ் வாங்கப்பட்டுள்ளது.

CPE சட்டம் 26 வயதிற்குட்பட்ட இளைஞர்களுக்கு கிடைக்கும் வேலை ஒப்பந்தம் அதிக பட்சம் 2 வருடங்கள் மட்டுமே நீடிக்கும். அவ்வளவு காலம் நீடிக்குமா என்பதே கேள்விக்குறி. எந்தக் காரணமற்றி அடுத்த நாளை வேலையில் இருந்து நீக்கப்படலாம் என்ற நிச்சயமற்ற நிலையை நினைத்துக்கொண்டுதான் தினசரி வேலைக்குப் போகவேண்டும். புதிய சட்டத்தின்படி எத்தனைபேர் வேலை இழப்பார்கள் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. நிலைமை இப்படி இருக்க, ஆடு நனைகின்றதென்று ஓநாய் அமுத கதையாக, பிரான்சில் வேலை இல்லாதிருக்கும் 20 சதவீத சனத் தொகையை மனதில் கொண்டுதான் புதிய சட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததாகக் கூறுகிறது அரசாங்கம்.

தொழிலாளர்கள் ஒன்று சேர்கிறார்களோ இல்லையோ அனைத்துலக முதலாளிகளும் தமது

‘உரிமைகளை’ பாதுகாக்க ஒன்று சேர்கிறார்கள். அவர்கள் தத்தமது நாட்டு அரசாங்கங்களை தொழிலாளர் விரோத சட்டங்களைப் போடும்படி நிர்ப்பந்தித்து வருகிறார்கள். இந்தச் சட்டங்கள் தொழிலாளர்களை தற்காலிகமாக வேலைகளில் வைத்திருக்கவும், நினைத்தபடி ஆட்குறைப்புச் செய்யவும், வேலை இல்லாதவர்களைத் தேவையான நேரம் அழைக்கப்படும் சேமிப்புப்படையாக வைத்திருக்கவும், நிச்சயமற்ற நிலையைக் காட்டி குறைந்த ஊதியம் கொடுக்கவும், முதலாளிகளுக்கு உரிமைகளை வாரிவழங்குகின்றன. இந்த நச்சுச் சூழலில் இருந்து விளவழி தெரியாத தால்தான் இலங்கை, இந்திய உழைப்பாளர் வர்க்கம் நிரந்தர வறுமையில் உழல்கின்றது. இந்தச் சூழ்நிலையைத் தவிர்ப்பதற்காகத்தான் பிரெஞ்சு மாணவர்கள் வீதிகளில் இறங்கிப் போராடுகின்றனர். வர்த்தக ஸ்தாபனங்கள் நடட்டம் வருவதாகக் கூறி ஆட்குறைப்பு, மீள் கட்டமைப்பு என்ற பெயர்களில் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களை வேலைநீக்கம் செய்து வருகின்றனர். அப்படிச் செய்தால் அந்த ஸ்தாபனம் செலவைக் குறைத்து மீண்டும் லாபம் சம்பாதிக்கவேண்டுமா என்பது படுகின்றது. இது பொருளாதாரத்தை வளர்க்கும் என்றும் நம்பப்படுகின்றது. இந்தக் கதைகளெல்லாம் முதலாளிக்குக் கிடைத்து வரும் லாபத்தை குறைய விடாமல் தடுப்பதற்குத்தான் என்ற உண்மை மறுபக்கத்தில் மறுக்கப்படுகின்றது.

சராசரி 1500 யூரோக்கள் சம்பளம் எடுக்கும் தொழிலாளர்களை பணிநீக்கம் செய்யும் அதே நிறுவனம் சராசரி 15000 யூரோக்கள் என 10 மடங்கு சம்பளம் எடுக்கும் மனேஜர்களுக்கும் நிர்வாகிகளையும் தொடர்ந்து பணியில் வைத்திருப்பது எப்படி? பல பெரிய வர்த்தக ஸ்தாபனங்களின் நிர்வாகிகள் குறைந்தது முட்பதாயிரம் யூரோக்கள் மாதச் சம்பளமாகப் பெறுவது மட்டுமல்ல, அந்த நிறுவனங்களின் பங்குதாரர்களுமாக உள்ளனர். தமது மாத வருமானத்தை மிச்சம் பிடித்துக் கொண்டே கம்பனிச் செலவில் கார், வெளிநாட்டுப் பயணம் என்று செய்யும் பல ஆடம்பரச் செலவுகளை ஏன் குறைப்பதில்லை? நடட்டத்தில் இயங்கும் ஒரு நிறுவனம் பல தேவையற்ற ஆடம்பரச் செலவுகளையும் மனேஜர்களின் சம்பளங்களையும் குறைத்தாலே போதும், கணிசமான அளவு மிச்சம் பிடித்து லாபத்தை ஈட்டலாம்.

அடிமைகள் ஒரு காலத்தில் வாங்கப்பட்டார்கள். இப்போதோ அவர்கள் வாடகைக்கு அமர்த்தப்படுகின்றனர் என்றார் கார்ல் மார்க்ஸ். அமெரிக்காவில் அடிமைகளை வைத்திருந்த முதலாளிகள், கூலிக்கு வேலையாட்களை அமர்த்துவதன் மூலம் அதிக லாபம் சம்பாதிக்கலாம் என்ற உண்மையைக் கண்டு கொண்டதான் அடிமை முறையை இல்லாதொழித்தனர்.

அடிமைகள் ஒரு காலத்தில் வாங்கப்பட்டவர்கள். இப்போதோ அவர்கள் வாடகைக்கு அமர்த்தப்படுகின்றனர். என்றார் கார்ல் மார்க்ஸ்.

சம்பளம் பெறும் ஒரு தொழிலாளி 10 வருடங்கள் மிச்சம் பிடித்து பணக்காரனானால், அதே 10 வருடங்களில் அவனை வேலைக்கு வைத்திருந்த முதலாளி கோடீஸ் வரனாகிறான். உழைப்பாளிகள் எவ்வளவு காலம் கஸ்டப்பட்டு வேலை செய்கிறார்களோ, அவ்வளவு காலமும் முதலாளிகளின் மூலதனம் பெருகுகின்றது. இந்தச் சிதம்பர ரகசியத்தைப் புரிந்து கொண்டதால் தான் ஹிட்லர், முசோலினியின் பாசிசப் பொருளாதாரம் வளர்ச்சி கண்டது. அப்படிச் செய்ய முடியாத காரணத்தால்தான் ஜனநாயக நாடுகள் இலகுவான பணிநீக்கம், வேலையற்றோரின் சேமிப்புப்படை போன்றவற்றால் பொருளாதாரத்தை வளர்க்கப் பார்க்கின்றன.

நாம் எதற்காக வேலை செய்கிறோம்? உணவு கிடைக்க பணம் வேண்டும் என்ற ஒரு காரணத்திற்காகவா? வேலைப்பழு, கவனிப்பின்மை ஆகியவற்றால் ஏற்படும் மன உளக் குறைபாடுகள், அரசியல் அதிகாரம் இல்லாததால் உரிமைகள் குறைந்த மனிதர்களாக வாழும் நிலை, இது போன்ற காரணங்கள், 1968ம் ஆண்டு பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்களைப் புரட்சியை நோக்கித் தள்ளியது. அப்போதும் இன்று நடப்பதைப் போல மாணவர் தொழிற் சங்கப் போராட்டங்கள்தான் புரட்சியை ஆரம்பித்து வைத்தன. அதனால் பத்திரிகைகள் 1968 புரட்சியை தற்போதைய நிலையுடன் ஒப்பிட்டு எழுதி வருகின்றன. 1968இல் என்ன நடந்தது?

1968 மே மாதம் பாரிஸ் சோர்போன் பல்கலைக் கழகத்தில் சில நூறு மாணவர்கள் வியட்நாம் போருக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் கூட்டத்தை நடத்தினர். கூட்டத்தைக் குழப்பத் தலைப்பட்ட வலதுசாரி மாணவர்களுடன் கைகலப்பு ஏற்பட்டதால் பொலிஸ் பல்கலைக் கழகத்தினுள் நுழைந்து பல மாணவர்களைக் கைது செய்தனர். கைதானவர்களை விடுவிக்கக் கோரி வீதிக்கு வந்த மாணவர்கள் பொலிஸ் வாகனங்களை நகர விடாது தடுத்தனர். வீதியில் சேர்ந்த கூட்டம் நேரமாக ஆக அதிகரித்தது. ஓரிரு நாட்களில் இந்தப் போராட்டத் தீ நாடு முழுக்கப் பரவியது. பிரான்ஸ் முழுவதும் பல்கலைக்கழக, பாடசாலை மாணவர்கள் வீதிகளில் இறங்கி அரசாங்கத்தைக் கலைக்கக் கோரி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். விரைவில், தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்த பல நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். வேலை நிறுத்தங்கள் அதிகரித்தன. பல தொழிற்சாலைகளின் ரை கட்டிய நிர்வாகிகள் விரட்டப்பட்டு, முகாமைத்துவம் தொழிலாளர்

கொமிட்டியினால் பொறுப்பெடுக்கப்பட்டது.

போராடும் மாணவர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் நாடளாவிய மக்கள் ஆதரவு என்பதால், எந்நேரமும் அரசு கவிழ்க்கப்பட்டு புரட்சி வெற்றி பெறும் அறிகுறிகள் தென்பட்டன. நடைமுறையில் இருந்த அரசாங்கத்துக்கு போட்டியாக மாணவர்கள் புரட்சிகர அரசாங்கம் நடத்தினர். அதுவரையில் பொலிஸோடு ஆங்காங்கே மோதல்கள் இடம்பெற்றாலும் உயிரிழப்புகள் குறைவாகவே இருந்தன. பிரான்சில் 'கம்ப்யூனிசு சர்வாதிகாரம்' ஏற்படுவதைத் தடுக்கப் போவதாகக் கூறிய அன்றைய ஜனாதிபதி சார்ல் டி கோல் இராணுவத்தின் உதவியை நாடினார். பிரச்சினையில் ராணுவம் தலையிட்டு புரட்சியை இரும்புக் கரம் கொண்டு அடக்கப் போகிறது என்ற செய்தி வந்த நேரம்.... புரட்சிக்குத் தலைமை தாங்கிய சக்திகளில் ஒன்றான பிரெஞ்சுக் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி அடிபணிந்தது. அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி சில சலுகைகளோடு திருப்திப்பட்டுக் கொள்ள சம்மதித்தது. அன்று மிகப் பெரிய தொழிற்சங்கமாக இருந்த CGT கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்ததால் போராட்டத்தைக் கைவிட்டது. இந்தப் பின்னடைவால் பிற சக்திகளால் தொடர்ந்து போராட முடியவில்லை, பல்கலைக் கழகங்களையும் தொழிற்சாலைகளையும் பொலிஸ் பொறுப்பெடுத்து பழைய நிர்வாகங்களிடம் ஒப்படைத்தது.

2006, இப்போதும் போராட்டம் பாரிஸ் சோர்போன் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தே ஆரம்பமாகியது. பல்கலைக்கழக வளாகத்தை ஆக்கிரமித்திருந்த மாணவர்களை பொலிஸ் வெளியேற்றியது. இம்முறையும் மாணவர்களோடு தொழிலாளர்கள் கை கோர்த்துக் கொண்டு வேலைநிறுத்தங்களில் குதித்தனர். எதிர்க்கட்சிகளான சோசலிஸ்ட் கட்சியும் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியும் போராட்டத்திற்கு ஆதரவளித்தன. அன்று தேசியவாத சார்ல் டி கோல் ஆட்சியில் இருந்தார். இன்று கோலின் வழிநடப்பவர்களின் கட்சி ஆட்சியில் இருப்பினும் இன்றைய போராட்டம் ஒரு குறிப்பிட்ட சட்டத்தை வாபஸ் வாங்குமாறு கூறுவதாகவே உள்ளது. அது இன்னும் புரட்சியாக மாறுவதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவாகவே உள்ளன. 1968இல் வாழ்ந்த பிரெஞ்சு மக்களும் ஏதோ புரட்சிகர சிந்தனைகளோடு அல்லது இடதுசாரித் தத்துவங்களோடு இருந்தவர்களல்ல. இன்றுள்ளவர்கள் போல நுகர்பொருள் கலாச்சாரத்துடன் தன்னலம் கருதும் குறுகிய மனப்பான்மையுடன் வாழ்ந்தவர்கள்தான். ஆனால் மாணவர், தொழிலாளர் போராட்டம் எல்லாவற்றையும் ஒரு சில நாட்களில் மாற்றியது. TV சீரியல்களை ரசித்துக் கொண்டிருந்த மக்கள் திடீரென அரசியல் உணர்வு பெற்று விவாதங்களில் பங்கு பற்றினர். புரட்சி என்பது திடீரெனத் தோன்றும் அற்புதமல்ல. அது சாதாரண மக்கள் மனத்தில் காய்ந்த சருகுகளாக உள்ளது. தேவைப்படுவது ஒரு சிறு தீப்பொறி மட்டுமே.

புரட்சி என்பது திடீரெனத் தோன்றும் அற்புதமல்ல. அது சாதாரண மக்கள் மனத்தில் காய்ந்த சருகுகளாக உள்ளது. தேவைப்படுவது ஒரு சிறு தீப்பொறி மட்டுமே.

எங்கள் தேசம்

மனிதம் வாழுமிடமெல்லாம் எங்கள் தேசம்

கடந்த 5 வருடங்களாக இலங்கையில் இருந்து மாதமிருமுறை வெளிவருகின்ற அரசியல் இலக்கிய பத்திரிகை. இலங்கை முஸ்லிம்களின் பெரும்பான்மை பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டு வெளிவருகின்றது.

தொடர்புகளிற்கு:

எங்கள் தேசம்
86/1 தெமட்டகொட வீதி
கொழும்பு 09
இலங்கை.

தொலைபேசி: 0112689324 (ஆசிரியபீடம்)
0714842133 (விற்பனைப்பகுதி)
Fax : 0112686030
மின்னஞ்சல் : engalthesam@yahoo.com

இசைக்கும் வயலின் ஏன் எரிந்து போனது!

கரவைதாசன்

கவிஞர் முல்லையூரான் அவர்கள் 2001ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 21ம்திகதி அன்று டென் மார்க்கில் காலமாகிவிட்டார்.

கவிஞர் முல்லையூரான் அவர்கள் ஈழத்தின் வன்னிப்பகுதியிலுள்ள வற்றாப்பளை என்ற ஒரு அழகிய கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். அந்தக் கிராமத்தின் வைரம் நிறைந்த தாய்மையின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் தன் வாழ்வு தொடங்கிற்று என்றும் மண் புழுதிகள், கோவிற்கரைகள், வயல்வெளிகள், அழகான நந்திக் கடற்கரை, வறுமையிலும் சுரண்டலிலும் சிக்கித் தவிக்கும் விவசாயிகள், சாதி ஒடுக்குமுறையால் கோணிப்போய் மானுட எலும்புகளே இன்னொரு மானிடத்தின் உணவாகும் கறள் பிடித்துப் போனதொரு தமிழ் இழிவுகள் போன்றவையே தனது கிராமச் சூழலாக வளைந்திருந்ததாகவும், அந்த வளைவுகளே தனக்கு நிமிர்ந்த சொற்களைத் தன் படைப்புகளுக்கு தந்ததாகவும் முல்லையூரான் அவர்கள் பல இடங்களில் குறித்துள்ளார்.

புலம்பெயர்ந்தபோது சொந்த மண்ணிலிருந்து பிய்த்தெடுக்கப்பட்ட தன்மையும் புதிய சூழலுடன் உணர்வுபூர்வமாக இணையமுடியாதுமுள்ள சோகமும் கூடவே இணைவாக்கத்தினது தேவையும் அவரது கதைகள் பலவற்றின் கருப்பொருள்களாகியுள்ளன. கோரமாகிக் கொண்டிருக்கும் உலகச் சூழலின் நிகழ் அரசியல், இலக்கிய விடயங்கள் அவரது கட்டுரைகளின் மையக்கருவாக அமைந்துள்ளன.

சிறந்த பேச்சாளருமான முல்லையூரான் அவர்கள் டென்மார்க்கில் பலதரப்பட்ட விழாக்களிலும் கலந்துகொண்டு தனது கருத்தினைத் தயக்கமின்றி கூறிவந்துள்ளார்.

ஒரு முறை டென்மார்க்கில் கேர்னிங் என்ற நகரிலே நடந்த தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் மாவீரர்

தினவிழாவிலே உரையாற்றும்போது தான் கண்ட முதலாவது மாவீரர் தனது வற்றாப்பளை ஊரைச் சேர்ந்த 'குடை முருகன்' அவர்கள் எனக் கூறியிருந்தார்.

சாதி ஒடுக்குமுறையால் கோணிப் போயிருந்த சமூகத்திலிருந்து வந்த குடை முருகன் ஒரு சமூக விடுதலைப் போராளி. அவனது சமூகத்தினை சேர்ந்தவர்கள் செருப்புப் போடவும் குடைபிடிக்கவும் மறுக்கப்பட்டிருந்த போது அதனை உடைத்து, முதலில் அவ்வூர்த் தெருக்களிலே செருப்பு மாட்டி, குடை பிடித்துச் சென்றதற்காக மேட்டுக்குடியினரால் அவனது குடை பறிக்கப்பட்டே தாக்கப்பட்டான். இரத்தம்

தோய்ந்த நிலையிலும் செருப்புகளுடன் அவன் தன் வீடு வரை நடந்து சென்றான். அவன்தான் தான் கண்ட முதலாவது மாவீரன் என அக்கூட்டத்திலே குறிப்பிட்டிருந்தார்.

முல்லையூரான் அவர்கள் ஏலவே கிராமத்தில் கையெழுத்துப் பிரதியாக பத்திரிகை கொண்டு வந்த உந்துதலில் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலே 'அக்குனிக் குஞ்சு' என்ற சஞ்சிகையை தன்னொத்த நண்பர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு வந்தார். அங்குதான் தன் துணையான நாகேஸ்வரி (குஞ்சக்கா) அவர்களையும் சந்தித்தார். இவர்களுக்கு கௌசி, எழினி பிள்ளைகள்.

'போர்க்காற்று', 'நிர்வாணவிழிகள்', 'அடைக்கலங் குருவி' ஆகியவை அவரது கவிதைத் தொகுப்புகள். 'ஈழம் எழுந்து வருகிறது', 'குங்குமம்' என்பவை அவரது நாவல்கள். 'நாவற்பழங்கள்' என்று ஒரு வானொலி நாடகம். டொமினிக் ஜீவாவின் மல்லிகைப் பந்தலின் வெளியீடாக 'சேலை' என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பும் ஈழத்தில் வெளிவந்துள்ளது.

இசைக்கும் வயலின் ஏன் எரிந்து போனது!

யேசு உயிர்த்தெழுந்தருளல்

முனுவல்

பாமினி

நான் வசிக்கும் நாட்டவர் தமது நாடு ஒரு பல்வின, பல்கலாச் சார, பன் மதங்களைக் கொண்ட நாடு என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதுண்டு. 'நாம் மிகவும் தாராளமானவர்கள் எனத்தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து கொள்வதுண்டு. ஆம்! தாராளவாதம் பல தளங்களில் விரிந்து பரந்து சந்தைகளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டாலும் இந்த நாடு ஒரு வெள்ளையின, புரட்டஸ்தாந்து மத அமைப்பைப் பேணுகின்ற அரசைக் கொண்டது. யேசு உயிர்த்தெழுந்தருள்தை கொண்டாடுமுகமாக சுமார் ஆறு தினங்கள் விடுமுறையாகக் கொள்ளலாம், மருத்துவமனைகள் உட்பட சகல பணிமனைகளிலும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பணியாளர்களும்களும் நடைபெறும்.

இங்கு எந்தக் காலத்தில் கடுமையாக உழைக்கிறோம்? தையிலிருந்து பாங்குனி வரையா?

சித்திரையில் சில தினங்கள் விடுமுறை. வைகாசியில் விடுமுறைகள் உண்டு. ஆடியில் வசந்தகால விடுமுறை. பின்பு ஆவணி தொடங்கினால் மார்கழி நடுப்பகுதி வரை அரசு விடுமுறைகள் குறைவு. ஏன் இந்த விடுமுறைகளையிட்டு நான் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்கிறேன் என்று நீங்கள் யோசிக்கலாம். எனக்கும் எனது நட்புகளுக்கும் தொழில் ரீதியான நட்புகளுக்கும் விடுமுறைகளுக்கும் நிறையவே தொடர்புண்டு.

எனது வேலை, மற்றும் வேலை தவிர்ந்த நட்புகளில் அநேகர் குடும்பஸ்தாபனத்தை விட்டு விலக முற்படுபவர்களாகவும், அரைவாசி

விலகியும் விலகாதவர்களாகவும், முழுமையாக விலகியவர்களாகவும், குழந்தைகளைச் சந்திக்கும் ஒழுங்கினை ஏற்படுத்தும் வழக்கொன்றிற்கு தம்மைத் தயார்ப்படுத்தியவர்களாகவும், இன்னும் சிலர் பிள்ளைகளைச் சந்திப்பதால் பல பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டி ஏற்படுவதால் காசை மட்டும் கொடுத்துவிட்டு ஒதுங்கி விடுபவர்களாகவும், வேறு சிலர் பிள்ளைகளைச் சந்திக்கும் ஏற்பாட்டுக்கு உடன்பட்டவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இந்த நாட்டின் குழந்தைகள் உரிமைச் சட்டத்திற்கமைய, பிள்ளை ஒரு விடுமுறையை, உதாரணமாக, நத்தாரை அம்மாவுடன் கழித்தால் யேசு உயிர்த்தெழுந்தருள்தை அப்பாவுடன் கழிப்பதற்கு உரிமையுண்டு. திருமணம் ஆண்களுக்குப் பல பாதுகாப்புக்களை வழங்குகிறது. துணை, பிள்ளைகள், மற்றும் உறவினர் என்ற தொடர்புகளை ஏற்படுத்துகிறது. திருமண முறிவு ஏற்பட்டதும் பெரும்பாலான ஆண்கள் இவற்றை இழந்துவிடுகின்றனர். (இவையெல்லாம் பெண்களுக்கு இல்லை என்று கூறுவீல்லை. சகோதரிகளே! இன்று நான் எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தில் உங்களுடைய கஷ்டங்களை முதன்மைப்படுத்தவில்லை அவ்வளவுதான்).

என்னுடைய அலுவலகச் சூழல் அமைதியாக இருக்கிறது. பல அலுவலகக் கதவுகளில் மஞ்சள் நிற பேப்பர்த்துண்டுகள் எப்போதிருந்து எப்போது வரை லீவு எனும் விபரத்தை அறிவித்தபடி தொங்குகின்றன. இது சுத்திகரிப்பு பணியா

ளர்களின் பணியை இலகுவாக்க உதவுகிறது. அது மட்டுமல்ல, எனது சக பணியாளர்கள் எவ்வளவு நாட்கள் லீவு எடுக்கின்றனர் என நான் அறிந்து கொள்ளவும் உதவுகின்றன.

என்னுடைய வேலை இப்போது மிகச் செளகரியமானது என்றே சொல்ல வேண்டும். இறுதியாண்டு மாணவர்கள் எமது கட்டடத்தில் பலர் இருக்கின்றனர். இவர்களைக் கடமை தவறாத பணியாளர்களாகப் புடம்போடவேண்டும். புத்தகத்தில் வாசிக்கும், கல்வி நிலையத்தில் படிக்கும் எல்லாவற்றையும் நடைமுறைப்படுத்த முடியாது என்ற கசப்பான உண்மையை புகட்ட வேண்டும்.

சயசிந்தனையை வளர்ப்பது, சுயமாக செய்யப்பட வாய்ப்பளிப்பது என்பவை எல்லாம் மிகவும் அழகான சொற்கள் எனவும் இங்கு ஒரு மனிதரின் தலைவிதியை குழு வொன்றுதான் முடிவு செய்யும் - இதுதான் யதார்த்தம். டார்வினின் கொள்கைக்கு அமைய தக்கன பயிற்சிக் காலத்தை முடித்துப் பிழைத்துக் கொள்ளும். மற்றவர்கள் பயிற்சியை முடிக்காமல் வேறு வேலையைத் தேடுவதும் இங்கு சகஜமானது.

என்னிடம் வந்த மாணவி மிகவும் சுட்டியாக இருந்தார். அவர் எனது காரியதரிசி போல, எனது நேர அட்டவணையை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டார். நானும் பங்கு கொள்ளலாமா என்று அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டார். நான் இயன்றவரை அவரைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். சிக்கல் அல்லாதது

66

**அவர் வந்த விதத்தில் புரிந்து கொண்டேன்,
அவரது கட்டுப்பாட்டை மீறி
ஏதோ நடந்து விட்டதென்று.
அவருக்கு வழங்கப்பட்ட விடயத்தைப் பற்றி
மனது ஆராய்கிறது.**

99

என்று நான் நினைத்த சிலவற்றில் மட்டும் அவரைப் பங்கு கொள்ள வைத்து, அவரே முடிவு செய்யும் உரிமையையும் வழங்கினேன் ஆனால் முடிவுகளை நடைமுறைப் படுத்தும் முன்னதாக என்னுடன் கலந்தாலோசிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டேன்.

விடுமுறை வரத் தொடங்கி விட்டது. நான் புள்ளடி போட்டு வைத்திருந்த சிலரது நிலைமை என்ன மாதிரி எனவும், அவர் களுடைய உறவுகள், தொடர்புகள், பிள்ளைகள் என்ன மாதிரி என விசாரித்து திருப்திப்பட்டுக் கொள்கிறேன். எனது நட்புகள், கூடவே பணிபுரியும் நட்புகளையும் விசாரித்து சரி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தறுவாயில்தான் அது நிகழ்ந்தது. எனது மாணவி ஆத்துப்பறக்க வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் வந்த விதத்தில் புரிந்து கொண்டேன், அவரது கட்டுப்பாட்டை மீறி ஏதோ நடந்து விட்டது என்று. அவருக்கு வழங்கப்பட்ட விடயத்தைப் பற்றி மனது ஆராய்கிறது. தற்போது ஒரு அராபிய குடும்பத்திற்குக் கல்லவா இவர் பொறுப்பாக இருக்கிறார்,

அந்தப் பெண் தனக்கு ஏதாவது செய்து விட்டாரா?

பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது ஆகியிருக்குமோ?

கதவைத் தட்டிவிட்டு வந்த அவர் கதிரையில் 'பொத்' என்று அமர்கிறார். நான் வணக்கம் கூறி விட்டு தண்ணீர் கிளாஸை நீட்டுகிறேன். அவர் தண்ணீரைக் குடிக்காமல் மருண்ட கண்களுடன் என்னைப் பார்க்கிறார். நான் பொறுமையாக இருக்கிறேன், அவர் பேசத் தொடங்கும்வரை. மதம் எவ்வாறு

பெண்களை இறுக்கிப் பிடித்துள்ளது என்பதுபற்றிப் பொரிந்து தள்ளுகிறார்.

எனது மாணவி கவனித்துக் கொள்ளும் அந்தப் பெண் குடிபுகுந்த நாட்டுச் சட்டப்படி விவாகரத்துப் பெற்றிருந்தாலும் தமது மதரீதியாக விவாகரத்துப் பெறவில்லை, எனவே கடவுள் நம் பிக்கை கொண்ட அந்தப் பெண்ணுக்கு மதரீதியாக மணவிலக்குப் பெறுவது மிகவும் அவசியமானதால் அந்தப் பெண் மீண்டும் தன் கணவனுடன் சேர்ந்திருப்பதைத் தெரிவு செய்திருக்கிறார் என மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு கூறி முடித்தார்.

கடவுளை நம்புவோருக்கு மதம் பல கடமைகளைத் திணிக்கிறது? மதங்கள் உருவாக்கப்பட்ட காலத்தில் மணவிலக்கை மதங்கள் அங்கீகரிக்காமல் போனமைக்கு வேறு பல காரணங்கள் இருந்திருக்கலாம். பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டில் மணவிலக்குப் பெற அனுமதியில்லை எனக் கூறப்படுகிறது. இந்துமதம் இதுபற்றி ஏதாவது

கூறுகிறதா? தமிழர்களின் பிறப்புச் சாட்சிப்பத்திரங்களில் தாய்-தந்தையர் மதஆசாரப்படி திருமணம் புரிந்தவர்கள் என்றோ அல்லது சட்டப்படி திருமணமானவர்கள் என்றோ எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

எனது மாணவியை நான் ஆறுதல்படுத்துகிறேன். இவர்கள் அண்மைக் காலத்தில் இந்த நாட்டிற்கு குடிபுகுந்திருந்தால், குடிபுகுந்த நாட்டிலுள்ள மணவிலக்குச் சட்டத்திற்கு அமைய ஒருவருக்கொருவர் "மணவிலக்கு வழங்கும் சட்டத்திற்கு நாம் கட்டுப்படுகிறோம்" என்று படிவத்தில் கையெழுத்திட்டிருப்பார்கள். எனவே இதனை இவர்களுக்கு நினைவுபடுத்தி, இவர்கள் மதரீதியாகப் பிரிந்து போவதற்கான ஏற்பாடு அவசியமானால், அதனை செய்யலாம் என விளக்கமளிக்கிறேன்.

மாணவி என்னை ஒரு விதமாக பார்த்தார். இப்படி எத்தனை படிவங்களில் குடிபுகுந்தவர்கள் கையெழுத்திடுகிறார்கள் என்று கேட்கிறாரா அல்லது குடிபுகுந்தோர்பற்றி நான் தெரிந்துகொள்ள நிறையவே இருக்கிறது என்கிறாரா அல்லது குடிபுகுந்தோர் உலகம் மிகச் சிக்கலானது எனப் பார்க்கிறாரா என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

எல்லாவற்றையும் ஏதோ ஒரு மாதிரி முடிக்கக் கட்டி வைத்து விட்டு எனது நண்பனைச் சந்திக்கச் செல்கிறேன். பதினைந்து வருட காலத் திருமண உறவிற்குப் பின்பு அவன் இப்போது தன் மனைவியைப் பிரிந்திருக்கிறான். நானும் அவனும் ஒன்பதாம் வகுப்புவரை ஒன்றாகப்

66

**ஐந்தாம் வகுப்பில் பெடியன்களுடன்
பந்து விளையாடி, கடும் ஏச்சு வாங்கி,
நான் கதிரையில் ஏறி நின்றபோது
அவனும் எனக்காக கதிரையில்
ஏறி நின்றதை ஞாபகமூட்டினான்.**

99

66

நீ சும்மா,

‘பதுங்கு குழியும் பாதுகாப்பற்றது எமக்கு’ எண்டு
கவிதை வாசித்துக் கொண்டும்,
‘ஆக்காண்டி, ஆக்காண்டி எங்கெங்கே முட்டை வைத்தாய்’
எண்டும்

உவங்களோட போனதால்தானே

99

பள்ளிக் கூடம் சென்றவர்கள். இருபது வருடப் புகலிட வாழ்வில், தெற்கிலும் வடக்கிலுமாக வாழ்ந்த நாங்கள் தொழில்ரீதியில் சந்தித்துக் கொள்வதுண்டு. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் நான் அந்தத் தொழில்துறைக்கு முழுக்குப் போட்டுவிட்டு இந்தத் துறையினுள் பிரவேசித்திருந்தேன்.

நண்பன் மிகவும் உடைந்து போயிருந்தான். பள்ளிக் கூடக் காலங்கள் பற்றி கதைக்கிறோம். அதிபர் நினைவில் இருக்கிறார். ஐந்தாம் வகுப்பில் பெரியன் களுடன் பந்து விளையாடி, கரும் ஏச்சு வாங்கி, நான் கதிரையில் ஏறி நின்றபோது அவனும் எனக்காக கதிரையில் ஏறி நின்றதை ரூபக மூட்டினான். “ஓம்! என்ன?” என்றபடி நினைவுகூர்கிறேன் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருக்கிறோம். இங்கு வந்த புதிதில் நாளாந்தச் சாப்பாட்டிற்குக் கூடக் காசில்லாமல் கழித்த நாட்களையும் மற்ற நண்பர்களையும் நினைவு கூர்ந்தோம்.

லைசென்ஸ் எடுத்தது பற்றியும் நண்பர்கள் எல்லோரும் தமது வசதிக்குத் தக்கபடி காரகளை வாங்கிக் கொண்டார்கள் எனவும், நான் மட்டும் ‘வொல்வோ’ தான் ஓடுவேன் என்று அடம்பிடித்து இன்று வரை கார் வாங்காமல் இருக்கும் எனது திமிரையும், இந்த நாட்டவர்களே நுழைவு பெற மிகவும் கஷ்டப்படும் மேற்படிப்பைத் தெரிவு செய்வேன் என்று தலை கீழாக நிற்கும் என்னை பகிடியாகவும் உரிமையோடும் திட்டித் தீர்த்தான். ஆம்! அவன் சொல்வதில் பல உண்மைகள் இருக்கின்றன. எனது தெரிவுகள் எப்போதும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அடைய வேண்டியவையாகத்தான் இருந்திருக்கின்றன, சாப்பிடக் காசில்லா விட்டாலும் ‘வொல்வோ’ வாங்க கனவு காணும் நான், 3A பெற்றால் மட்டும் கிடைக்கும் மேற்படிப்பு, இந்த நாட்டுப் பணக்காரர் வசிக்கும் பகுதியில் வீடு வாங்க வேண்டும் என்ற நோக்கம்.

ஏன் நான் இப்படி இருக்கிறேன் என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில்,

“எல்லாம் உன்னால்தான்” என்றான் திடீரென்று.

“நான் என்ன செய்தனான்?”

“நீ சும்மா ‘பதுங்கு குழியும் பாதுகாப்பற்றது எமக்கு’ எண்டு கவிதை வாசித்துக் கொண்டும்,

‘ஆக்காண்டி, ஆக்காண்டி எங்கெங்கே முட்டை வைத்தாய்’ எண்டும் உவங்களோட போனதால்தானே நான் இப்படி ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து சீரழிச்சு போய் நிக்கிறேன். உன்னால்தான் எல்லாம்” என்று சொல்லிவிட்டு கதிரையைத் தள்ளிக்கொண்டு எழும்பிப் போய்விட்டான்.

இப்படியொரு குற்றச்சாட்டை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை, அதாவும் இத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகு. நான் வேறு நாட்டிற்கு குடிபுகுந்து இருபது வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்பு அவனுக்குள் இருந்த உணர்வை இவ்வளவு காலமும் பூட்டி வைத்து விட்டு இப்போது ஏன் சொல்கிறான்?

எல்லாப் பாவம் பழிகளையும் ஏன் என்மீது போடுகிறான்?

கோப்பிக்கடையில் தனியாக அமர்ந்திருக்கிறேன்.

இப்படியான குழந்தைப் பருவ கால ரூபகங்களையும் ஊரிலேயே விட்டுவிட்டு வரவேண்டும் என்று கையெழுத்திடும் படிவம் ஒன்றும் இங்கே இல்லையா?

யேசு உயிர்த்தெழும் இந்த விடுமுறை எனக்கு நரகமாக அமையப் போகிறதா?

13.04.06

66

ஆம்! அவன் சொல்வதில்
பல உண்மைகள் இருக்கின்றன.

சாப்பிடக் காசில்லா விட்டாலும்

‘வொல்வோ’ வாங்க கனவு காணும் நான்,

இந்த நாட்டுப் பணக்காரர் வசிக்கும்

பகுதியில் வீடு வாங்க வேண்டும்

என்ற நோக்கம்.

99

போர் நினைவு

சந்துஸ்

எந்தக் கணத்திலும்
சுடுவதற்குத் தயாராக வைக்கப்பட்டிருக்கும்
துப்பாக்கி முனையின் வீளிம்பில்
வந்தமரும் ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சிக்கு
ஓயாத, இரக்கமற்ற போரை
நிறுத்தும் ஆற்றல் இருக்குது
என நினைப்பது
'விசர்' முற்றிப் போய் விட்டதன்
தேர்ந்த அறிகுறியாக
இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்.

யார் கண்டது?

காற்றும் மீன்குஞ்சுகளும்
சிறுகருவிகளும் அணில்களும்
இந்த வண்ணத்துப்பூச்சியும்
இருந்த உலகில் இருந்து
பிரித்தெடுத்து வந்து
இருமுனைகளிலும்
போரிட விடப்பட்டிருக்கும்
பிள்ளைகளைத் தேடிவந்த
ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சியாக
அது இருக்கலாமல்லவா?

மற்றது,
செட்டைகளை அடித்துத் துள்ளும் அதன் உடல்
கடைசியாகப் பிரியும் போது
துடித்து நின்ற இமைகளை,
புதர் மறைவினில் அவசரமாய்
சின்னக்காதலி/காதலனின்
காற்சட்டை விலக்கி
இளரோமம் பார்த்த படபடப்பை,
விளையாடும்போது
கை பிழைபாட்டுக் குற்றத்தில்
செத்துப் போன
இன்னுமொரு பூச்சியின்
சிறகுகளை,

உறவுகளுடன் வாழும் கணங்களுக்குமுன்
எந்த நிர்நம்பந்தமும் தூசு
எனும் நினைப்பை,

இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றை,
அல்லது வேறோன்றை,
நினைவு படுத்தாதா என்ன?

பால்ய வயது நினைவுகளின் நீட்சிக்கு
மலைகளைப் புரட்டி விரும் சக்தி இருப்பது
அவை சிறுகருவிகளினதும்
வண்ணத்துப் பூச்சிகளினதும்
சிறகுகளால் செய்யப்படுவதனாலா?

எந்தப் பிள்ளைக்கு
வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் உலகம்?
எந்தப் பிள்ளைக்கு
வெடிகுண்டுகளின் உலகம்?
என்ற கீர்மானம்
போரை நடத்தும் தளபதிகளின் பிள்ளைகள்
எங்கே என்ற கேள்வியை
வண்ணத்துப் பூச்சிகள் தூண்டாது என்பதற்கு
என்ன உத்தரவாகும்?

போர் எப்ப தொடங்கும் என்பதற்கும்
எந்த நிச்சயமும் இல்லை.

அது போலத்தான்
இதுவும்.

சொல்லித்தானாக வேண்டும்!

சபாலிங்கம் நண்பர்கள் வட்டம்

01.05.1999

சபாலிங்கம் கொல்லப்பட்டு ஐந்து வருடங்கள் ஓடி மறைந்து விட்டன. அன்றாடக் கொடூர நிகழ்வுகளும் சர்வ சாதாரணமாகிப் போகும் வாழ்க்கைச் சூழலில் சபாலிங்கமும் சபாலிங்கத்தின் கொலையும் மறக்கப் பட்டு, மறைக்கப்பட்டுப் போய்விடுமோ என்ற பயநிழல் எம்மத்தியில் விழத்தான் செய்கிறது. ஒரு மனிதனுடைய குறைந்த பட்ச விருப்பமும் உயர்ந்த பட்ச உரிமையும் அவனுடைய உயிர் வாழ்தலாகும். அந்த விருப்பம் உரிமையும் ஆட்டம் காணும் ஒரு நிலையை எம்மினத்திடையே மிக மலிவாக விதைத்த காரணிகளை ஆரம்பத்திலேயே தட்டிக் கேட்காது, சில நேரங்களில் தட்டிக் கொடுத்து, பல சந்தர்ப்பங்களில் கை கட்டி நின்று, முடிவில் ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில், மௌனமாகவிருந்த மொத்த இனமும் தாம் செய்த பாவத்திற்கு சிலுவைகளைச் சுமந்தே ஆக வேண்டிய நிலை.

சபாலிங்கம் தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஒரு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார் என்பதும், அந்நிய வாழ்விலும் தனது பங்களிப்பை செய்தார் என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மை. தமிழ் பேசும் மக்களுடைய விடுதலைப் போராட்டத்தில் அவர் எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் விட்டுக் கொடுப்பாக சமரசநிலை கொண்டார் என்றோ, அவரை ஒரு துரோகி எனக் கருதும் அளவிற்கு நடந்து கொண்டார் என்றோ யாரும் அடையாளம் காணாத வேளையில் கொன்றவர்களுக்கு மட்டும் அவர் எப்படித் துரோகியானார்? புத்திஜீவிகளையும், மனிதநேயமுள்ளவர்களையும், எமது மக்களுக்காகச் சிந்திப்பவர்களையும், தாய் நாட்டின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் நியாயமான போக்குகளை எதிர்பார்ப்பவர்களையும், தனக்கு

சரியெனப்பட்டதை தமிழ் பேசும் மக்களின் நல்வாழ்வு மீது ஆர்வத்துடன் முன்வைப்பவர்களையும் தேடித்தேடி வேட்டையாடுவதால் யார்தான் எதைத்தான் அடையப் போகிறார்கள்.

ஒரு மனிதன் கொல்லப்படுவதைவிடக் கொடுமை யானதும் கேவலமானதும் கொன்றுவிட்டு மோசமான காரணங்களைக் காட்டி நியாயப்படுத்தும் அல்லது கொச்சைப்படுத்தும் பிரச்சாரங்களைக் கட்டிவிழ்த்து விடுதலாகும். பிரச்சனைக்கான தீர்வு கொலையில்ல. தவறுகளை சுட்டிக் காட்டுபவர்களையும், நியாயமாக விமர்சிப்பவர்களையும் கொலை செய்வதன் மூலம் பிரச்சனை ஒழிந்தது என பெருமூச்சு விட்டுக் கொள்ள முடியாதென்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம். அரசியலற்ற, குருட்டுத்தனமான ஆயுத வழிபாட்டுத் தத்துவங்கள் இன்று உலக மக்கள் மனங்களில் அடிபட்டுப் போய்விட்டது. நாட்டின் பெயராலோ, இனத்தின் பெயராலோ, மொழியின் பெயராலோ, மதத்தின் பெயராலோ வெறும் அதிகார வெறியர்களால் உலகில் பதிக்கப்படும் அட்டுழியத்தடங்களை மனிதாபிமான முள்ள எந்த மக்களும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். இந்த கொடுமைகளுக்கு எதிராக அவர்கள் வீதிகளில் இறங்கி போராடத் தொடங்கி விட்டார்கள். ஆனால், முரட்டுத்தனமாக, பிடிவாதமாக ஆயுதமுனையில் மக்களை மௌனிகளாக்குதல் எனும் கொடிய வெறி தனிந்ததாகத் தெரியவில்லை.

புலிகளிடமிருந்து தமிழ் பேசும் மக்களை மீட்பதற்கான போர் எனவும், சமாதானத்திற்கான போர் எனவும் நேரத்திற்கு ஒரு சாட்டுக்களைச் சொல்லிக் கொண்டு இலங்கை அரசானது ஒட்டு மொத்தமாக தமிழ் பேசும் மக்களுக்கெதிரான ஒரு யுத்தத்தையே மேற்கொண்டிருக்கிறது என்பது ஒன்றும் புதிய விடயமல்ல. யுத்தம்

தோழர் புல்பராஜாவின் மறைவு இந்தப் புகலிடச் சூழலின் மறுத்தோடி — அரசியல் இலக்கியச் செயற்பாடுகளிற்கு மேலும் ஒரு இழப்பு. அவருடைய செயற்பாடுகளின் முக்கியத்துவத்தை நினைவுறுத்து முகமாக — சபாலிங்கம் அவர்கள் பிரான்சில் கொலை செய்யப்பட்டதன் ஐந்தாவது ஆண்டு நினைவாக தோழர் புல்பராஜா முன்னின்று வெளியிட்ட 'தோற்றுத்தான் போவோமா?' என்னும் தொகுப்பின் முன்னுரையை இங்கு மறுபிரசுரம் செய்து 'உயிர்நிழல்' தோழர் புல்பராஜாவுக்குத் தனது அஞ்சலியைச் செலுத்திக் கொள்கின்றது.

உயிர்நிழல்

நடக்கும் எந்த நாட்டிலும், தமது சொந்த மண்ணிலேயே பாஸ் எடுத்து மக்கள் பயணிக்கும் நிலை இல்லையென்றே சூறலாம். முழுத் தமிழ் பேசும் மக்களையும் பயங்கரவாதிகளாகப் பார்த்து அவர்களின் உரிமைகள், உடைமைகள், உயிர்கள் பறிக்கப்படுவது மட்டுமல்லாது வயது வேறுபாடின்றி பெண்கள் மீதான பாலியல் வன்முறை மிகக் கொடுமையாகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட நிலையை நாம் வன்மையாகக் கண்டிப்பதுடன் உடனடியாகத் தமிழ் பேசும் மக்கள் மீதான கொடுமான யுத்தம் நிறுத்தப்படவேண்டும் எனக் கேட்கின்றோம். காலம் காலமாகப் பெளத்த சிங்கள பேரினவாத அரசுகளினால் தமிழ் பேசும் மக்கள் ஏமாற்றப்பட்டது போதும், விடுதலைப் புலிகளைக் குற்றஞ் சாட்டுவதையும் ஆயுதங்களைக் கீழே போடுங்கள் என்பதையும் விடுத்து, தமிழ் பேசும் மக்களுக்கான நீதியான அரசியல் தீர்வை உடனடியாக முன்வைத்து அதை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டியதே நேர்மையான, யோக்கியமான நாட்டின் சுயீட்சத்தில் அக்கறையுள்ள அரசின் கடமையாகும்.

தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினையைத் தீர்க்கிறோம், நாட்டில் நடைபெறும் அரசியல் கொலைகளை இல்லாதொழிப்போம் என வாக்குப் பிச்சை கேட்டு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட சந்திரிகா இன்று அதிகார வெறிபிடித்து அலைவது மட்டுமல்லாது நாட்டையே இரத்தக் காடாக்கிய படைகளின் சொல்லுக்கு தலையாட்டும் நிலையில் வெடிக் கெட்டு அரசியல் நிர்வாகமாகப் போயுள்ளார். பெளத்த சிங்களப் பேரினவாதிகளிடம் தமிழ் பேசும் மக்கள் ஒன்றும் பிச்சை கேட்கவில்லை. தமது சொந்த நாட்டில், தமது சொந்த மண்ணில், சுதந்திரமான வாழ்வைத்தான் கேட்கிறார்கள். அது அவர்களது உரிமை. அது அங்கீகரிக்கப்படாவிட்டால் நாடு இன்னும் நாசமாய்ப் போய்த்தான் துலையும். மக்கள் இன, மத, மொழி வேறுபாடின்றி மன, உடல் சித்திரவதைகளுக்கு ஆளாகத்தான் போகிறார்கள். இதை உணர்வது, உடன் செயற்படுவது, திடமான முடிவை எடுத்து தியாக மனப்பான்மையுடன் அதை நிறைவேற்ற முற்படுவது

அதிகாரத்தைக் கையில் வைத்திருக்கும் இன்றைய பெளத்த சிங்கள பேரினவாதிகளின் கடமையாகும். அது நாட்டுக்கும் நல்லது. மக்களுக்கும் நல்லது. இதுவே எங்களால் சொல்ல முடியும். விடுதலைப் புலிகளைப் பொறுத்தவரை, உலகிலேயே சிறந்த கெரில்லாப் பேராளிகள், இரண்டு பெரும் இராணுவத்துடன் போரிட்டவர்கள், கட்டுக்கோப்பான சிறந்த அமைப்பு, வீரமும் விவேகமும் கொண்ட தலைவர் என மாந்தட்டிக்கொள்ளலாம். இதன்மூலம் பிரச்சினை தீர்ப்போவதில்லை. ஜனநாயகம், மனிதநேயம், சகிப்புத்தன்மை இவைகளைப் புலிகள் மறுதலிக்கும்வரை பிரச்சினை

களிலிருந்து அவர்கள் மீள முடியாது. காட்டிக் கொடுப்பவர் களாகவும், தலையாட்டிகளாகவும், முகமுடி அணிந்தவர்களாகவும் அரசாங்கத்துக்கு வக்காலத்து வாங்குபவர் களாகவும் துரோகிகளாகவும் மற்ற இயக்கங்களை ஆக்கியதில் பெரும் பங்கு தங்களைச் சார்ந்தது என்பதைப் புலிகள் ஒப்புக் கொள்வார்களா? ஒப்புக் கொண்டே ஆக வேண்டும். மற்றைய இயக்கங்களைத் தேடி அழிப்பதிலும், தடை செய்வதிலும், ஆர்வம் காட்டினார்கள். இயக்கங்களை விட்டு ஒதுங்கி சகவாழ்வு வாழ முற்பட்ட மாற்று இயக்கத்தவர்களை வேட்டையாடினார்கள். இயக்கங்களாலும் தேடப்பட்டு, அரசுபடைகளாலும் தேடப்படும் ஒருவன் எங்கே ஓடமுடியும்? நாங்கள் யாரையும் நியாயப்படுத்தவில்லை. யாருக்காகவும் வக்காலத்து வாங்கவில்லை. எங்களுக்குத் தெரியும் உண்மையைச் சொல்லி வைக்கிறோம். இயன்றவரை இயக்கங்களை அழித்துவிட்டு, மிஞ்சியவர்களில் சிலரை அரசுக்கு காவு கொடுத்து விட்டு, மிகுதியானவர்களை மௌனிகளாக்கிவிட்டு, நாங்கள் மட்டும் போராடுகிறோம் என்று சொல்வதில் பெருமையொன்றில்லை.

இவைகளை விடக் கொடுமையானது இலங்கையில் கி.பி. 8ம் நூற்றாண்டு தொடங்கியதென வரலாறு கூறும் பாராம்பரியத்தைக் கொண்ட முஸ்லீம் மக்களை அவர்களது நிலத்திலிருந்து சில மணிநேரங்களில் துரத்தியடித்து விட்டு விடுதலைப் போராளிகள் என

தமிழ்பேசும் மக்களின் விடுதலைப்போராட்டத்தில்

சபாலிங்கம் ஒரு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார்.

இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மை.

எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் சமரசம் கொண்டார் என்றோ, துரோகி எனக் கருதும் அளவிற்கு நடந்து கொண்டார் என்றோ, யாரும் அடையாளம் காணாத வேளையில் கொன்றவர்களுக்கு மட்டும் அவர் எப்படித் துரோகியானார்?

முஸ்லீம் மக்களை அவர்களது நிலத்திலிருந்து சில மணிநேரங்களில் தூரத்தியடித்துவிட்டு விடுதலைப் போராளிகள் எனப் பெருமை கொள்ளமுடியாது.

அவர்கள் தங்கள் சொந்த மண்ணுக்குத் திரும்பி வந்து சகஜமான வாழ்வு வாழமுடியாதவரை தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராளிகள் எனப் பெருமை கொள்ளமுடியாது.

பெருமை கொள்ள முடியாது. இன்று மொத்தத் தமிழ் பேசும் மக்களும் வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்து நிற்கும் நிலையை இந்தச் செயல் ஏற்படுத்தியுள்ளது. முஸ்லீம் மக்கள் தங்கள் சொந்த மண்ணுக்குத் திரும்பி வந்து சகஜமான வாழ்வு வாழ முடியாதவரை தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராளிகள் எனப் பெருமை கொள்ளமுடியாது. அத்துடன் அப்பாவிச் சிங்கள பொது மக்கள் மீது இதுவரை நடந்த வன்முறைகளையும் நாம் வன்மையுடன் கண்டிக்கிறோம். இது போன்ற நடவடிக்கைகள் உடன் நிறுத்தப்படாதவரை நாம் ஒரு நாகரிகமான சமூகத்தவர் என்றோ, எமது இனத்தின் உரிமைகள் பற்றி பேச தகுதியுள்ளவர்கள் என்றோ சொல்லி விட முடியாது.

அராஜகமும், வன்முறையும் எங்கள் சார்ந்தவர்கள் மீது பிரயோகிக்கப்படும் பொழுது ஒப்பாரியிடுவதும், மற்றவர்கள் மீது பிரயோகிக்கப்படும்போது மௌனம் சாதிப்பது அல்லது மகிழ்வதும் எங்களுக்கு பழக்கமில்லாத ஒன்று. அது எங்கு நடந்தாலும், யார்மீது நடத்தப்பட்டாலும், யாரால் நடத்தப்பட்டாலும் அதை வன்மையாகக் கண்டிப்பதுடன் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்மீது அனுதாபம் கொள்வது எமது இயல்பு. அதை நாம் கடும் போர்க்குணாம்சத்துடன் செய்தே தீருவோம். பிரான்னைப் பொறுத்தவரை சபாலிங்கம் மீது மட்டுமல்ல - நாதன், கஜன் மீது நடத்தப்பட்ட அரசியல் வன்முறைக் கொலைகளை நாம் மிகவும் வெட்கத்துடனும், வேதனையுடனும், கோபத்துடனும் கண்டிக்கிறோம். இது போன்ற நிகழ்வுகளைத் தொடர்ந்தும் கண்டிக்கப் பின்நிற்க மாட்டோம். ஏனைய புகலிட நாடுகளில் நடாத்தப்பட்ட அரசியல் படுகொலை, வன்முறைகளை நாம் கண்டிப்பதுடன், உடனடியாக இவைகள் நிறுத்தப்பட்டு அனைத்துப் பிரச்சினைகளும் துப்பாக்கியின்றி, வன்முறையின்றி, பகை முரண்பாடின்றி பேசித் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும், அது முடியும் என்று கூறிக் கொள்கிறோம்.

நாம் வளர்த்துவிட்ட அரசியல் வன்முறையின் பலனாக, சமுதாய வன்முறைக் குற்றவாளிகள் உருவாகி வருவதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத சூழல் எம்மிடையே ஏற்பட்டுள்ளது. புகலிட நாடுகளில் வளர்ந்து வந்த சமுதாய வன்முறைக் குற்றம், கொலை, தாக்குதல், வழிப்புறி, கொள்ளை, பெண்கள் மீதான சகல வன்முறைகள் என ஒட்டுமொத்த இனத்தையே பீதிக்குள் தள்ளியிருப்பதை மிகவும் பொறுப்புடன் சிந்திக்க நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இவைகளைக் கண்டிப்பதுடன் நின்று விடாமல் அவற்றைக் களைவதற்கான மார்க்கமாக நாம் வழிகாட்டிகளாக அமைய வேண்டும். அரசியல் வன்முறைகளை நாமே கட்டவிழ்த்து விட்டு விட்டு, நீ மட்டும் சமுதாய வன்முறை செய்யாதே எனக்

கேட்க முடியாது. குற்றம் செய்யாதவன் மட்டுமே கல்லெறிய முடியும்.

மிகக் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்ட சபாலிங்கத்தின் நினைவாக நாம் ஒரு மலரை சமர்ப்பணம் செய்வது என்பது எமது வரலாற்றுக் கடமையாகும். எந்த வன்முறைக்கு மத்தியிலும் எந்த எச்சரிக்கைகளுக்கும் மத்தியிலும் இவைகளை எதிர்த்து நாம் கொடுக்கும் குரலின் நம்பிக்கைதான் இந்த மலர். இது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாக இருக்கும்.

இந்த மலரானது அனைத்து அராஜகத்துக்கும் வன்முறைகளுக்கும் எதிரானதாகவும் மனித நேயத்தைக் கட்டி வளர்ப்பதாகவும் நாம் எண்ணியது போல் அமையவில்லை என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறோம். அனைத்து அராஜகத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாகவும் மனித நேயத்தை தக்க வைப்பதாகவும் உள்ள படைப்பிலக்கியங்களை நாம் கோரிய போதும் - இது ஒரு உலகம் தழுவிய வேண்டுகோள் என்பதை யாரும் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. இலங்கையில் மட்டுமல்ல - உலகம் பூராவும் நடைபெறும் அராஜகம், மனித நேயமற்ற செயல்கள், பெண்கள் மீதான வன்முறை, அடக்குமுறை, குழந்தைகள் மீதான வன்முறை, கைவிடப்பட்ட வயோதிபர்களின் மன உளைச்சல் எனப் பல கோணங்களிலிருந்து படைப்புக்களை எதிர்பார்த்தோம். ஆனால், "இவங்களைப் புகலிடங்களுக்கு எதிராகப் புத்தகம் போடுறாங்கள்" எனத் தப்பாக எண்ணி, பேச விரும்பியும் பயத்தில் பேனாக்களெல்லாம் வெட்கம் கெட்டு மௌனம் சாதித்து விட்டன. பேசிய பேனாக்களில் பல கழுவிய நீரில் நடுவிய மீனாகியது. இதற்கு நாம் பொறுப்பல்ல.

அராஜகம், வன்முறை, மனிதநேய மறுப்பு என்ற வுடன் எல்லோர் மனங்களிலும் ஈழ விடுதலை இயக்கங்கள் தோன்றிப் பயமுறுத்தும் சூழ்நிலை ஏற்படுத்திய கடந்தகால கசப்பான நிகழ்வுகளைப் பற்றி அனைவரும் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். புகலிட நாடுகளில் எழுத்து, பேச்சு சுதந்திரத்திற்கு விடுக்கப்பட்ட, விடுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சவாலை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. கண்டாளில் தேடல் நூலகம் எரிக்கப்பட்டதும், பாரிஸில் ஈழநாடு அலுவலகம் கொழுத்தப்பட்டதும் மிகப் பெரிய வன்முறையாகும், ஆனால் இவைகளுக்கு அப்பால் நமக்கு நம்பிக்கையூட்டு ம் பேனாக்கள் இன்னும் இருந்து கொண்டதான் இனக்கின்றன என்பதை மனநிறைவுடன் குறித்துக் கொள்கிறோம்.

"நான் எழுதுவதை துணிந்து போடுவீர்களா?" எனத் தெனாவெட்டாக கேள்வி கேட்டு, "ஆம் எழுதுங்கள், போடுகிறோம்" என்றவுடன் மறைந்த அட்டைக் கத்தி வீரர்களையும் எண்ணிப் பார்க்கிறோம். நாங்கள் சிறிது தயங்கியிருந்தால் இந்த பித்துக்குளிகளெல்லாம் தங்

கள் பதுங்கு குழிகளிலிருந்து மற்றவர்களுடன் எங்கள் முதுகெலும்புகள் பற்றி ஆய்வே நடத்தியிருப்பார்கள். அவன் எழுதினால் எழுதமாட்டேன், இவன் எழுதினால் எழுதமாட்டேன், அவனுடைய கை பட்டால் எழுத மாட்டேன் என்பதெல்லாம் சுயநல சந்தர்ப்பவாதமாகவே நாம் கருதுகிறோம். மறுபக்கத்தில் இதுவும் ஒரு வகையான வன்முறையாகவே நாம் கருதுகிறோம். ஆயுதங்கள் மட்டுமல்ல, சில பேனாக்களும் எச்சரிக்கை செய்து கொண்டதானிருக்கின்றன. துணிந்து கருத்தை முன் வைக்கப் பயமிருந்தால், தயக்கமிருந்தால், நேர்மையாகக் களத்திலிருந்து விலகிக் கொள்ளலாம். அராஜகத்தை கண்டிக்கவும், வன்முறையை எதிர்க்கவும், மனிதநேயத்தை நிலைநாட்டவும், இவைகளுக்காக ஒங்கிக் குரல் கொடுக்கவும் பேனாவைப் பிடிக்கவும் சந்தர்ப்பம், சகுனம், சூழ்நிலை, குழுபேதம் பார்க்க வேண்டியதில்லை. துணிவுடன் நாம் வைக்கும் கருத்தே முக்கியம். வரலாற்றுத் தவறொன்றை செய்தவர்களாகவே இவர்களை நாம் இனங்காண்கிறோம்.

ஈழவிடுதலையின் பெயரில் அராஜகத்திற்கும், வன்முறைக்கும் பலியாகிப் போன எல்லோர் பெயர்களையும் எம்மால் பட்டியலிட முடியாவிட்டாலும் சிலரின் பெயர்களையும், சில நிகழ்வுகளின் முக்கியத்துவத்தையும் நாம் இங்கு பதிவு செய்யாமல் போக முடியவில்லை. தமிழ்த் தலைவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அமிர்தலிங்கம், தர்மலிங்கம், யோகேஸ்வரன், ஆலாலசுந்தரம், பொட்டர் நடராசா, சரோஜினி யோகேஸ்வரன், சாம் தம்பிமுத்து, சிவபாலன், கலா தம்பிமுத்து போன்றவர்களினதும் மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் வேல்முருகு, காங்கேசன்துறை ஆசிரியர் கருணானந்தசிவம், குரும்பசிட்டி ஆசிரியர் கிருஷ்ணானந்தன், மதிமுக ராசா, கந்தசாமி போன்ற சமூக அக்கறை கொண்டவர்களதும் ரஜனி, செல்வி, காவலூர் ஜெகநாதன், கரவை கந்தசாமி போன்ற எழுத்தை ஆயுதமாகக் கொண்ட சமூக சிந்தனைப் போராளிகளதும் பத்மநாபா, சிறி சபாரட்ணம், உமாமகேஸ்வரன், இறைகுமாரன் சுழிபுரத்தில் அழித்துப் புதைக்கப்பட்ட ஆறு இளைஞர்கள் போன்ற இயக்க சார்பானவர்களினதும் கொலைகளை மறக்கவும் மன்னிக்கவும் முடியாமல் உள்ளது. இவைகளுக்கெல்லாம் ஆரம்பமாக அரசியல் சகோதரப் படு கொலைக்கு (1974) பலியாகிப் போன முதலாவது நபர் பருத்தித்துறை கண்ணாடி பத்மநாதன், சொந்த இயக்கத்துக்குள் படுகொலைக்கு (1978) பலியாகிப் போன முதலாவது நபர் மட்டக்களப்பு மைக்கல், மாற்றுச் சகோதர இயக்கப் படுகொலைக்கு (1982) பலியாகிப் போன முதலாவது நபர் சிவசண்முகமூர்த்தி (சுந்தரம்) ஆகியவர்களையும் இங்கு நாம் நினைவு கூருகிறோம்.

இப்படிக்க கணக்கிலடங்காது சவுக்கம் தோப்புக்க

ளிலும், வயல்வெளிகளிலும், காடுகளிலும் கரைகளிலும், செம்பாட்டு மண்ணிலும் புதைக்கப்பட்ட பெயர் தெரியாத விடுதலை விரும்பிகளை நினைத்தால் நெஞ்சு புண்ணாகிறது. விடுதலைக்கென ஆயுதம் ஏந்திப் புறப்பட்ட அனைத்து இயக்கங்களும் இதற்கு பொறுப்பாளிகள்.

யாரிடம் சொல்லி அழு முடியும்? கேட்கத் துணிந்தால் வாழ்வை விலை கேட்கிறார்கள். உயிர் என்ன மயிர்? என்று நாம் சொல்ல மாட்டோம். மற்றவர்கள் உயிரீழ்ந்து கரிசனை உள்ள, மனித நேயமிக்க, எமக்கு எங்கள் உயிரும் பெரிது தான். வாழ்வுக்காகவே போராட்டம், போராட்டத்துக்காக வாழ்வு அல்ல. வாழ்வே மௌனமாக்கப்பட்டு, நிர்ப்பந்தங்களுக்குள் தள்ளப்படுமானால், வாழ்வீதான தேடலை நியாயமாகக் கருதுகிறோம். அந்தத் தேடலுக்காக நாம் மூர்க்கத்துடன் முயல்வோம். ஏனெனில் நாங்கள் அரசியல் வியாபாரிகளல்ல. எங்களிடம் நரித்தனமில்லை. எங்கள் தேடலில் நேர்மையும் மனித நேயமும் இருப்பதால் நாம் அதைச் செய்யத் தயங்க வேண்டியதில்லை.

அடுத்ததாக, தென்னிலங்கையில் அரசியல் வன்முறைக்குப் பலியாகிப் போன கொழும்பு பல்கலைக் கழக மாணவர் தலைவர் தயா பத்திரன், பத்திரிகையாளர் றிச்சார்ட் டி சொய்சா, அரசியல்வாதி விஜய குமாரதுங்க போன்றவர்களின் கொலைகளையும் கண்டிப்பதுடன் இப்படிப்பட்ட நிகழ்வுகளுக்கு எதிராக நாம் தொடர்ந்தும் குரல் கொடுப்போம் என்பதையும் இங்கு குறித்துக் கொள்ள விரும்புகிறோம்.

இறுதியாக, அந்த மாங்காய்த்தீவில் தமிழ்பேசும் மக்களின் விடுதலையின் பேரில் நடந்து கொண்டிருக்கும் போரிலும் சரி, புரட்சியின் பேரில் நடாத்தப்பட்ட போரிலும் சரி, அராஜகத்துக்கும், வன்முறைக்கும் பலியாகிப் போன பாதிக்கப்பட்ட அனைத்து இயக்க விடுதலைப் போராளிகளையும், அனைத்து பொதுமக்களையும் இன, மத, மொழி வேறுபாடின்றி நாம் நினைவு கூர்வதுடன் அவர்களது வேதனையில் பங்கு கொள்கிறோம். இதுபோன்ற சம்பவங்கள் உடனே நிறுத்தப்பட்டு, சகல மக்களின் சுதந்திர வாழ்வு உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டுமென சம்பந்தப்பட்ட சகல தரப்பினரையும் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

எமது கருத்து, நிலைப்பாடு, வேண்டுகோள், கண்டனம், வேதனை, கோபம் அனைத்தும் நியாயமானது என நாம் கருதுகின்றோம். இதில் நாம் தோற்றுப் போய்விடுவோமா என்ற பயத்தை எம்மைச் சுற்றி நடக்கும் நிகழ்வுகள் மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படுத்தினாலும், நாம் தோற்க மாட்டோம் என்னும் மனத்திடம் எம்மை வழி நடத்திச் செல்லும் நாம் வெல்வோம்.

சபாலிங்கம் நண்பர்கள் வட்டம்
மே 1ம் திகதி 1999

புகலிட நாடுகளில் எழுத்து, பேச்சு சுதந்திரத்திற்கு விடுக்கப்பட்ட, விடுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சவாலை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. இவைகளுக்கு அப்பால் நமக்கு நம்பிக்கையுடனும் பேனாக்கள் இன்னும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறன என்பதை மனநிறைவுடன் குறித்துக் கொள்கிறோம்.

தோழர் புஸ்யபாஜனின் நினைவாக...!

துடைப்பான்

தோழர் சுகயீனம் காரணமாக வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் கான்சர் எனச் சந்தேகம் கொள்வதாகவும் லக்ஷ்மி சொன்னார். அன்று பின்னேரம் நாங்கள் தோழரைப் பார்க்கச் சென்றோம். தோழர் சோர்ந்து காணப்பட்டாலும் நம்பிக்கையோடு பேசினார். நான் மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். தோழரின் நம்பிக்கை வெற்றிபெற வேண்டுமென நம்பினேன். சில நாட்களின் பின் தோழரின் உடலில் கான்சர் முற்றிவிட்டது எனவும் வைத்தியசாலையிலிருந்து வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டதாகவும் அறிந்தேன்.

தோழரின் நம்பிக்கை பொய்த்து விட்டது. தோழரின் நோயின் கொடூரம் இன்னொரு பிரிவை விரைவிலாக்கி விடுமோ என அஞ்சினேன். கலைச் செல்வனின் மரணம் என்னைப் பாரியளவில் பாதித்து விட்டிருந்தது. மனதளவில் நான் மிகமிகச் சோர்ந்திருந்தேன். தோழரிடமிருந்த நம்பிக்கைகள் என்னிடம் இருக்கவில்லை. கான்சரின் தாக்கத்தின் உச்சத்தையும் அதன் வேதனைகளையும் மரணத்தையும் நேரில் கண்டு அதிர்ந்தவன் நான். தோழரின் நம்பிக்கை அவரளவில் அவருக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக அமைந்திருப்பது நல்லது என்றே நினைத்தேன். தோழர் தமிழ்நாட்டிற்கு வைத்தியம் செய்யச் செல்வதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன் அறிவாலயத்தில் சந்தித்தேன். நான் எப்பொழுதும் தோழரைச்

சந்தித்தவுடன் கைகொடுத்து “எப்படித் தோழர் சுகம்?” என்றே விசாரிப்பேன். அன்று கைகொடுத்து விட்டு நான் மௌனமானேன். தோழரோடு எதுவுமே நான் பேசவில்லை. மனம் கனத்திருந்தது. நான் பேச முயலும் வார்த்தைகள் போலியாக, அந்நியமாக எனக்குத் தென்பட்டது. தொடர்ந்தும் மௌனம் கொண்டேன். சிவதாசனும் நாகேஸீம் தோழரோடு பேசினார்கள். எத்தனை தடவைகள், எவ்வளவு வார்த்தைகளை நாங்கள் பேசியிருப்போம். இன்று நான் வெறுமையாக நின்றுருந்தேன். தோழரோடு எல்லோரும் நட்பாகப் பழகினார்கள். நான் தோழரோடு சண்டையும் நட்புமாக பழகினேன். தோழரோடு மிக நட்பாகவும் மிக முரண்பட்ட நபராகவும் நான் இருந்துள்ளேன். தோழரோடு முரண்பட்டு தர்க்கித்து விவாதம் புரிந்த ஒவ்வொரு கணங்களும், சம்பவங்களும் என்னைத் துயரறூச் செய்து கொண்டே இருக்கின்றன.

தோழரை முதன்முதலில் 1985ம் ஆண்டின் நடுப் பகுதியில் தமிழ்நாட்டில் சந்தித்தேன். இயக்கங்களுக்கிடையில் ஐக்கியத்தையும் ஒருமைப்பாட்டையும் பேணுமுகமாக நான் சார்ந்திருந்த அமைப்பின் சார்பில் 1985ம் ஆண்டு சென்னை Palm Grove வில் ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டியிருந்தோம். அதில் தோழர் லண்டன் சாந்தனோடும் வரதராஜப் பெருமாளோடும் கலந்து கொண்டார். இதுவே தோழரோடு

பாரிஸில் சபாலிங்கம் அவரது வீட்டில் வைத்துப் புலிகளினால் கொலை செய்யப்பட்டவுடன், நண்பர்களும் ஏனைய நபர்களும் ஒளிந்து கொண்ட வேளையில், சபாலிங்கம் வீட்டில் தோழரும் உமாகாந்தனும் இறுதிவரை நின்றுருந்து இறுதி நிகழ்வுகளைப் பொறுப்பெடுத்து நடாத்திய அந்த வன்முறைக்கு எதிரான மனோபாவமே தோழரோடு என்னை மிகமிக நெருங்க வைத்தது.

Photo : THAMAYANTHY

கொண்ட முதலாவது சந்திப்பாயிற்று. அதன் பின் 1992ம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் அகதியாய் நான் பாரிஸில் வந்திறங்கி, தோழரை சபாலிங்கம் வீட்டில் சந்தித்தேன். பாரிஸில் சபாலிங்கம் அவரது வீட்டில் வைத்துப் புலிகளினால் கொலை செய்யப்பட்டவுடன் நண்பர்களும் ஏனைய நபர்களும் ஒளிந்து கொண்ட வேளையில் சபாலிங்கம் வீட்டில் தோழரும் உமாகாந்தனும் இறுதிவரை நின்று நுந்து இறுதி நிகழ்வுகளைப் பொறுப்பெடுத்து நடாத்திய அந்த வன்முறைக்கு எதிரான மனோபாவமே தோழரோடு என்னை மிகமிக நெருங்க வைத்தது. அக்காலங்களில் நான் சபாலிங்கத்தோடும் தோழரோடும் மிக நெருங்கியவனாக ஆகிக்கொண்டிருந்தேன்.

தோழர் வன்முறைக்கு எதிராகவும் மனித உரிமைகளைக் கோருபவராகவும் இருந்தார். இதன்பால் எங்களுக்கு நம்பிக்கைகளையும் துணியையும் தந்தார். 'தோற்றுத்தான் போவோமா?' எனும் தொகுப்பை புலிகளின் வன்முறைக்குப் பலியான சபாலிங்கத்தின் ஐந்தாவது ஆண்டு நிறைவில், மிகவும் நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் வெளிக்கொணர்ந்தார். புகலிடத்தில், குறிப்பாக பாரிஸில், வன்முறைக்கு எதிராக வாயளவில் பேசிய நண்பர்கள் பலர் தொகுப்பில் எழுதப் பயந்து பின்நின்றனர். எனினும் தோழர் துணிவோடும் அயரா முயற்சியாலும் வன்முறைக்கு எதிரான இலக்கியப்பிரதியாய் இத்தொகுப்பைக் கொண்டுவந்தார்.

1969ம் ஆண்டில் தோழரின் அரசியல் பிரவேசம் தமிழரசுக் கட்சியின் வாலிப முன்னணி உறுப்பினராவதிலிருந்து தொடங்குகின்றது. அதன்பின் 1973ம் ஆண்டு தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் உருவாக்கத்திலும் அதன் தலைவராகவும், 1977இல் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் (TLO) செயலாளராகவும் தோழரின் அரசியல் வாழ்வு அமைகின்றது. 1983ம் ஆண்டில் பிரான்சில் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் பொறுப்பாளராக அவரின் அரசியல் தொடர்கின்றது. தோழர் தமிழரசுக் கட்சி, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்ற மிதவாதக் கட்சிகளில் இருந்து துளிர் விட்ட

அரசியலை ஆரம்ப காலங்களில் கொண்டிருந்த போதிலும் அவரின் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி உறவு அவரை இடதுசாரிக் கருத்தியலின் ரீது ஆர்வமும் நம்பிக்கையும் கொள்ள வைத்திருக்கிறது என்றே கூறவேண்டும். நான் தோழரைச் சந்தித்த 1992ம் ஆண்டளவில் தோழர் இடதுசாரிக் கருத்தியல்மீது நம்பிக்கை கொண்டவராகவும், வன்முறைக்கு எதிரானவராகவும், ஐனநாயகத்தை நேசிப்பவராகவும் இருந்த அவரின் செயல் முனைப்பு பன்முகப்பட்டதாக அமைந்திருந்தது. எனினும் தோழர் கோட்பாட்டளவில் மார்க்சியத்தில் நம்பிக்கை உறுதி கொண்டவராகவும் நடைமுறை வாழ்வில் அவரின் செயற்பாடுகளில் காணப்பட்ட முரண்பாடான தன்மைகள் தோழரோடு என்னைப் பல தடவை தர்க்கிக்கவும் விவாதம் கொள்ளவும் தூண்டியிருக்கின்றன. தலித்தியத்தின் இன்றைய வலது சாரிப்போக்குப் பற்றி தோழர் கடும விமர்சனம் கொண்டிருந்தார். இதில் நானும் தோழரோடு ஒத்த கருத்துடையவனாக இருந்தேன். தலித்தியம் என்பது சாதியின் பெயரால் ஒடுக்கப்பட்டோரின் விடுதலைக்குரல். அது மார்க்சியத்தின் வழிகாட்டலோடு களம் இறங்குமானால் ஒடுக்கப்பட்டோரின் விடுதலையும் சுதந்திரமும் விரைவில் சாத்தியமென்பது தோழரின் முடிவாக இருந்தது. புலம் பெயர் குழுவில் குறிப்பாக பாரிஸில் ஒரு சிலரிடம் நிலை கொண்டிருந்த வலதுசாரி - சந்தர்ப்பவாத தலித்தியத்தை தோழர் நிராகரிப்பவராகவும் கேள்விக்குட்படுத்துபவராகவும் கடைசிவரை உறுதியோடு இருந்தார்.

தோழரோடு ஐரோப்பாவில் நடக்கும் இலக்கியச் சந்திப்புக்களுக்கு தோழரின் விருப்பத்திற்குரிய அவருடைய காரில் நான், லக்ஷ்மி, கலைச்செல்வன் ஆகியோர் பயணம் செய்வது வழக்கமாக இருந்தது. சுவீஸில் நடந்த ஒரு நாடக

“

**தலித்தியம் என்பது
சாதியின் பெயரால்
ஒடுக்கப்பட்டோரின் விடுதலைக்குரல்.
அது மார்க்சியத்தின்
வழிகாட்டலோடு களம்
இறங்குமானால் ஒடுக்கப்பட்டோரின்
விடுதலையும் சுதந்திரமும்
விரைவில் சாத்தியமென்பது
தோழரின் முடிவாக இருந்தது.**

”

ஓவ்வொருவரினதும் மரணமும் பிரிவும்தான் அவர்கள் இருப்பின் கனத்தை எங்களுக்குச் சொல்கிறது. என் வாழ்வில் பல்வேறு மரணங்களைச் சந்தித்து வாழ்ந்தவன் நான். எனினும் சில மரணங்கள் எம்மைத் துயர்கொள்ள வைப்பதோடு மனநிலைத் தொடர்ச்சியில் வெறுமையையும் சோர்வையும் தந்து விடுகின்றது.

விழாவிற்கு நாங்கள் அப்படிச் சென்றிருந்த வேளையில், எங்களோடு அசோகப்பிரகாஸும் வந்திருந்தார். திரும்பி வரும்போது இளைஞர் பேரவை தொடர்பான பல விடயங்கள்பற்றி நாம் உரையாடி வந்தோம். நானும் என் கருத்துக்களை கூறினேன். தோழர் சந்ததியார் பற்றியும் அவர் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியின் மிதவாத அரசியல்மீது கொண்டிருந்த விமர்சனங்கள் குறித்தான என் அபிப்பிராயங்களையும் நான் கூறினேன். தோழர் மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு தோழர் சந்ததியார் தொடர்பாக கடும் வார்த்தைப் பிரயோகங்களைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார்.

தோழர் சந்ததியாரோடு நானும் அசோகப்பிரகாஸும் அரசியல் செயற்பாட்டுத் தளங்களில் ஒன்றாக வேலை செய்தவர்கள். தோழர் சந்ததியாரின் அரசியல் நேர்மையும், மார்க்சியத்தின் பால் அவர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும்தான் எங்களை எல்லாம் அரசியல் வழிநடத்த உதவியது என்று கூறவேண்டும். ஆரோக்கியமாகப் புறப்பட்ட விவாதத் தளம் தடம் புரளத் தொடங்கியதை உணர்ந்த நான் தோழரிடம் சொன்னேன் "தோழர் இத்தோடு இவ்விடயத்தை நிறுத்திக் கொள்வோம்" என்று. அதன்பின் காரினுள் கடும் மௌனம் நிலவிற்று. சிறிது நேரத்தின் பின் அனைத்தும் மறந்து குதூகலமும் சந்தோஷமுமாக மீண்டும் ஒரு உரையாடல் தொடங்கிற்று. இதுதான் தோழர் புஸ்பராஜா. முரண்பாடுகளுக்கப்பால் எங்களின் அன்பை நேசிப்பவராகவும், நட்பினைப் பேணும் வல்லமையும் அவரிடம் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தது.

தோழரின் "ஈழப்போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்" வெளிவரவேண்டும் என்பதில் விருப்பம் கொண்டவர்களில் நானும் ஒருவனாக இருந்தேன். சபாலிங்கம் கொலையுண்ட ஒரு வாரத்தின் பின் ஒரு நாளிரவு நானும் சேரனும் தோழரைச் சந்தித்தோம். இப்புத்தகத்தின் வரவின் அவசியத்தேவை பற்றியும் இதற்கு எங்களாலான அனைத்து உதவிகளையும் செய்ய விரும்புவதாகவும் கூறினோம். எனினும் காலங்கடந்தாயினும் இப்புத்தகத்தின் வரவு ஈழப்போராட்ட வரலாற்றில் மறைக்கப்பட்ட பல்வேறு சாட்சியங்களை வெளிக்கொண்டு வருவதோடு, அதிகாரமும் புனைவும் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட்ட ஆதிக்க சக்திகளின்

வரலாற்று மூலங்களை நிர்மூலமாக்கியதன் மூலம், இன்றைய காலத்தில் தோழரின் வரலாற்றுப் பாத்திரம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. எனினும் இந்நூல் தொடர்பாக என்னுள் விமர்சனங்களும் இருந்தன. பாரிஸில் இடம்பெற்ற விமர்சன அரங்கில் அதன்மீதான விமர்சன உரையை நான் நிகழ்த்தினேன். தோழருக்கு என்னுரை உவப்பான மனநிலையைக் கொடுக்கத் தவறி விட்டதென்றே சொல்லவேண்டும். எனினும் தோழரோடு நான் அவ்வப்போது கொண்டிருந்த முரண்பாடுகளும் கோபங்களும் எங்களின் உறவை என்றுமே பாதித்ததில்லை. முரண்பாடுகளிலிருந்து தொடங்கும் விவாதங்களும் கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் எங்களுக்கான ஆரோக்கியமான ஒரு கருத்துச் சுதந்திர தளத்தை நோக்கி நாங்கள் நகர்ந்து செல்வதற்கு துணை நின்றது என்றே கூறவேண்டும். இதற்கு ஒர் சாட்சியம் இலக்கியச்சந்திப்பு நிகழ்வுகளாகும். இவ்விலக்கியச் சந்திப்புகளில் தோழரின் பங்களிப்பும் முன்னெடுப்பும் முக்கியமாக குறிப்பிடப்பட வேண்டியதொன்று. மிகவும் நெருக்கடியான காலகட்டங்களில் இவ் இலக்கியச் சந்திப்பின் புத்தயிர்ப்பிற்கு வழி கோலியவர்களில் தோழரும் ஒருவர்.

ஓவ்வொருவரினதும் மரணமும் பிரிவும்தான் அவர்கள் இருப்பின் கனத்தை எங்களுக்குச் சொல்கிறது. என் வாழ்வில் பல்வேறு மரணங்களைச் சந்தித்து வாழ்ந்தவன் நான். எனினும் சில மரணங்கள் எம்மைத் துயர்கொள்ள வைப்பதோடு மனநிலைத் தொடர்ச்சியில் வெறுமையையும் சோர்வையும் தந்து விடுகின்றன. என் செல்வியின் மரணம், நண்பன் கேதீஸின் மரணம், அம்மாவின் மறைவு, கலைச்செல்வனின் மரணம், இப்போது தோழரின் மரணம். என்னுள் மிகுந்த துயர் கொண்ட மனநிலையைத் தோற்றுவித்த கணங்கள் இவை.

எல்லோரும் சொல்வது போல் "விதையாய் விழுந்தாய்! விருட்சமாய் எழுவோம்" என்ற வீர வசனங்கள் என்னால் பேச முடியாதுள்ளது. தோழரின் இறப்பின் கனத்தில் புதையுண்டிருக்கும் மீரா அண்ணிக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் என்னால் எவ்வித ஆறுதல் தரும் வார்த்தைகளையும் கூற முடியாது. பிரிவின் துயரம் நேசம் கொண்டவர்களால்தான் புரிந்து கொள்ளப்பட முடியும். அதற்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் ஏது?

புஸ்பராஜா அண்ணையின் நினைவுகளோடு...!

லக்ஷ்மி

புஸ்பராஜா அண்ணை!

இப்படித்தான் என்னாலும் கலைச்செல்வனாலும் அழைக்கப்பட்டார் - 'ஈழப்போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்' என்னும் வரலாற்றுநூலின் ஆசிரியரான - அண்மையில் எங்களை விட்டுச் சென்ற தோழர் புஸ்பராஜா.

பாரிஸில் இயங்கி வரும் எங்கள் மறுத்தோடி அரசியல் - இலக்கியச் செயற்பாட்டு நண்பர்கள் குழாமில் தோழர் புஸ்பராஜாவும் முக்கியமானவர்.

தோழர் புஸ்பராஜாவுடனான என்னுடைய முதல் தொடர்பு 1992ம் ஆண்டு பாரிஸில் நடந்த இலக்கியச் சந்திப்பில் இருந்து ஆரம்பிக்கின்றது. அதற்கு முன்னதாக வேறு அரசியல் - இலக்கிய நிகழ்வுகளில் அவரைச் சந்தித்திருந்தாலும் அவருடன் சேர்ந்து வேலை செய்யும் சந்தர்ப்பத்தை அவை தந்திருக்கவில்லை. அதற்குப் பின்னராக நடந்த இலக்கியச் சந்திப்புகளிற்கு வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளிற்குச் செல்லும்பொழுதும், இலக்கிய நண்பர்கள் வேறு நாடுகளில் இருந்து இங்கு வருகை தரும்பொழுதும் அவருடைய காரில்தான் அநேகமாகப் பிரயாணம் செய்திருக்கிறோம். அந்தப் பிரயாணங்களின்போதான கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் சூடான விவாதங்களும் பாட்டுக் கச்சேரிகளும் என்று அட்டகாசமான பயணங்கள், காலங்கள்.

இப்போது காருமில்லை. தோழர்களும் இல்லை. ஒவ்வொருவராக எங்களிடம் இருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அல்லது நாங்களும் சலிக்காமல் ஒவ்வொருவராக வழியனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நண்பர்கள், தோழர்கள் எல்லோரும் நன்றாகத் தானே இருந்தார்கள். இதென்ன இது இப்படித் திடீரென்று எல்லோருமே எங்களை விட்டுப்போக முடிவு செய்தார்கள். நாங்கள் ஒரு சபிக்கப்பட்ட பூமிப்பரப்பில் இருந்து வந்து விழுந்து கிடப்பதாய்த்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. நாங்கள் வாழ்வதற்குச் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

இதனை எழுதும்போது 'காலச்சுவடு' கண்ணன் அண்மைய மரணங்களைக் கண்டு கேட்கும் கேள்விதான் எனக்கும் கேள்வியாகின்றது. எங்களிடம் மரணம் விடுதலாகுதான் என்ன?

மரணம் சொல்லாமல் வருகின்றது.

மரணம் எப்போது வரும் என்பது தெரியாது என்பதும் இப்போது அச்சம் தருகின்றது.

மரணம் எமக்கு அருகிலிருப்பவர்களைத் தேடி வருவதென்பது கிலி நிறைந்ததாகிறது.

மரணம் தேதி குறித்து வருவதென்பது ஒரு வேளை அதனை எதிர்கொள்ளும் துணிச்சலைத் தரக்கூடும்.

இதில் எதுவும் நடக்கலாம். ஆனால் எப்படியும் மரணம் வரும். சொல்லி வருவதும் சொல்லாமல் வருவதென்பதும் மரணத்திற்கு ஒரு பொருட்டல்ல. ஆனால் ஒவ்வொரு தடவையும் உடனிருக்கும் நேசிப்புகளின் மரணம் எங்களை உலுப்பித்தான் விடுகின்றது.

மரணம் வரப்போகின்றது என்று முன்கூட்டியே தெரிந்து அதை எதிர்கொண்டவர் தோழர் புஸ்பராஜா. புஸ்பராஜா அண்ணைக்கு ஈரலில் புற்றுநோய் என்று தெரிந்ததும் அவரை உடனடியாகச் சென்று பார்த்தேன். அதற்குப் பின்பு அவரை டாக்டர்கள் கைவிட்டு விட்டார்கள் என்று தெரிந்ததும் தனியப் போக முடியவில்லை. நண்பர்கள் சிலருடன் சேர்ந்து விட்டிற்குச் சென்று மீண்டும் பார்த்தேன். அதன் பிறகு அவருடன் அடிக்கடி தொலைபேசியில் கதைத்தேன். கதைத்து விட்டு, "பிறகு சந்திப்பம், புஸ்பராஜா அண்ணை!" என்று சொல்லிவிட்டு வைத்த ஒவ்வொரு தடவையும் மனசு கணத்தது. பொய் சொல்கிறேனா என்றுகூட நான் அடிக்கடி என்னைக் கேட்டுக்கொண்டேன்.

பிறகு அவர் சில முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். எனக்கு அதிலெல்லாம் நம்பிக்கை இல்லாதிருந்த போதிலும் அவருக்கு நம்பிக்கை இருப்பது நல்லது தானே என்று மனதைத் தேற்றினேன். சில நாட்களின் பின் ஒரு நாள் நான் வேலை செய்யுமிடத்தில் இருந்தபொழுது எனது கைத்தொலைபேசிக்கு வந்த அழைப்பில் புஸ்பராஜா அண்ணையின் பெயர் பதிவாய் இருந்தது. அதற்கு முதல் சென்றிருந்த இரண்டு நாட்களும் வேலையால் வந்த பின்பு அவருடன் கதைப்பதற்கு முயற்சி செய்தேன். அவர் களைப்பாக இருப்பதாகவும் நித்திரையைக் குழப்ப வேண்டாம் என்றும் நான் நினைத்து அவருடன் கதைக்க முடியவில்லை. கைத்தொலைபேசியில் அவருடைய நம்பர் விழுந்தபோது நேற்று நான் போன் பண்ணியபொழுது கதைக்காததால் இன்றைக்கு போன் பண்ணுகிறார் என்று சந்தோஷத்தில் எடுத்தேன். எதிர்முனையில் புஸ்பராஜா அண்ணையின் மகன் விதூரனின் குரல்.

“லக்ஷ்மி அன்ரி அப்பாக்கு ஹார்ட் நிண்டுட்டுதெண்டு சொல்லுகினம்”. இரண்டு செக்கன் மௌனம் நான். “உனக்கு நான் பிறகு போன்பண்ணுகிறேன்” என்று அவனுக்குச் சொல்லி தொலைபேசி அழைப்பைத் துண்டித்துக் கொண்டேன். எந்த வார்த்தையும் வரவில்லை. எதைச் சொல்வது? அந்தச் செய்தி என்னை அதிர்வைத்தது. அப்போதுதான் உணர்ந்தேன் “புஸ்பராஜா அண்ணை இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு எங்களோடே இருக்கத்தான் போறார்” என்று மனசு உறுதியாக நம்பியிருந்திருக்கின்றதென்பதை.

* * * * *

பிரான்ஸில் சபாலிங்கம் அவர்கள் கொல்லப்பட்ட ஜந்தாவது ஆண்டில் (1999இல்) தோழர் புஸ்பராஜா வுடன் இணைந்து “தோற்றுத்தான் போவோமா?” என்னும் தொகுப்பைக் கொண்டு வந்தோம். அதில் முன்நின்று செயற்பட்டவர் தோழர் புஸ்பராஜா.

மார்ட்டின் லூதர் கிங் இன் பின்வரும் மேற்கோளுடன் அந்தத் தொகுப்பு தயாரிக்கப்பட்டது.

“கொடியவர்கள் இழைக்கும் தீங்குகளிலும் பார்க்க அவற்றை நல்ல மனிதர்கள் என்போர் அதிர்ச்சியுட்டுமளவிற்கு

மௌனமாய் சகித்துக் கொண்டிருப்பது பற்றியே நாம் இந்தத் தலைமுறையில் வருத்தமுற வேண்டும்”

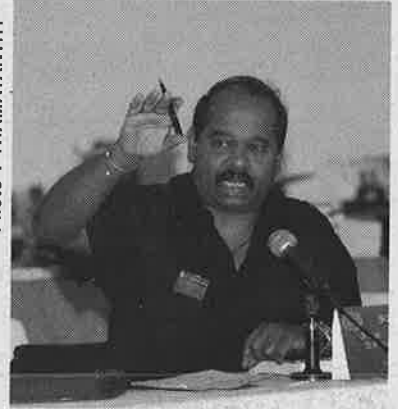
* * * * *

1998ம் ஆண்டு நாங்கள் ‘எக்ஸில்’ சஞ்சிகையைக் கொண்டு வந்தபொழுது அதற்குத் தனது முழு ஒத்துழைப்பையும் ஆதரவையும் தந்தவர் தோழர் புஸ்பராஜா. இவரது முதல் சிறுகதை ‘எக்ஸில்’ சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. அதற்கு முன்பு அவருடைய இலக்கிய ஆக்கங்களை எங்கும் படித்ததாக எனக்கு ஞாபகத்தில் இல்லை. அதைத் தொடர்ந்து தொடர்ச்சியாக சிறுகதைகள் எழுதினார். கவிதைகள் எழுதுவதிலும் தோழர் புஸ்பராஜா சில முயற்சிகள் செய்திருக்கின்றார்.

‘எக்ஸில்’ இலும் பின்பு ‘உயிர்நிழல்’ இலும் அவருடைய சிறுகதைகள் வெளியாகி இருக்கின்றன. சென்ற ‘உயிர்நிழல்’ இலும் அவருடைய சிறுகதை வெளிவந்தது. “அடுத்த ‘உயிர்நிழல்’ க்கு ஒரு சிறுகதை தாறன் லக்ஷ்மி. அநேகமாக முடிச்சிருவன் எண்டு நினைக்கிறன்” என்று என்னிடம் சொல்லி இருந்தார். அதை எழுதத் தொடங்கினாரா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

கடந்த வருட இறுதியில் இலக்கியச் சந்திப்பு ஒழுங்குகள்பற்றிப் பேசுவதற்கு அடிக்கடி கூடினோம். பல தடவைகள் என்னிடம் வற்புறுத்திச் சொன்னார் “லக்ஷ்மி ஒருக்கா வீட்டை வாங்கோ ஒரு பார்ட்டி போடுவம்” என்று. விஸ்கி இல்லாத பார்ட்டி இல்லை அங்கு. அவர் வீட்டில் நடக்கும் பார்ட்டிகள் எல்லாவற்றுக்கும் கலைச்செல்வனும் நானும் ஒருமித்துத்தான் செல்லும் சந்தர்ப்பங்கள் அமைந்திருந்தன. அப்போது நானிருந்த மனநிலையில் “பிறகு ஒரு தடவை பார்ப்பம். இப்ப என்னால் முடியவில்லை என்று மறுத்தேன். எனக்கிருக்கும் மனநிலையில் ஒருவேளை மற்றவர் களுடைய சந்தோஷத்தைக் கெடுத்து விடுவேனோ என்ற அச்சம் என்னைத் தடுத்தது. அங்கு மீரா மற்றும் பிள்ளைகள் எல்லோருடனும் மிகவும் நெருக்கமாக

Photo : THAMAYANTHY

உணர்ந்தும் என்னால் செல்ல முடியவில்லை. ஒரு தடவையாவது அவருடைய அழைப்பை ஏற்றுச் சென்றிருக்கலாமோ என்று இப்போது மனதுக்குச் சமையாக இருக்கின்றது.

* * * * *

தோழர் உமாகாந்தன் 2004ம் ஆண்டு இறுதியில் எங்களை விட்டுச் சென்றபோது கலைச்செல்வன் தன்னுடைய குறிப்புப் புத்தகமொன்றில்,

செவ்வாய்க்கிழமை

28/09/2004

இன்று காலை உமாகாந்தன் மறைந்துவிட்டார் என்ற செய்தி வந்தது.

நம்ப முடியவில்லை

மரணம் கொடியது

மரணம் மகத்தானது

அது புனிதமானது

(இது எழுதப்பட்டு ஒரு வருடத்தின் பின் இதனை நான் படிக்க நேர்ந்தது)

* * * * *

அண்மைக்காலமாக, நெருங்கியவர்களுடன் பேசும்பொழுது, மரணம்பற்றி நான் ஏதாவது கூறினால் “அதுவும் வாழ்வின் ஒரு அம்சம்தான். இவற்றைக் கடந்துதான் நாங்கள் செல்லவேண்டும்” என்கிறார்கள். எல்லாமே எழுதுவதற்கும் பேசுவதற்கும் சரியாகத்தான் இருக்கின்றது. ஆனால், அவற்றுடன் கூட வாழ்வதென்ப தெல்லாம் தத்துவங்களிற்கு அப்பாற்பட்டதாகத்தான் தெரிகின்றது. இப்போதெல்லாம் புத்தகக் கடைகளிற்குச் சென்றால் அங்கு தேடும் விடயங்கள் மரணம் தொடர்பானதாகவே இருப்பது எனக்கு வழக்கமாகி இருக்கின்றது. அப்படியானதொரு வேளையில் சென்ற வாரம் புத்தகக் கடையில் மரணம்பற்றி வெவ்வேறு தத்துவவியலாளர்களும் இலக்கியவாதிகளும் கூறியவைகள் கொண்ட ஒரு பிரெஞ்சுமொழிச் சஞ்சிகையை வாங்கினேன். வீட்டிற்கு வந்ததும், அநேகமான சமயங்களில் எல்லாவற்றையும் சகஜமாகப் பகிர்ந்து கொள்வதுபோல் நான் வாங்கிய சஞ்சிகையில் உள்ள பிரதானமான விடயம்பற்றி மகன் கபிலனிடம் சொன்னேன். அவன் உடனே “அந்த விடயதானம் அப்படி ஒன்றும் சந்தோஷம் தரும் விடயமல்ல” என்று சொன்னான். அதன் பின்பு நான் அதுபற்றி அவனுடன் எதுவும் பேசவில்லை. மரணங்கள் எப்போதுமே உவ்பானதல்ல.

22/04/2006

உட்கைத் திடுக்கிடே!

ராசன் றஜீன்குமார்

சகியே!

நீ உயிரின் நிழலிலிருந்து பேசுகிறாய்
நான் உயிரின் சுருளையும் மீட்டுவேன்
வனவாசத்தை உன்னால்
எப்படி வரைய முடிகிறது?

ஆச்சரியப்படுகிறேன் நீயும்
என்னைப் போலவே கூடுவிட்டு கூடுபாயும்
சித்துக்கள் பெற்றிருப்பது பற்றி

உன்னருகிருந்தோர் உன்மௌன மதில்களுக்கான
கற்களை தழுவல்களினூடே
விநியோகித்திருக்கிறார்கள்
முத்தங்களினூடே சைனைட்
சுரந்திருக்கிறார்கள்
என்னைப் போலவே வாழ்வின் தறிநூற்பாதைகளின்
ஓடிக்களைத்திருக்கிறாய்
வாழ்தல் என்பது தனியே வசித்தல் அல்லவே

கரைதலின் மூலம் அமரராசுதல்,
கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?
கரைதல் வேண்டுவதெல்லாம்
சுய இழப்பையல்ல, புதுப்பிறப்பை
கரைதல் அமிலக் குளிப்பல்ல
அது இரு வர்ணங்களின் புதுவர்ணம்
சட்டியையும் நெருப்பையும்
சேர்த்து எகிறப்பண்ணல்
நான் விரும்புவது பொழுதுகளை
கரைப்பதையல்ல
பொழுதுகளாய் கரைவதையே!
காலம் கலண்டர்களாலும்
காதல் முற்திட்டமிடலாலும்
நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லை

உதிர வெளியில்
உடைந்த கனவுகளோடான
துக்கம், அறு!

வெறும் மழைத்தல்களால்
நம் மயிரைத்தான் நனைக்கலாம்
மௌனத்தையல்ல!
குத்தரிக்கிட குத்தரிக்கிட தித்தோம்
குத்தரிக்கிட குத்தரிக்கிட தித்தோம்
குத்தரிக்கிட குத்தரிக்கிட
தித்தோம் தித்தோம் தித்தோம்!
திமி திமி திமி திமி திமி...
அதனால்தான் நித்திலம் கொழிக்குமென்
நீலக்கடற்தாய்
சனாமியையும் சுமந்தலைகிறாளோ?

பின்னிணைப்பு::

கலைச்செல்வனின் பின்
லக்ஷ்மியின், உயிர்நிழலின்
அட்டைப்படம் அதன் கவிதை - பசுவையா
மற்றும் இடைக்கவிதை - சிறுகதைகள்
பிற இத்தியாதிகள்
நாமோ? நம்மமேதா?

டார்விஷ் மஹ்மூட் மன்னிப்புக் கோராதே!

என். யதார்த்தன்

சமகால மாபெரும் அரபுக் கவிஞர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படும் டார்விஷ் மஹ்மூட் பாலஸ்தீனர்களின் போற்றுதற்குரிய கவி. பல இலட்சக்கணக்கான அராபியர்களுக்கு இவர் ஒரு வாழும் காவியம். 'மன்னிப்புக் கோராதே' என்னும் அவருடைய கவிதைத் தொகுதியின் பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு அண்மையில் வெளிவந்ததையொட்டி 2006ம் ஆண்டு பெப்ரவரி 6ம் திகதி பாரிஸில் நடைபெற்ற சந்திப்பொன்றின்போது பத்திரிகையாளரின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்தார்.

பாலஸ்தீனத்தின் வடக்கே 1941ம் ஆண்டு பிறந்த இவர் தனது ஆறு வயதிலேயே தலைமறைவு வாழ்க்கையை அறிந்தவர். ஆனால் இவருடைய குடும்பம் 1950இல் மீண்டும் பாலஸ்தீனத்துக்குத் திரும்புகிறது. அங்கே இவருடைய எதிர்ப்புரட்சி நடவடிக்கையினால் இவர் பல தடவைகள் சிறையில் அடைக்கப் படுகின்றார். எழுபதுகளில் நாட்டைவிட்டு வெளியேறுவதற்கு முடிவு செய்கின்றார். அவருடைய கவிதைகள் எல்லாமே ஏதோ ஒரு வகையில் பாலஸ்தீனத்துக்கு சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டவைதான் - .

அதன் மொழிக்கோ, கலாச்சாரத்துக்கோ இன்னும் அதன் ரணங்களுக்கோ.

டார்விஷ் மஹ்மூட் பிரசித்தமும் புலமையும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற ஒரு கவிஞர்.

இடைவிடாத புதுப்பித்தல்களுடனும் அதியுயர் மதிநுட்பத்துடனும் இவர் தனது மொழியைப் பயன்படுத்துகின்றார். இவர் நிகழ்த்தும் கவிதை வாசிப்புக்களை கேட்டு அனுபவிக்கும்போது இந்த வல்லமையைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அவருடன் இணைந்து அவருடைய கவிதைகளில் மூழ்கி எழுவுதற்கு ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் ஒன்றுகூடுவார்கள். உண்மையிலேயே அது ஒரு அற்புதமான அனுபவம்.

இவருடைய கவிதைகள் எப்போதுமே தனது நாட்டை நோக்கியே பேசுகின்றன. ஆனால் அவருடைய புதிய கவிதைத் தொகுப்பில் அவர் உறுதிப்படுத்துவதுபோல் வேற்றுலகுகளை நோக்கிய தனது பார்வைகளை அகலித்துக் கொள்வரும்தான்.

கவிதையும் கவிஞரும்

உங்களுடைய புதிய கவிதைத் தொகுப்பான “மன்னிப்புக் கோராதே”இல் கவிதையின் வடிவத்துடன், மீண்டும் ஒரு முறை, மிகப்பெரிய முக்கியத்துவமான உறவு கொண்டிருக்கிறீர்கள். புதிய வடிவத்தை வாசிப்புக்கு தந்திருக்கிறீர்கள். இது ஏன்?

கவிஞர் என்பவர் எப்போதும் ஒரேவிதமான நடையையோ அல்லது ஒரேவிதமான வடிவத்தையோ பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு இருக்கக்கூடாது. வெவ்வேறு விதமாக என்றாலும் கூட, மீண்டும் மீண்டும் கூறியவை கூறல் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

நான் இந்த விடயத்தில் மிகவும் தீவிரமாக இருக்கின்றேன் - அதாவது கூறியது கூறலைத் தவிர்த்தல். மற்றும் என் கவிதைகளுக்குள் - என் சொற்கள், என் மொழி என்பவற்றை - தொடர்ந்து புதுப்பித்தல் என்பவற்றில். இதுதான் ஒரு காரணத்தை, ஒரு மதிப்பீட்டை எழுத்துக்கும் எழுதுவதற்கான பாதையிலே பயணிப்பதற்கும் வழங்குகின்றது. வாழ்க்கை என்பது வளமானது, மிகவும் வளமானது. அது தன்னை அசலான முறையில் நோக்கும்படியும், தன்னைக் கற்கும்படியும் எப்பொழுதும் எங்களைத் தூண்டுகிறது. ஒவ்வொரு புதிய நாளும் பல விடயங்களைப்பற்றி புதிதாகப் புரிந்து கொள்வதற்கான, எங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்கள்பற்றிய புதிய பிரதிபலிப்புகளைக் காண்பதற்கான, நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அடையாளங்களின்மீதான புதிய உணர்வுகளை அர்த்தங்களைக் கொள்வதற்கான ஒரு புதிய நாளாகும்.

எனவே ஒவ்வொரு கவிஞரும், ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும் தன்னுடைய எழுத்தை ஒரே விதமான வடிவத்துக்குள் கெட்டிப்படுத்தவோ உறையச் செய்யவோ கூடாது. ஒரு எழுத்தாளரின் முதலாவது நூல் எப்போதும் அவருடைய மிகமோசமான நூலாக இருந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் - அப்படி இருந்தால் மட்டும் தான், இந்தத் தோல்வியில் அல்லது தோல்விகளில் இருந்து புறப்படும்போது முன்னேறுதலும் கண்டுபிடித்தலும் கூறியது கூறாதிருத்தல் என்பவற்றிற்கான தேடலும் திறமையும் இருந்து கொண்டிருக்கும்.

“கவிதா அனுபவங்கள்” காணல் என்பது உங்களுக்கு ஒரு அர்த்தத்தைத் தருகின்ற தொன்றாக இருக்கின்றதா? இந்தப் பாதையில் தொடர்ந்த புதுப்பித்தல்கள் தேவையானவையா?

இது ஒரு உயிரியலாளரின் அனுபவங்கள் அல்ல. ஒரு ஓவியரின் கோட்டுச் சித்திரங்களோ அல்லது நீர்வண்ணச் சித்திரங்களோகூட அல்ல.

உண்மையில் நான் காத்திருப்பேன்... காத்திருத்தல்... காத்திருப்பு. நான் எதைச் சொல்லவேண்டும், எதை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதை எனக்குள் கண்டுபிடிக்கும்வரை நான் காத்திருப்பேன்.

இந்த வெளிப்பாட்டுக்கு நான் என்ன வடிவம் கொடுக்கப் போகிறேன் என்பதுபற்றி அந்த நேரத்தில் நான் நிறையவே சிந்திப்பேன். அக்கவிதை வடிவமானது இயல்பானதாகவும் எதார்த்தமானதாகவும் வாசகருக்கு

இருக்கவேண்டும். அத்துடன் இதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கான என் முயற்சிக்கும் தேடலுக்கும் அது துரோகம் விளைவிக்காத மாதிரி வடிவமாகவும் இருக்கவேண்டும். மிகவும் நடப்பத்துடனும் அதைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். அதன் வடிவமும் பாங்கும் மிகவும் எழுந்தமானதாக, மிகவும் இயல்பாக இருப்பதாக நம்பக்கூடியதுபோல் அமைந்திருக்க வேண்டும். நான் நிறைய நிறையக் கவிதைகள் எழுதுவேன். நான், இந்த நீங்கள் சொல்லும் ‘கவிதா அனுபவங்கள்’ காண்பது அவற்றுடன் தான். ஆனால், நிச்சயமாக அவைகள் எல்லாவற்றையும் பிரசுரிப்பதில்லை. நான் எழுதுபவைகளில் அநேகமானவற்றைக் கிழித்து விடுவேன்.

“மன்னிப்புக் கோராதே”இல் பல இடங்களில் “நான் யார்?” என்னும் கேள்வி மீண்டும் வருகின்றது.

நீங்கள் உங்களைக் கண்டுகொள்வதற்கு நம்பிக்கை தரும் ஒரு ஊடகமாக கவிதை இருக்கின்றதா?

கவிதை என்பது எனக்குள்ளே இருக்கும் ‘எனது’ - அதன் சந்தேகங்களையும் விசாரிப்புகளையும் வெளிப்படுத்துதல் மட்டுமாகத்தான் இருக்க முடியும். இந்த எனக்குள்ளிருக்கும் ‘எனது’ பல எதார்த்தங்களினதும் பல அர்த்தங்களினதும் கூட்டுக் கலவை. அவை எல்லாவற்றுடனும் பேசுவதும் அவற்றைக் கண்டுபிடிப்பதும் என்பது அவ்வளவு இலகுவான விடயம் அல்ல. இது எல்லோருக்கும் வாழ்க்கைப்பெற்றதல்ல.

கவிதை என்பது இந்தத் தீர்க்கமான சட்டகத்திற்குள், இந்த ‘எனது’இன் சலிப்பற்றுகளைப்பற்றி தேடல் - அது உள்ளிருப்பது மட்டுமேயானதல்ல, வெளியேயுள்ளதும் சேர்ந்ததுதான். என்னுள்ளிருக்கும் ‘நான்’ தனக்குள் கொண்டிருக்கும் எழுத்துலக முன்னோடிகளின் குரலை/ குரல்களை எழுதுகின்றது.

வெற்றுத்தாள் மீது ஒவ்வொரு முறையும் கவிதை எழுத முனைகையில், அதை நான் எதிர்கொள்ளும் போது/சந்திக்கும்போது, அது அப்படியே உண்மையிலேயே வெற்றுத்தாளாக இருப்பதில்லை. நான் எவ்வளவு முயலினும் அது எனக்குள் நான் கொண்டிருக்கும் ஏனைய புதியதோ, பழையதோ கவிஞர்களின் தாக்கங்களால் நிறைந்திருக்கும்.

நான் உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் எனக்குள்ளிருக்கும் ‘நான்’, ஏனையவற்றுடன் பேச முடிந்த தொடர்புகளால்தான் வெளிப்பட முடியும். அதாவது பெண்கள், ஆண்கள், அந்நியர், பழக்கமானவர், தொலைவிருப்பவர், காணமுடியாதவர்.... என்று இப்படி இவர்களில் எவரோ ஒருவருடைய குரல்களும் என்னுள்ளே இருக்கும் ‘என்’ உடன் உறவு கொண்டு பின் வெளிப்படுதல் - என்னுடைய கவித்துவ அடையாளம் பன்முகப்பட்டது. அதனுடைய அத்தாட்சிகள், அதன் குரல்கள், அதன் பற்றுதல்கள் எல்லாமே அதில் பங்கு வகிக்கின்றன. அவை எல்லாவற்றையும் எனக்குத் தெரியாது...

உங்கள் கவிதைகளுக்குரிய மொழி தனியே அரபுமொழியாக மட்டும்தான் இருக்கிறதா?

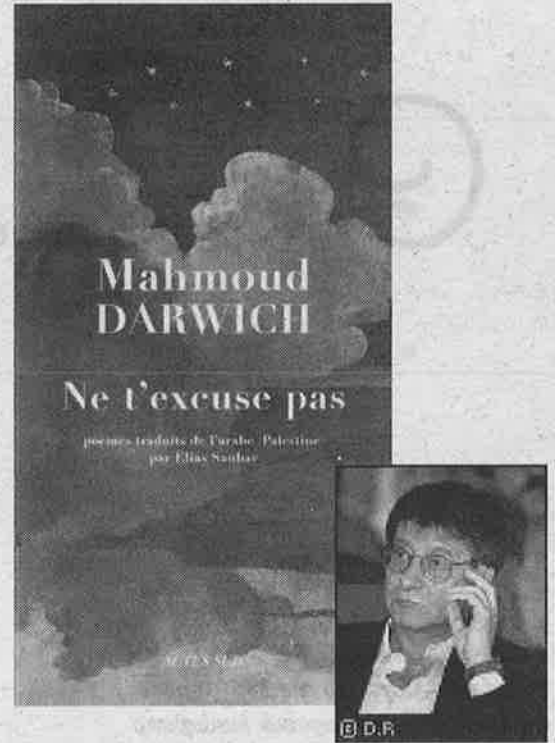
அரபு எனது தாய்மொழி. அதில் மட்டுமே நான் கனவு காண்கிறேன், எழுதுகிறேன். ஆனால் என்னுடைய கவிதைகளையும் கவித்துவத்தையும் ஊட்டமாக்குவதற்கு அரபுமொழியை மட்டுமே நான் கொண்டாடுவதில்லை. நான் வேற்று மொழிகளில் வாசிக்கின்றேன். அவற்றில் இருந்து/ அவற்றை என்னுடைய கவிதை மொழிக்கு வளம் சேர்க்கவும், வேறுபாடு களைக் காட்டுவதற்கும், வேறு உலகுகளைத் தரிசிப்பதற்கான பாதைகளைக் காண்பதற்கும் சேர்த்துக் கொள்கிறேன். இந்த இடத்தில் ஒரு தத்துவஞானி கூறியது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. அவர் சொன்னார்: ஒரு மொழியின் தகைமையும் வசீகரமும் எப்போது எங்களைத் தொடுகின்றதென்றால் அல்லது ஈர்க்கின்றதென்றால், அது இன்னொரு மொழியில் இருந்து அதனுடைய கட்டமைப்புகள், விம்பங்கள் மற்றும் அபூர்வங்களை எமக்குத் தருகின்றது என்பதனை உணர்த்தி நிற்கும்போது... ஒரு மொழி தனது எல்லைகளைக் கடந்து சென்று தன்னைச் செழுமைப்படுத்தும்போது தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்கிறது.

இங்கு இது கவிதைக்கான குறிக்கோள்களில் ஒன்றாகின்றது. மொழிக்கும் வார்த்தைகளிற்கும் புத்துயிர் கொடுப்பதும் செழுமைப்படுத்துவதும் அவற்றை மீள்கண்டுபிடிப்புச் செய்கின்றன. நான் வேறு கவிஞர்களிடம் இருந்து நிறையக் கற்றுக்கொள்கிறேன். நவீன அரபுக் கவிதைகள் என்பன, மேற்கத்தைய, முக்கியமாக ஐரோப்பிய, தாக்கமற்று/ பாதிப்பற்று இல்லையென்றுதான் நான் உணர்கிறேன். உதாரணத்திற்கு, மொழியைச் சிக்கனமாகப் பாவிப்பது எப்படி, உபரியாக உருவகங்களைக்கையாளாதிருப்பது எப்படி என்பவற்றை நான் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் என்னுடைய கவிதைகளில், முக்கியமாக, அலம்பலைத் தவிர்ப்பதற்கு கற்றுக்கொண்டேன்.

உங்களுடைய கவிதைப் பணியின் வெவ்வேறு படிநிலைகளில் 'மறதி' என்பதன் பங்கு என்ன?

எங்களுடைய முன்னோர்கள் ஒரு இளைஞனிடத்தில் கவிதையாற்றுவதற்கான முனைப்பிற்குரிய திறமையுள்ளதைக் கண்டுபிடித்ததும் அவனை உடனே ஒரு குருவிடம் அனுப்பிவிடுவார்கள். அவர் தன்னுடைய கற்பித்தல்முறையின்படி ஆயிரம் கவிதைகளை ஒரு வருடத்திற்குள் மனப்பாடம் செய்யும்படி சொல்லுவார். அந்தச் சீடன் மீண்டும் தன் குருவைப் பார்க்க வரும் போது அவற்றை மனப்பாடம் செய்த பெருமையுடன் அவரிடம் போவான். அப்போது அந்தக் குரு என்ன செய்வார் என்றால், அவர் மனப்பாடமாக்கி வைத்திருக்கும் அத்தனை கவிதைகளையும் மறந்துவிடும்படி சொல்லுவார் - அதாவது அந்தக் கவிதைகளின் சுவடுகளை அழிக்கும்படி (ஒரு வகையில் ஞாபகத்தை) முற்றாக அழிக்கும்படி. இந்த அறிவுரை எனக்கு இன்றைக்கும் பயன்படுகின்றது.

தன்னுடைய ஞாபகத்தை நிரப்புதலும் வெறுமையாக்குதலும் ஒரு கவிஞருக்கு மிகவும் தேவை என்பதற்கும் அப்பால் ஒரு பயிற்சியாகும். இது ஒரு கவிஞருக்கு, தன்னுடைய அசலான தன்மையையும் உண்மை

யான இடத்தையும் கண்டடைவதற்கான ஒரு பயிற்சியுமாகும். நிச்சயமாக எங்களால் எல்லாவற்றையும் மறக்க முடியாது. எங்களை அறியாமலே சுவடுகள் படித்திருக்கும். அவை எப்படி இருப்பினும் எங்களுடைய கவிதையில் வந்து விழுந்துவிடும். ஏனையவர்களுடைய எழுத்துக்களின் பாதிப்பு எங்களிற்குள்ளே ஒரு பகுதியாக எப்படியும் இருக்கும். இதனைப் பழைய விமர்சகர்கள் 'இலக்கியத் திருட்டு' என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் இத் திருட்டுக் குற்றத்தில் ஒரு கவிஞர் எப்போதும் நிரபரதி என்பது தெளிவு.

உங்கள் "மன்னிப்புக் கோராதே" இல் அழ்தமாம், சலிம் பரக்கர், யனிஸ் ரிட்சோஸ், பாப்லோ நெருடா.... போன்ற கவிஞர்களின் பிரசன்னம் இருக்கின்றதே? உங்கள் கவிதைகள் மென்னுணர்வுக் காப்பியத்திற்குள் அடங்குகின்றனவா? உங்களுடைய படைப்புகளில் சுயத்தின் பாதிப்பு எவ்வளவு இருக்கின்றது?

எல்லாக் கவிதைகளுமே ஒரு வகையில் சுயம் பூற்றிப் பேசுபவைதான். அது உண்மை. தனக்கு வெளியே நின்று ஒருவர் எழுதமுடியாது. வெளியுலகம் எங்களுக்குள் பிரவேசிக்கின்றது. அதில் இருந்து பின்பு பிறக்கும் இந்த 'உள்'ளில் இருந்துதான் நாங்கள் எழுதுகின்றோம்.

அதாவது வெளியுலகு எங்கள் 'உள்'ளில் செலுத்தும் பாதிப்பில் இருந்து பிறப்பது.

தோழர் யேசுடன் பேசுக திரும்பிய இரவு

சந்துஸ்

மந்தையைப் பிரிந்த
ஆட்டுக்குட்டிகளாய்
மேகங்கள் அலையும் வானம்
மனுசுமாரர்களின் மரணச் செய்தியை
என்றேனும் உரைத்ததுண்டா?

“மவுனமாயிருக்க ஒரு காலமுண்டு,
பேச ஒரு காலமுண்டு”

என்ற வார்த்தைகள்
கல்வாரியின் பாறைகளில் பட்டு
ஓடைகளில் விழுந்து கலகலத்தாலும்
வருத்தப்பட்டு பிரயாசப் படுகிறவள்(ன்)
காதுகளை எட்டிடவில்லை

வட்டிக்கடைக் காரர்களை ஓட அடித்து விரட்டிய
என் புரட்சித் தோழர் யேசுவே?
ஒரு வட்டிக்கடைக்காரன் வீட்டிற்கு
வட்டி கட்டச் சென்ற எனக்கு
உமக்கு ஒரு ஒளிவிழாவை அவன் எடுப்பதாக
ஒரு நற்செய்தியை தந்தபோது
அவன் வீட்டுச்சுவரில் சிலுவையில் தொங்கிய
உமது கைகளின் ஆணிகள் இன்னுமிறுகி இரத்தம் சிந்த
பார்க்கச் சகியாது முகட்டைப் பார்த்தேன்.
சிந்திய குருதியைக் கிண்ணத்திலூற்றி
அவன் கைகள் தருகின்றன
தொண்டையில் ஊற்றி உம்முகம் பாராது அகல்கிறேன்.
என் கடைக்கண்ணில்
எதையோ சொல்ல முயன்றீர்.

மக்தலேனாவின் விழிகளில் உயிர்த்தெழுந்த
என் பிரிய தோழரே!கைகளைச்சிறிய முள்ளிலும்
கால்களைப் பெரிய முள்ளிலுமாய் அறையப்பட்ட
கடிகாரச் சிலுவையில்
தினமும் தொங்குமென்னை
மீட்புக்கான உமது கெஞ்சல் என்ன செய்யும்?

உம்முடன் பேசாமல்
திரும்பி வந்த இரவின் நினைவு,
‘கோல்கோத்தா’மலைகளில்
உம் நெற்றியை கிழித்த
முள்.

அது கீறி வழியும் இரத்தத்தை
வட்டிக்காரர்கள்
உமக்கான விழாக்களில்
விற்புக் கொண்டிருக்க,
உமது உயிர்த்தெழுலைக் காண்பதற்காய்
பகலிலும் விரியும் இருள் வெளியில்
மக்தலேனாவின் விழிகளைத் தேடுகின்றேன்.

(ஈஸ்டர் காலமொன்றில் நினைத்தது)

தமிழ்த் தேசியமும் சிங்களத் திரைப்படங்களும்...

ரதன்

தமிழ்த் தேசியமானது கடந்த 60 ஆண்டுகளில் பல படிநிலைகளில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. 1956ம், 1976ம், 1983ம் ஆண்டுகளில் முறையே நடைபெற்ற இனக்கலவரங்கள் இவற்றை மேலும் சுர்மைப்படுத்தின. இவற்றைத் தொடர்ந்து 1990ம் ஆண்டில், ஆண்டாண்டு காலமாக யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து வந்த முஸ்லிம் சமூகத்தினரை அவர்களின் வாழிடத்தில் இருந்து வெளியேற்றியபோது தமிழ்த் தேசியம் தனக்கொரு புதிய வடிவத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. தமிழ்த் தேசியமானது சாதியம், பிரதேசம், வர்க்கம் எனப் பல கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது என்றபோதிலும் இவற்றை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல.

தமிழ் மக்கள் மீதான பேரினவாத ஒடுக்கு முறையால் எழுந்த இனப்போர் குறித்து சிங்களத் திரைப்படங்களின் கருத்தியல்ரீதியான பார்வையே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

இனப்போர் இன்று இலங்கையில் பல தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இவற்றில் புலம் பெயர்வு, வறுமை, வெளிநாடுகளின் மேலாதிக்கம், வன்முறை, அரசியல் ரீதியான முரண்பாடுகள் எனச் சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றின்மீது இத் திரைப்படங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றனவா?

போரில் ஆயுதங்களைவிட அதிகமான பாவனையில் உள்ள 'பொருள்' இராணுவ வீரர்கள். இவர்கள் போருக்குச் செல்வதன் நோக்கம் என்ன?

அஷோக்க ஹந்தகம் என்ற சிங்களத் திரைப்பட இயக்குநர் ஒரு பேட்டியின் போது பின் வருமாறு தெரிவிக்கின்றார்:

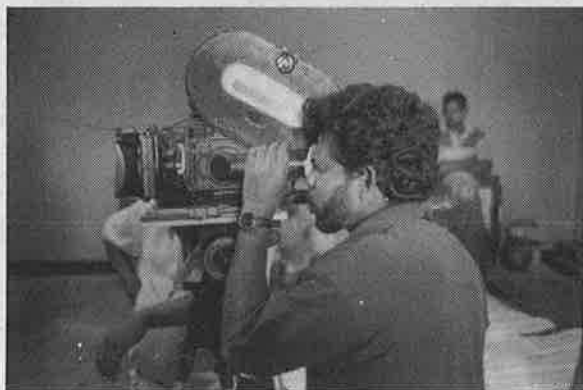
"யுத்தத்தில் இராணுவத்தின் தியாகம் என்பதும் இத்தியாகம் தேசத்துக்காக, நாட்டு மக்களுக்காக என்று கூறப்படுபவையும் வெறும் அரசியல் கோஷங்கள். வேறு தொழில் எதுவும் இல்லாமையினால் இராணுவத்தில் பலர் சேர்கின்றனர்"

எனவே, இவர்கள் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை சமாளிக்கவே இராணுவத்தில் சேர்கின்றனர். இதனை மைக்கல் மூர் தனது படங்களில் பதிவாக்கி உள்ளார். இவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் வேதனம், மற்றும் இவர்கள் இறந்த பின்னர் இவர்களது குடும்பத்திற்கு வழங்கப்படும் கவர்ச்சிகரமான படிகள் என்பன இவர்களை இராணுவத்தில் சேர

வைக்கின்றன. போரின் பின்னரும் இந்த வேதனம் தொடருமா? வியட்நாம் போரின் பின்னர், போரில் இறந்த வீரர்களது குடும்பங்களும், போரில் அங்கங்களை யிழந்த வீரர்களும் கைவிடப்பட்டனர். இந்நிலை இலங்கையிலும் தொடரலாம்.

1981ம் ஆண்டு தர்மசேன பத்திராஜ 'பொன்மணி' என்ற தமிழ்த் திரைப்படத்தை நெறியாள்கை செய்திருந்தார். இவர் நெறியாள்கை செய்த பல திரைப்படங்கள் சர்வதேச விருதுகளைப் பெற்றுள்ளன. இவருடைய Soldadu Unnahe (Old Soldier) 'முன்னாள் இராணுவ வீரர்' என்ற திரைப்படத்தில், இரண்டாம் உலகப் போரில் பங்குபற்றிய இராணுவீரரின் வாழ்க்கை அவலங்களை வெளிப்படுத்தி இருந்தார். இது ஒரு முன்னுதாரணம். இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை உச்சக் கட்டத்தை அடைவதற்குச் சற்று முன்னதாக இத்திரைப்படம் வெளிவந்துள்ளது. இத்திரைப்படத்தில் இராணுவவீரர்கள் வெறும் சடப்பொருளாகவே பாவிக்கப்பட்டுள்ளதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

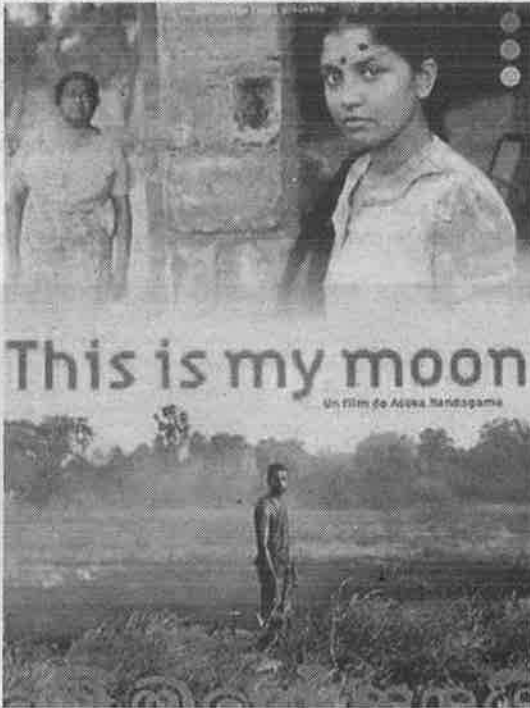
1983ம் ஆண்டுக் கல்வரத்தின் பின்னர் வெளிவந்த பல சிங்களப் படங்கள் இனவாதத்தைத் தூண்டின. இனத்துவேசத்தைப் போதித்தன. தமிழ்ப் போராளிகள் பற்றிய பல தவறான கருத்துக்களைப் பரப்பின. ராஜீவ் காந்தியின் கொலையின் பின்னர் சர்வதேச அரங்கில் பரபரப்பை ஏற்படுத்திய சந்தோஷ் சிவனின் 'ரெற்றிஸ்ட்' என்ற படம் பல தவறான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த

அஷோக்க ஹந்தகம்

தியது, இதன் அடிப்படையில் Mohan Niyaz இயக்கிய Kalu Sudu Mal என்ற திரைப்படம் அமைந்துள்ளது. விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை சேர்ந்த நிர்மலா (அழியாதவர் என்ற பொருள்), திலீப் ஆகியோர் தற்கொலைத் தாக்குதலை நடாத்துவதற்காக கொழும்பிற்கு வருகின்றனர். இவர்களது நடவடிக்கை Double X என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இஸ்ரேலியத் துருப்புக்கள் இலங்கை அரசுக்கு விடுதலைப் புலிகளை அழிக்க உதவிய நடவடிக்கையின் பெயர் இது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்கள் கொழும்பில் தங்கி இருந்தபொழுது நிர்மலா கருத்தரிக்கின்றார். தாக்குதலை நடாத்தித் தப்பிவிடும் இவர்களைப் புலிகள் தேடுகின்றனர். முன்னாள் புலி உறுப்பினர் மாலா இவர்களுக்கு உதவி புரிகின்றார். ஆனால் இறுதியில் இவர்களைப் புலிகள் அழித்து விடுகின்றனர். இந்தப் படத்தில் நேரடியாகப் 'புலிகள்' என்ற பெயர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் (பாலியல் தொடர்பான நடவடிக்கைகள், உடை என்று) கலாச்சாரரீதியாகப் புலிகள் கேவலப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். சந்தோஷ சிவனின் 'ரெற்றிஸ்ட்' ஐ விட, அதிகமாக, புலிகளின் 'தற்கொலையில்' இதில் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்னொரு புறத்தில், இந்த விமர்சனங்கள் நிராகரிக்கப்பட முடியாதவை. மறுபுறத்தில், இவை சிங்கள இனவாதத்திற்கு சாதகமானவை என்ற போதிலும் இவற்றிற்கு அப்பால் முற்போக்கு சிங்களப் படைப்பாளிகள் தமது கருத்துக்களை இரண்டு நிலைகளில் வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

1. விடுதலைப் புலிகளை ஆதரிப்பதை முற்போக்காகக் கருதும் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தல்
2. தமிழ்மக்களின் சுயநிரணய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்வதன் அடிப்படையிலான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தல்

இனப்பிரச்சினை குறித்து முற்போக்கான படைப்பாளிகள் என்ன கூறியிருக்கின்றார்கள் என இங்கு பார்ப்பது நல்லது. இவர்கள் இந்தியத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளைப் போல் பொறுப்புற்று விடாபார நோக்குடன் தமது படைப்புகளை வெளியிடவில்லை.

பல சர்வதேச வ்ருதுகளைப் பெற்ற Pick Pocket என்ற படத்தின் இயக்குநர் லிண்டன் கமகே 'நிழல்' சஞ்சிகைக்கு அளித்த பேட்டியில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். "மணிரத்தினம் சினிமாக்காரனாக இருந்துகொண்டு அவர் பேசும் விதம் சரி. அது அவருடைய பார்வை. என்னால் அப்படி LTTE பற்றிப் பேச முடியாது. ஏனென்றால் நாங்கள் அவர்களுடன் வாழ்கிறோம். நான் தமிழர்களை மிகவும் நேசிக்கிறேன். என்னால் அவர்களைப் பற்றி தவறாக, விரோதமாகப் பேச முடியாது. அதேநேரம் என்னால் சிங்கள மக்களுக்கு ஆதரவாகவும் பேச முடியாது. எல்லோரும் மனிதர்கள்தான். நாம் பார்க்க வேண்டியதெல்லாம் எங்கே தவறு இருக்கிறது என்பதை மட்டுமே, ஒருவர்மீது மற்றவர் கொண்டுள்ள வெறுப்புப் பற்றி அல்ல" என்கிறார். இவரது பொறுப்புமிக்க தன்மை வர்த்தக தமிழ் சினிமாப் படைப்பாளிகளிடம் அறவே இல்லை.

காமினி பொன்சேகா மூலக்கத்தை எழுத 'சருங்கலை' என்ற படம் வெளியானது. இப்படம் யாழ்ப்பாண சாதியத்தையும் சிங்கள இனவெறியையும் விமர்சிக்கின்றது. தாழ்த்தப்பட்ட குடும்பத்து வாலிபனைக் காதலிக்கும் தங்கை பெற்றோரின் எதிர்ப்பை மீற முடியாமல் தற்கொலை செய்கின்றாள். கொழும்பு வரும் நாயகன் இனக்கலவரத்தில் இறக்கிறான்.

இதில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் கிறிஸ்தவ மதம் பரவியமைக்கு காரணம் இந்து 'உயர்குல'க் கொடுமைகள் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதேபோல், மதரீதியாக இந்துக் கடவுள்களையும் வணங்கும் சிங்கள மக்கள், ஏன் தமிழ் மக்களை விரோதிக்கிறார்கள் எனவும் கேள்வி கேட்கப்பட்டுள்ளது. பின்னாளில் காமினி பொன்சேகா 'நொமியன மினிசன்' என்ற, தமிழ்மக்களுக்கு ஆதரவான படம் ஒன்றையும் நெறியாள்கை செய்திருந்தார்.

இவருக்குப் பின்னர் பிரசன்ன விதானகே, அஷோக்க ஹந்தகம, சோமரட்ன திசநாயக்க, விழுத்தி ஜயசந்திர போன்றோர் தமது படைப்புகள் மூலம் உலகக் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளனர். இவர்கள் முன்வைத்துள்ள கருத்தியல்கள் மிகவும் முக்கியமானவை.

அஷோக்க ஹந்தகமவின் This is my moon (இது என் நிலா)

போரின்போது இராணுவச் சிப்பாயிடம் சென்றடைகிறாள் ஒருத்தி. சிப்பாய் இவளைக் கண்டதும் சடுவதற்கு முயற்சிக்கிறான். அவள் தனது சங்கிலியைக் கழற்றுகிறாள். ஆனால் அவன் குறி வைப்பதில் இருந்து விலகவில்லை. அடுத்து பாவாடையைத் தூக்குகிறாள்; முகத்தை மூடிக்கொள்கிறாள்; அவன் புணர்கிறான். பின்பு அவனைத் தொடர்ந்து அவளும் கிராமத்துக்குச் செல்கிறாள். இவளது வருகை அவனது முறைப்பெண்ணுக்கு பயத்தை ஏற்படுத்துகிறது. கிராமத்தில் சிப்பாயின் அண்ணன், மாணவன் போன்றோ

This is My Moon

ரால் அவள் பாலியல் வல்லுறுவுக்குள்ளாகிறாள். இறுதியாக அருகில் உள்ள பெளத்த விகாரையில் தஞ்சம் அடைகிறாள். மறுநாள் காவியுடையை அநாதரவாக விட்டுவிட்டு பிக்கு சென்று விடுகிறார். இறுதியில் இப்பெண்ணுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளையை கைகளில் ஏந்தி "இது என் நிலா" என்கிறான் இராணுவச் சிப்பாய்.

இங்கு இனப்பிரச்சினையை பாலியல் கொடுமைபூடாகக் காட்ட முற்படுகிறார். யுத்தத்தின் பிரதிபலிப்புகளை வெளிப்படுத்தி யுள்ளார் இயக்குநர். ஆனாலும் தமிழ் மக்கள் சிங்கள மக்களுடன் ஒன்றாக வேண்டாமா? என்ற கேள்வி எழும்புகின்றது. இங்கு யுத்தத்தின் மூலவேர் ஆராயப்படாமல் அதன் எச்ச சொச்சங்கள் விமர்சிக்கப்படுகின்றன.

பிரசன்ன விதானகே:

இவர் யுத்தம் பற்றிப் பேசும் இரண்டு முக்கியமான திரைப் படங்களை இயக்கியுள்ளார்.

1962இல் பிறந்த இவர் ஒரு நாடகர். இவர் மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களில் அதிகளவு ஆர்வம் காட்டினார். பெர்னாட் ஷாவின் Arms and the man, Dorio Foஇன் Raspberries and Trumpets ஆகியன இவர் மொழிபெயர்த்து இயக்கிய நாடகங்களுள் குறிப்பிடத் தக்கவை.

இவரது நான்காவது திரைப்படம் Death On A Full Moon Day பெர்னாமியில் மரணம் - புரஹந்த களுவர(1997)

இங்கு இலங்கை இனப்பிரச்சினையானது நேரடியாகக் காட்டப்படாமல், போர்ச் சூழலின் தாக்கம் பாத்திரங்களுடாக காட்டப்பட்டுள்ளது. வறுமையான குடும்பத்தில் பிறந்து பொருளாதாரக் கட்டாயத்தின் சூழலால் இராணுவத்தில் சேர்ந்து வடக்கு நோக்கிச் செல்கின்றான் பண்டார. போரில் அவன் மரித்துப்போன செய்தியை நம்ப மறுக்கின்றார், கண் தெரியாத தந்தையான வன்னிஹாமி. ஆனால், மூத்த மகன், இளைய மகளின் காதலன் ஆகியோர் உள்ளூர் அரச அதிகாரியைக் கொண்டு தந்தையைக் கட்டாயப்படுத்தி நடட்டாட்டுப் பத்திரத்தில் அவரைக் கையொப்பமிட வைக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு நாள் தனது மகனின் கல்லறையைத் தோண்டி சவப்பெட்டியை உடைக்கின்றார். அங்கு மகனின் உடலுக்குப் பதில் மரக்குத்தியே உள்ளது. இதற்குப் பின்னும் இவரது இளையமகளின் காதலனும் இராணுவத்திற்குச் செல்ல விரும்புகின்றான். சராசரி ஒரு வாழ்வை வாழ்வதற்கு இராணுவத்தில் சேர்ந்து உழைப்பது நல்லதென நினைக்கின்றான். இத்திரைப்படம் ஓர் எதிர்நிலையைக் காட்டி நிற்கின்றது.

அதாவது மகன் திரும்பி வருவான் என்ற அசைக்க முடியாத

நம்பிக்கைக்கும் துன்பியல் யதார்த்தங்களையும் இடையே ஏற்பட்டுள்ள முரண்பாடுகளைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. தனக் கென்று ஒரு சிறிய வீடு கட்டுவதற்காகவும் தனது சகோதரியின் திருமணத்தை முடிப்பதற்காகவும் மகன் இராணுவத்தில் சேருகின்றான்.

அரசாங்கம் தனது வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மூன்றில் இரண்டு பங்கை யுத்தத்திற்குப் பயன்படுத்தும்பொழுது சராசரி மக்கள் தங்கள் வாழ்வுக்கு இராணுவத்தில் சேர்வதைத் தெரிவு செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள்.

இப்படம் இலங்கை அரசால் தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. போரின் வெற்றிக்கான நெறிமுறைகளில் பணமிக முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது என்பதை வெகு அழகாக நெறிப்படுத்தி உள்ளார் பிரசன்ன.

ஒரு சராசரி வாழ்விற்கு இராணுவத்தில் வேலை செய்வதே சிறந்தது எனத் தீர்மானிக்கும் அளவிற்கு கவர்ச்சிகரமான சம்பளம், நடட்டாடுகள் என்பன அமைந்துள்ளன என்பதைப் பரணை 9/11இலும் கூட மைக்கல் மூர் இதனைக் காட்டியுள்ளார்.

பிரசன்ன விதானகேயின் அனைத்துப் படங்களும் குற்ற உணர்வுகளை மையக் கருவாகக் கொண்டு விமர்சிக்கின்றன. நீதி, அநீதி, ஒழுக்கவியல் என்பனவற்றுக்கும் கலாச்சாரத்திற்குமிடையிலான பிணைப்பு நெருக்கமானது எனக் காட்டப்படுகின்றது. தனி, சமூகம், கலாச்சாரம் என்ற இந்த மூன்று கூறுகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. ஆனால் இவை கட்டில் கருதுகோள்களாகவே உலவுகின்

பிரசன்ன விதானகே

Death on a full moon day

றனவேயன்றி சிந்தனாசக்தியின் வெளிப்பாடாக அமையவில்லை. எனவே இவை ஆழமான விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது இவரது படைப்புகளுக்கூடாக இவர் வைக்கும் விமர்சனம்.

இந்தப்படங்களில் இருந்து தனது ஐந்தாவது படமான 'ஆவணி வெய்யில்' என்னும் படத்திற்குச் செல்கிறார். இவரது படங்கள் ஒரு வகை abstract வகையைச் சேர்ந்தவை. நேரடியாகக் கூறப்படாமல் வித்தியாசமான படிமங்களுக்கூடாகக் காட்டப்படுவது. அத்துடன் இசையில் மிகுந்த கவனம் செலுத்துபவர்.

ஆவணி வெய்யில்

நடிகர்கள்: Peter D'almeda, Nimmi, Harsgama

கதைவசனம்: Priyath Liyanage

சாமரியின் கணவன் தமிழ்நாட்டு ஓர் இராணுவ விமானமோட்டி. இவன் தமிழ்ப் போராளிகளிடம் சிக்கி விடுகின்றான். தமிழ்ப் போராளிகளுக்காக வாதாடும் சிங்களப் பத்திரிகையாளரான பீற்றரின் தொலைக்காட்சிப் பேட்டியின் பின்னர் சாமரி அவரைச் சந்தித்து அவரின் உதவியுடன் தனது கணவனைத் தேடி வடக்கு நோக்கிச் செல்கிறாள்.

வடக்கில் கொந்தளிப்பு, முஸ்லிம் சிறுவன் ஒருவனுக்கு ஒரு நாபுடன் நெருக்கமான நட்பு. அவன் தனது பெற்றோருடன் புத்தளத்திற்குப் புலம்பெயரும்பொழுது நாய் கடற்கரை வரையும் வந்துவிடுகிறது. அவனது குடும்ப வறுமையால் இராணுவத்திற்குச் சென்று விட்டு விடுமுறைக்கு வீடு திரும்பும் Duminda பாலியல் தொழிலாளர் விடுதியில் தனது சகோதரியும் வேலை செய்வது கண்டு வேதனையடைகிறான்.

சாமரி வடக்குக்குச் செல்ல முடியாமல் கொழும்பு திரும்புகிறாள். இடையில் அவளுக்குப் பீற்றரின்மேல் நட்பும் ஏற்படுகின்றது. சிறுவனுக்கு புதிய இடத்திலும் ஒரு நாய்க்கிடைத்து விடுகின்றது. இறுதியில் தமிழ்நாட்டு மீண்டும் இராணுவத்திற்குச் செல்கிறான். சிறுவன் தனது தந்தையுடன் அதே வீதியில் சைக்கிளில் பாரமேற்றிச் செல்கிறான். சாமரி தமிழ்நாட்டுடன் அதே பஸ்ஸில் பயணம் செய்கிறாள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து முஸ்லிம் மக்கள் வெளியேற்றப்பட்டமை படத்தில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. ஆண்டாண்டு காலமாக வாழ்ந்த பூமியில் இருந்து, சுமார் 4000 ரூபாய்கள் மட்டுமே

எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்கப் பட்டு, வெளியேற்றப்படுகின்றார்கள். சோதனைச் சாவடியில் சோதனையிடும்பொழுது மேலதிகமாக பணம் கொண்டு சென்றவர் களது பணம் பறிக்கப்படுகின்றது. ஏனிந்த நாலாயிரம்? பிரசன்ன கேள்விக்குறியுடன் எதிர்நோக்குகிறார். முஸ்லிம்கள் புலம்பெயர்க்கப்பட்டமையை சிறப்பாகப் பதிவாக்கியுள்ளார் பிரசன்ன. சாமரி, முஸ்லிம் தந்தை, மகன் துமிந்த அனைவரும் ஒரே வீதியில் பயணிக்கின்றனர். இனப் பிரச்சினை வேறெங்கும் நகரவில்லை. எதில் தொடங்கப் பட்டதோ அதில்தான் இன்றும் உள்ளது.

இப்படத்தில் பல காட்சிகள் கவனத்திற்குரியவை. முதலில் உறவு முறைகள், பௌத்த சிங்களக் கலாச்சார விழுமியங்கள் உள்ள சூழலில் சாமரி தனது பள்ளிக் காதலனுடன் திருமணம் செய்யாமல் ஒன்றாக வாழ்கிறாள். இதே கலாச்சாரச் சூழலில் வாழும் துமிந்தவின் சகோதரியை பாலியல் தொழிலாளியாக்குகின்றது வறுமை.

இவரது முன்னைய படங்களிலும் வழமையான உறவு முறைகள், சமூக வழக்காறுகள் என்பன உடைக்கப்படுகின்றன. தமிழ்ச் சமூகச் சூழலிலும் இவ்வாறான சம்பவங்கள் (வயலட்டின் பாத்திரம்) - திருமணம் முடிக்காமல் சேர்ந்து வாழ்தல்கள் - நடைபெறுகின்றன. சாமரியின் தனிமை அவளைப் பீற்றரினமீது

Ira Madiyama

Somaratne Dissanayake

நாட்டம் கொள்ளச் செய்கிறது. அபர்ணா சென்னின் Mr & Mrs ஐயர் இவ்வாறான சம்பவங்களைக் கொண்டது.

இங்கு கூட, சாமரியின் குற்ற உணர்வுதான் தனது கணவனைத் தேடி வடக்கு நோக்கிச் செல்ல வைக்கிறது. இது இவள் மீது சமூகத்தால் சுமத்தப்பட்ட நிர்ப்பந்தம். மறுபுறம் நினைவுகளின் சித்திரவதை அவளை வாட்டி எடுக்கின்றது. துயிந்தவின் குற்ற உணர்வு, வறுமை என்பன மீண்டும் அவளை இராணுவத்திற்குச் செல்ல வைக்கின்றது. தனது வாழ்வை ஒரு கோப்பியுடன் காலையில் ஆரம்பிக்கும் அவள், படம் முடியும் பொழுதும் அதே கோப்பியுடன் தொடங்குகிறாள்.

இவரது பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தங்களை விசாரணைக்கு உட்படுத்துகின்றன. பிரசன்ன தன்னையும் இங்கு விசாரணைக்கு உட்படுத்தத் தவறவில்லை. ஆரம்பத்தில் தமிழ்த் தேசியத்தை ஆதரிக்கும் கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார். படத்தில் பல உத்திகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. முதலாவது நிறம். பளீரென நீலம், பின்னர் கடற்கரையில் செல்ல முடியாமல் இருக்கும் பொழுது கரும் மஞ்சள் என்று இவை சாதாரணமாக வந்து போகின்றன. பாத்திரங்களின் மனோநிலையைக் காட்டவும் நிறங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

மிகவும் அவதானத்துடன் கையாளப்பட்டுள்ள இசை, பல இடங்களில் மௌனம் காத்து அசை போடுகின்றது. போரில் உயிர்கள் இறந்து மடியும் பொழுது கிரிக்கட் ஓட்டங்களின் எண்ணிக்கையில் மக்கள் களிப்படைகின்றனர். 1982ம் ஆண்டு மாசி மாதம் 17ம் நாள் இலங்கை தனது முதலாவது டெஸ்ட் ஆட்டத்தை இங்கிலாந்துடன் P.சரவணமுத்து மைதானத்தில் விளையாடியது. அன்றில் இருந்து இன்றுவரை கிரிக்கட்டில் பெற்ற வளர்ச்சி அதே காலகட்டத்தில் உச்ச நிலையை எட்டிய தேசிய இனப்பிரச்சனையை தீர்ப்பதில் பெறப்படவில்லை என்பது உண்மையே.

திரைப்படத்தில் வரும் பாத்திரங்கள் கிரிக்கட் வெற்றியில் காட்டும் ஆர்வம் உயிர்கள் மேல் காட்டப்பட்டவில்லை. சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளின் காலம் நீண்டு கொண்டே போவது போர்ச்சூழலில் எந்தவித மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்பதையும் விமர்சனத்துக்குள்ளாக்குகிறது. மீண்டும்

Little Angel

மீண்டும் அதே இடத்தில்தான் மக்கள் வசிக்கத் தள்ளப்பட்டுள்ளார்கள்.

பிரசன்ன தனது படைப்புகள் அனைத்திலும் ஆழ்மனத்தின் சிக்கலான செயற்பாடுகளின் நேரடி விளைவுகளாகக் குற்ற உணர்வு தோன்றுகின்றது என்ற கருத்தை முன்வைக்கத் தவறவில்லை. வோல்ட்டர் பெஞ்சமின், பிராய்ட் ஆகியோரின் கருத்தாக்கங்களை உள்வாங்கியுள்ள இவரது படைப்புகள் சிங்களத்திரைப்பட உலகையும் அது சூழ்ந்துள்ள சமூகத்தையும் விசாரணைக்குப் படுத்துகின்றது. இந்த 'ஆவணி வெய்யில்' கரும் குளிரில்கூடப் பிரகாசிக்கின்றது. இத்திரைப்படத்திலும் போருக்கும் பணத்திற்கும் இடையிலான உறவை வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றார்.

(2005ம் ஆண்டில் வெளிவந்த The Munich என்ற திரைப்படத்தில் பணம் பல கொலைகளைச் செய்வதற்கு எவ்வாறு உதவியாக இருக்கின்றது என்பதைப் பதிவு செய்துள்ளது)

சோமரட்ன திசநாயக்க
சரோஜா:

புலிகளால் தேடப்படும் தந்தையும் மகளும் சிங்களக் கிராமமொன்றில் ஒளிந்து வாழ்கின்றனர். மகள் குளிக்கச் செல்லும்பொழுது ஒரு சிறுமியின் நட்புக் கிடைக்கின்றது. அதன்மூலம் தந்தைக்கும் மகளுக்கும் ஆதரவு கிடைக்கின்றது. தந்தையின் உடலில் உள்ள இலச்சினை மூலம் இவர்கள் தமிழர்கள் என அடையாளம் காணப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்கு ஆதரவளிக்கும் கிராமத்தை நீதிமன்றம்வரை செல்ல வைக்கிறது. இறுதியில் ஊரால் விரட்டப்பட்டு மன்னார் செல்லும் முன்னர் புலிகளால் தந்தை சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறார்.

இதிலும் தமிழ் - சிங்கள மக்களுக்கிடையிலான ஐக்கியத்தின் தேவை முன்வைக்கப்படுகின்றது.

குட்டி தேவதை:

தமிழ்-சிங்களப் படம். 'குட்டி தேவதையொன்று இறங்கி வந்தது' என்ற பாடல் படம் முழுவதும் இடம்பெறுகின்றது.

பேசமுடியாத முதலாளியின் மகன், வேலைக் காரனின் மகளுடன் நட்பாகி பேசக் கற்றுக் கொள்கிறான். ஆனால் மொழி சிங்களமல்ல தமிழ். இனக் கலவரத்தின்போது வேலைக்காரத் தந்தை இறந்து விடுகின்றார். சிறுமியை தாய் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்ல விரும்புகின்றாள். முதலாளி தான் சிறுமியைத் தனது மகள் போல் வளர்ப்பதாக உறுதி கூறுகின்றான். ஆனால், தாய் உயிர்போனால் திரும்பி வராது. நாங்கள் மீண்டும் வருவோம் எனக் கூறுகிறாள். இவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் மொழிப்பரிமாற்றத்திற்கு சிறுமி உதவியாக இருக்கிறாள். தாயும் மகளும் வெளியேறியதுடன் முதலாளியின் மகன் மீண்டும் வன்முறையில் இறங்கிவிடுகின்றான்.

மொழி என்பது இருவருக்கிடையிலான செய்திப் பரிமாற்றத்துக்கான ஊடகம். ஆனால் அதிகாரம், மேலாதிக்கம் என்பன இதனை இன்று கொலை செய்து விடுகின்றன. இத்திரைப்படம் வர்க்கரீதியான விமர்சனத்தை முன்வைப்பதுடன் மொழிபற்றிய ஆழமான

கேள்வியை இரு சமூகத்தின் முன்னும் வைக்கின்றது.

இவரது 'சரோஜா' திரைப்படத்தைவிட பல படிகள் மேலே சென்று ஆழமான விமர்சனத்தைப் பதிவு செய்துள்ளது. திரைப்படத்தில் ஓடுக்கப்பட்டவரின் மொழியானது ஆதிக்கத்தில் உள்ளவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்திரைப்படத்தில் வரும் பாத்திரங்கள் மாறி இருந்திருந்தால் அதாவது முதலாளி குடும்பம் தமிழாக இருந்து சிறுவன் சிங்களம் பேசக் கற்றிருந்தால் நாம் அதை ஏற்றுக் கொள்வோமா?

விமுக்தி ஜயசுந்தரவின் The Forsaken Land:

இப்படம் கான் விழாவில் விருதுபெற்றது.

திருகோணமலைப் பிரதேசத்தில் போர்நிறுத்த காலத்தில் நடைபெறும் சம்பவங்களை மையமாகக் கொண்டது. ஒரு சிவில் பாதுகாப்பு வீரர், வேலைக்குச் செல்லும் ஒரு இளம்பெண் இவர்களை மையமாகக் கொண்டது. போர்நிறுத்தகாலமென்றபடியால் தனது நேரத்தைப் போக்குவதற்காகத் திரியும் ஒரு பொழுதில் இந்தப் பெண்ணைக் காண்கிறார். அவளுடன் பேச முயற்சிக்கின்றார். ஆனால் முடியவில்லை. நாட்கள் நகர்கின்றன. கோழி வியாபாரி ஒருவித மனநோய்க்குள்ளாகிறார். அந்தப் பெண் கடையொன்றில் திருடியதாகக் கூறி, கடை முதலாளி அவளது உடைகளைக் களைய முற்பட, அவள் அவனை பிளேட்டால் தாக்கிவிட்டு தப்பித்துக் கொள்கிறாள். இறுதியில் சிவில் பாதுகாப்பு வீரர் மீண்டும் போருக்கு ஆயத்தம் செய்கிறார்.

இயக்குநர் தனது கருத்தை ஒரு கோழி வியாபாரிக் கூடாகக் கூறுகிறார். கிராமத்தில் உயிருடன் வாங்கும் கோழியைக் கொன்று பதப்படுத்தி குளிரூட்டியில் வைத்து விற்பனை செய்கிறார். கொல்லப்பட்ட கோழி குளிரூட்டியால் நீண்ட காலம் வாழ்கிறது.

ஏன் இந்த நீண்ட போர்நிறுத்தம்? குளிரூட்டியில் வாழும் கோழியின் வாழ்வா?

திருகோணமலை இன்று பலரால் குறிவைக்கப் பட்டுள்ள பிரதேசம். இப்பிரதேசமும் இங்கு ஒரு குறியீடே. ஒரு கவித்துவமான முயற்சி.

சிங்களப் படைப்பாளிகள் சென்ற ஆண்டு இராணுவத்தின் கண்டனத்திற்கு உள்ளாகினர். அமெரிக்காவைப் போல் இங்கும் இவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடிவு செய்யப் பட்டுள்ளது. போருக்கெதிரான படங்களைத் திரையிடுவது தடை செய்யப்பட்டுள்ளது.

பிரசன்ன விதானகே குறிப்பிட்டதுபோல, சிங்கள அரசியல்வாதிகளின் குற்றங்களை விசாரணைக்குட்படுத்தி உள்ளன இப்படங்கள். அதன் விளைவே தடை, தண்டனை. சிங்களப் படைப்பாளிகள் நேர்மையாகத் தங்களது விமர்சனங்களை முன் வைக்கின்றனர்.

தமிழ் நாட்டுத் திரைப்பட இயக்குனர்கள் இலங்கை இனப்பிரச்சினையை வியாபாரமாக்குகின்றனர். மாங்குளத்தில் கொண்டுபோய் சிவனொளிபாத மலையை வைக்கிறார்கள்.

அதேநேரம் இலங்கையில் சிங்களப் படைப்பாளிகளுக்குள்ள சுதந்திரம் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கு உள்ளதா? அதனை அவர்கள் வெளிப்படுத்துவார்களா?

உண்மையில் தமிழ்த் தேசியத்தை வளர்க்க முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய சிங்களப் படைப்பாளிகள்

The Forsaken Land

உதவி புரிகிறார்கள். தமிழ்த் தேசியத்தைத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் நேர்மையுடன் விமர்சிப்பார்களா?

இத்திரைப்படங்கள் கலைப்படைப்பு வகையைச் சேர்ந்தவையல்ல. ஆனால் இந்திய சினிமாவின் தாக்கம் குறைந்த சிங்கள சினிமாச் சூழலில் இவை காத்திரமான பங்கை அளிக்கும். இவை போர் நிறுத்தம், சமாதானம், யுத்தசூழல், இராணுவத் திறகான ஆட்சேர்ப்பு, மொழி, ஊடகம் போன்றன பற்றிய கேள்விகளை எழுப்புகின்றன. இக் கேள்விகளை எங்களை நோக்கிக் கேட்போம். எங்களை விசாரணைக்கு உட்படுத்துவோம்.

விமுக்தி ஜயசுந்தர □ கான் திரைப்படவிழா

பிரெஞ்சு அரசியலின் பெண்களின் பங்களிப்பு

MICHELLE PERROT உடன் ஒரு செவ்வி

நேர்கண்டவர் : Annette Lévy-Willard

தமிழில் : நிஷாந்தி

Michelle PERROT பாரிஸ் - 7 பல்கலைக்கழகத்தில் சமகால வரலாற்றுப் பேராசிரியர். இவர் George DERBYயுடன் இணைந்து மேலைத்தேயப் பெண்களின் வரலாறு குறித்த ஐந்து பாகங்கள் கொண்ட ஒரு நூலை வெளியிட்டிருக்கின்றார். இப்போது இவர் France Culture என்னும் வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட உரைகளைத் தொகுத்து “பெண்கள் அல்லது வரலாற்றின் மௌனங்கள்” என்னும் தலைப்பில் பெண்களினதும் அவர்களது போராட்ட வரலாறு பற்றியதுமான ஒரு நூலை அண்மையில் வெளியிட்டிருக்கின்றார். ஜனாதிபதி தேர்தலுக்கு செகொலென் றோயல் போட்டியிடக்கூடும் என்ற செய்தியினால் உலுப்பப்பட்டிருக்கும் தந்தைவழிப் பாரம்பரியம் கொண்ட பிரெஞ்சு அரசியல் அமைப்பு பற்றிய தனது பார்வையைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

செகொலென் றோயல் ஜனாதிபதி தேர்தலில் வேட்பாளராக நிற்கப் போகின்றார் என்ற செய்தி இவ்வளவு சலசலப்புகளைக் கிளப்பி விட்டிருக்கிறது என்பது உங்களுக்கு ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றதா?

ஆம் என்றும் சொல்லலாம். இல்லை என்றும் சொல்லலாம். இற்றைக்கு ஒரு 12 வருடங்களுக்கு முன்பு, 'பிரெஞ்சுக் குடியரசுக்கு ஒரு பெண் ஜனாதிபதியாக வருவதை நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?' என்ற கேள்விக்கு ஒருபோதும் 'ஆம்' என்ற பதில் பெரும் பான்மையானதாக இருந்ததில்லை. ஆனால், இன்று 'ஆம்' என்பதற்குச் சாத்தியங்கள் இருக்கின்றன. இது ஆச்சரியம் தருவது. பிரான்சில் பெண்களின் அரசியல் பிரவேசம் என்பது மிகவும் சிக்கலானது. அது மிகவும் நீண்ட பாதையாக இருந்திருக்கின்றது. 1944இல்தான் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கிடைத்தது.

1945இல்தான் முதல் தடவையாக பெண்கள் வாக்களித்தார்கள். பிறகு நிறைவேற்றதிகாரம் கொண்ட பதவிகளுக்கு வந்தார்கள். இப்போது இறுதியாக, உயர் அதிகாரம் கொண்ட பிரதிநிதி...?

முன்பிருந்த பொது அபிப்பிராயம் இப்பொழுது மாற்றத்துக்குள்ளாகி இருக்கின்றது, அரசியல்வாதிகளினதை விடவும் வெகுவிரைவாக. ஏனெனில்

பொதுமக்களுக்குரிய அதிகாரம் இங்கு மறுதலிக்கப் படுகின்றது என்கின்ற உணர்வு. எனவே செகொலென் றோயல் என்னும் இந்தப் பெண்ணுக்கு ஒரு இடத்தை வழங்குவது என்பது அவர்களுக்கு மிகவும் கடினமானது. எத்தனையோ வருடங்களாக அவர்கள் முடிபு பாதுகாத்து வந்த இடத்திற்குள் இந்தப் பெண் நுழைவதை அவர்களால் அனுமதிக்க முடியாது.

வேறு எத்தனையோ உதாரணங்களைச் சொல்லலாம். அவற்றில் கருக்கலைப்பு விடயத்தை எடுத்துக் கொண்டால், சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் கருக்கலைப்புச் செய்வதற்கு பொதுமக்களின் அபிப்பிராயம் தான் அதிகம் சாத்தியமாக இருந்தது, அந்த நேரத்தில் இருந்த பாராளுமன்ற அங்கத்தினர்களை விடவும். இந்த இடத்தில் நாங்கள் Simone Veil அவர்களை நினைவு கூருகிறோம். அவர், தன்னுடைய பெரும்பான்மைக்கெதிராக, Giscard Estaing அவர்களினால் பரிந்து

**சொந்த வாழ்க்கையும்
அரசியல்தான் என்று
எழுபதுகளின்
பெண்நிலைவாதிகள்
சொன்னார்கள்.**

Entretien

DOSSIER

avec l'historienne
Michelle Perrot

ரைக்கப்பட்ட சட்டத்தை அமுல்படுத்தினார், பிரெஞ்சு மக்களின் அபிப்பிராயம் மாறிவிட்ட தென்பதை அரசியல் வாதிகள் உணர்ந்திருக்கவில்லை. இந்தப் பொது மக்களின் அபிப்பிராயம் மாறியதில் பெண்களின் பங்கு மிக முக்கியமானது.

பெண்களின் நுழைவுக்குத் தடையாக இருக்கும் எத்தனையோ விடயங்கள் இன்னும் இங்கு இருந்து கொண்டிருக்கின்ற போதிலும் அரசியல் சாம்ராஜ்யத்துக்குள் நுழைவதென்பது இவைகள் எல்லாவற்றையும் விட மிகவும் கடினமானதாக இருக்கின்றது என்று கருதுகிறீர்களா?

சாதாரணமாக, அரசியல் சாம்ராஜ்யம் என்பது அசையக் கூடிய எல்லைகளைக் கொண்டது. ஆனால் பிரான்சில் இது மிகவும் இறுக்கமான, அசைக்க முடியாத தடையாக இருக்கின்றது. அரசியல் என்பது தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான ஒரு குழு விளையாட்டு. இந்த அரசியலில் உள்ள ஆண்களுக்கு விட்டுக் கொடுப்பது பற்றித் தெரியாது. அத்துடன் பிரெஞ்சு அரசியல் பாரம்பரியத்தில் - அதாவது குடியரசுப் பாரம்பரியத்தில் அதிகாரம் என்பது ஒரு புனிதப்பாத்திரத்தை தக்க வைத்துக் கொண்டது. புரட்சியை எடுத்துக் கொண்டால், சிரச்சேதம் செய்யப்பட்ட அரசனுக்குப் பதிலாக குடிமகன்/குடிமகள் தியாகம் செய்யப்பட்டார். அத்துடன் அரசியல் என்பது ஆண்களின் தொழில்களில் ஒன்று என்று உணரப்பட்டுள்ளது. அதற்குக் கிடைக்கும் மரியாதை, அதற்குரிய பேச்சுக் கலை,

அதற்குரிய நேர் அட்டவணை (எப்பொழுதும் மாலை நேரம் தெரிவி செய்யப்படல்) இப்படியாக....

நீண்ட காலமாக பெண்களும் இது தங்களுக்குரிய தொழிலல்ல; அது ஆண்களுக்கு மட்டுமே உரிய தென்றுதான் அதன்மீது கரிசனம் கொள்ளாதவர்களாக இருந்து விட்டார்கள். எழுபதுகளின் பெண்நிலை வாதிகள் சொன்னார்கள் - "சொந்த வாழ்க்கையும் அரசியல்தான்" என்று. அவர்கள் கூறியதில் அர்த்தம் இருக்கின்றது. ஆனால் இவர்கள் அரசியலில் தீவிரமான ஈடுபாட்டைக் காட்டத் தவறிவிட்டார்கள்.

அப்படி இருப்பினும் நாங்கள் புரட்சியைக் கண்டவர்கள் இல்லையா?

ஆமாம், புரட்சியினால் பெண்கள் நாட்டின் பிரஜைகளாக ஆக்கப்பட்டார்கள். 1789இல் SEYES வாக்குரிமைக்கான ஏற்பாட்டு ஒழுங்குகளைச் செய்தபொழுது 'உழைக்கும் பிரஜைகள்', 'உழைப்பற்ற பிரஜைகள்' என்று பாகுபடுத்தினார். 'உழைப்பற்ற பிரஜைகள்' என்னும் வரையறைக்குள் பிள்ளைகள், மிகவும் வறியவர்கள் (இவர்களுக்கு மக்களின் வாழ்நிலை பற்றிய ஒரு கருத்தைச் சொல்ல முடியாது என்னும் அடிப்படையில்) நோயுற்றவர்கள், பைத்தியக்காரர்கள், வெளிநாட்டவர்கள் என்பவர்களுடன் அனைத்துப் பெண்களும், இவர்களுக்கு வாக்குரிமை இல்லை. Condorcet அவர்களைப்போன்ற சில ஆண்கள் பெண்களின் வாக்குரிமைக்காகவும் அவர்களுடைய மொத்த சமத்துவத்துக்காகவும் போராடினார்கள். நிச்சயமாக, பிரெஞ்சுப் புரட்சி பெண்களுக்கு சிவில் உரிமைகளைக் கொடுத்தது - அதாவது, திருமணம் - விவாகரத்தினால் முறிக்கப்படக்கூடிய ஒரு ஒப்பந்தமாகும் திருமண பந்தம், மற்றும்

நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிச்சயமற்றதும் குழம்பியும் கிடக்கும் சமூகத்தினுள் சனங்களுக்கு ஒரு ஒழுங்கு தேவை என்பது துல்லியம். அத்துடன் ஒரு கட்டமைப்புக் குலைந்த ஒரு சமூகத்தினுள் 'குடும்பம்' ஒரு அடிப்படை அலகாக இருப்பதும் ஒரு முரண்நகை.

நீண்ட காலமாக பெண்களும் அரசியல் என்பது தங்களுக்குரிய தொழிலல்ல; அது ஆண்களுக்கு மட்டுமே உரியதென்று அதன்மீது கரிசனம் கொள்ளவில்லை.

கணவனில்லாத பெண் தாயாக இருக்கும் உரிமை என்பன போன்றன. ஆனால் இவர்களுக்கு எந்தவித அரசியல் உரிமையும் இருக்கவில்லை.

1848இல் நடந்த புரட்சியைப் பொறுத்தவரையில் அது மோசமானதொரு புரட்சி. இரண்டாவது குடியரசு உருவாக்கத்தின்போது Lamartine அவர்களினால் பொது வாக்குரிமை என்பது பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், 'பொது' என்பது அவர்களுக்கு ஆண்களாகத் தான் இருந்தது. இந்த சோசலிசக் குடியரசு பெண்களை அநாதரவாக்கியது. குடும்பம் பற்றிய கருத்தாக்கத்தை மையமாகக் கொண்டே அனைத்தும் இருந்தன. சமூகக் கட்டுமானத்தின் அடிப்படை குடும்பம் என்ற அலகு என்றானது. இங்கு குடும்பத்தை யார் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகின்றார்கள்? தந்தை. எனவே ஒரு குடும்பத்தில் தந்தை மட்டும் வாக்களிப்பதென்பது சகலருடைய உரிமையையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகக் கொள்ளப்பட்டது. 1848இல் இந்த வாக்குரிமை தொடர் பான பிரச்சினை என்பது பிரான்சுக்கு மட்டும் பிரத்தியே கமான ஒன்றாக இருக்கவில்லை. உலகின் எந்தப்பகுதியிலும் எந்தப் பெண்ணும் வாக்களிக்கவில்லை.

ஐரோப்பிய நாடுகள் எல்லாவற்றுடனும் பார்க்கும்பொழுது ஏறத்தாழக் கடைசியாகத்தான் பிரான்ஸ் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுத்தது. ஏன் பிரான்ஸ் எப்பொழுதும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே இருந்தது?

1901இல், பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளித்த முதலாவது ஐரோப்பிய நாடு பின்லாந்து. வடக்கில் உள்ள ஏனைய புரட்டஸ்தாந்து நாடுகளுக்குச் சற்று முன்னதாக - புரட்டஸ்தாந்துப் பாரம்பரியம் கூடியனவு சமத்துவத்தைக் கொண்டது - சில அமெரிக்க நாடுகளுக்கும். முதலாவது உலக மகாயுத்தத்திற்குப் பின் ஜேர்மனி, இங்கிலாந்து (பிரான்ஸிற்கு 20 வருடங்களிற்கு முன்) வேறும் அநேக நாடுகள் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளித்ததன்பின்தான், பிரான்ஸ் 1945இல் இதை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது. பிரதிநிதிகள் சபையில் ஓரிரூ பிரேரணைகள் பெண்களின் உரிமைகள் தொடர்பாக முன்வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் இவைகள் எல்லாம் செனட் சபையினால் நிராகரிக்கப்பட்டன. இப்படியான நிலையில் அந்தக் காலத்துப் பெண்நிலைவாதிகள் Louise Weiss என்னும் ஒரு பெண் பத்திரிகையாளரின் தலைமையில் லுக்ஸம்பேர்க் மாளிகை வாசலுக்குச் சென்று வழிமறித்தனர். கத்தோலிக்க திருச்சபையின் பெண்கள்மீதான பரம்பரையான கட்டுப்பாட்டுத்தன்மை இதற்கு நேரடியான பொறுப்பு. புரட்சிக்குப் பின்பு அரசானது

கல்வித்துறையில் தலையிடுவதற்கான உரிமையைக் கொடுத்தது. அப்போது நெப்போலியன் ஆண்களுக்கு காண உயர் கல்விக்கூடங்களை உருவாக்கினார், நாட்டிற்குத் தேவையான எதிர்கால உத்தியோகத்தர்களை உருவாக்குவதற்கென்று. 1833இல் உருவாக்கப்பட்ட Guizot சட்டமானது, 5000 பேருக்கு அதிகமான வர்கள் வசிக்கும் நகரமொன்றில் ஆண்களுக்கான ஒரு பாடசாலை திறக்கலாம் என்பதை அனுமதித்தது. கத்தோலிக்க தேவாலயமானது விசுவாசமாக இருந்த பெண்களில் ஒரு பகுதியினரை திரும்பவும் எடுத்துக் கொண்டது. திடீரென்று குடியரசுக் கட்சிக்காரர்கள் நினைத்தார்கள் - பெண்கள் வலதுசாரிகளுக்கு ஆதரவானவர்கள் - வலதுசாரிகள் புரட்சியை விரும்பாதவர்கள் - என்பதனால் அவர்களுடைய வாக்குகள் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு ஆதரவாகச் சென்றுவிடும் என்று அஞ்சினார்கள். மக்கள் முன்னணியில் இருந்த Leon Blum - பெண்நிலைவாதக் கருத்துகளுக்கு மிகவும் ஆதர்சமாக இருந்தவர் - இவர் திருமண பந்தமற்ற இணைவுக்கு ஆதரவாக இருந்தார் - பெண்களின் வாக்குரிமைக்கும். ஆனால் கம்யூனிஸ்டுகள் இவற்றில் எல்லாம் பெரிதாக அக்கறையோ ஆர்வமோ செலுத்தவில்லை. சோசலிஸ்டுகள் இதற்கு முன்னுரிமை கொடுக்கவில்லை. தீவிர வலதுசாரிகள் இவற்றுக்கு எதிராக இருந்தார்கள். Leon Blum பெண்களின் வாக்குரிமையை கிடப்பில் போட்டார். ஆனால் மூன்று பெண்களை அரசாங்க அமைச்சர்களாகச் சிபாரிசு செய்தார்.

இது பால் வேறுபாட்டை நிலைநிறுத்துகிறது - மரியாதை, விநயம் என்பன குறித்த கருத்தியல்மீது கட்டமைக்கப்படுகின்றது. இக் கருத்தியல் எதிர்மறையாக, பெண்களை அழகு, கவர்ச்சி - இவற்றின் பக்கமாகத் தள்ளிவிடுகின்றது. இன்னும் செகோலின் ரோயல் இந்தப் பாரம்பரியத்திற்குள் தன்னுடைய மூக்கை நுழைக்கும்போது சோசலிசக் கட்சியின் மாமலைகள் அவரை மீண்டும் வீட்டிற்குரிய பெண்ணாக அனுப்பிவிட முயற்சிக்கின்றனர். வீட்டை மற்றும் குழந்தைகளை யார் கவனிப்பது என்பது போன்ற கேள்விகளில் தொடங்கி, இன்னும் ஒரு படி கீழே சென்று, அழகுபற்றிய குறிப்புகளுடன் - 'ஐனாதிபதிப் பதவி என்பது அழகுராணிப் போட்டியல்ல' என்று வேடிக்கைக்குக் கூறுவதுபோல், ஆனால் உறுதியாகவே இவர்களிடம் இருந்து அபிப்பிராயங்கள் வருகின்றன. இவர்களின் எந்த விமர்சனத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவை சுற்றிச் சுற்றி குடும்பம், குழந்தை, அழகு என்பவைகள் மீதுதான் வந்து நிற்கின்றன. முற்போக்குச் சிந்தனையுடையவர்கள் என்று கருதப்படும் இடதுசாரி அரசியலில் உள்ள ஆண்கள் உட்பட

ஒரு நாட்டின் அதிகாரத்தின்
அதியுயர் பதவிக்கு ஒரு பெண்
வருவதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு
அரசியல்மயப்படுத்தப்பட்டவர்கள் கூட
தயங்குகிறார்கள் என்பது
ஆச்சரியம் தருவது.

எல்லோருக்கும் ஒரு பெண் இப்பதவிக்கு வருவதென்பது மிகவும் இடைஞ்சலாகத்தான் உள்ளது.

இவைகள் எல்லாம் இருந்தும் இதே சோசலிசக் கட்சி 2001இல் தேர்தல் வேட்பாளர் பட்டியலில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமப்பங்கிருக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்ததுதானே?

இந்த விடயத்தில் பெண்நிலைவாதிகள் எல்லோரும் ஒரே அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. உதாரணத்திற்கு, Elisabeth Badinter சொல்கிறார்: இந்த 'சம உரிமை' என்று கூறுவதில் இவருக்கு உடன் பாடில்லை. பெண்கள் என்பவர்கள் ஒரு 'பிறம்பான்' வகையைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல. இவர்களும் ஆண்களைப்போலவே தனிநபர்கள். எல்லோருமே மனிதர்கள் என்ற அடிப்படையில்தான் உரிமைகள் இருக்க வேண்டுமே தவிர, பெண்கள் என்ற விசேட கவனிப்பு என்பது அவர்களை இரண்டாம் பட்சமாகக் கொள்வதன் அடிப்படையில் இருந்துதான் வருகின்றது. எனவே தீர்மானமான புறக்கணிப்பு இருக்கக்கூடாது.

இன்னும் ஒரு பகுதிப் பெண்நிலைவாதிகள் சமத்துவம், சமஉரிமை என்பதற்கு ஆதரவாக இருந்தார்கள். அதாவது Sylviane Agacinski அல்லது Simone Veil போன்றவர்கள். இவர்களின் வாதம் என்னவென்றால், வித்தியாசத்தின் அல்லது வேறு பாட்டின் பெயரால் பெண்கள் புதியனவற்றை அரசியலில் கொண்டு வருவார்கள் என்கிறார்கள்.

இறுதியாக ஏனைய பெண்நிலைவாதிகள் Françoise Gaspard போன்ற-பெண்நிலைவாதிகள் இதனைச் சமத்துவம் என்ற அடிப்படையில் ஆதரித்தார்கள்.

'ஏனெனில் பெண்களுக்கும் அதில் உரிமையுண்டு' சமஉரிமைக்கான சட்டம் வாக்களிக்கப்பட்டு அது பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் அது நடைமுறையில் மிகவும் மோசமாக உள்ளது. இன்று சோசலிசம் கட்டியிலுள்ள பெண்கள் - ஆண்கள் சமத்துவம் பற்றிய விவாதம் நடைபெறுகின்றது.

நன்கு அரசியல்மயப்படுத்தப்பட்டவர்கள்கூட, ஒரு நாட்டின் அதிகாரத்தின் அதியுயர் பதவிக்கு ஒரு பெண் வருவதை ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தயங்குகிறார்கள் என்பது ஆச்சரியம் தருவது. பிரெஞ்சுப் பாரம்பரியம் என்பது ஒரு புருடோவியப் பாரம்பரியம் என்பதை நாங்கள் மறந்துவிடக்கூடாது. புருடோன் என்பவர் பெண் இனத்தையே எதிர்க்கும் மனப்பான்மை கொண்டவராக இருந்தார். அத்துடன் ஒரு தீவிர பெண்நிலைவாத எதிர்ப்பாளர். பெண்கள் வீட்டு வேலைக்குரியவர்கள் என்றும் அவர்களை வேலைக் காரிகள் போலவும்தான் அவர் கருதினார். அதாவது பெண்களுக்கென்று ஒரு அபிப்பிராயம் இருக்கலாம் என்பது அவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத ஒரு விடயம்.

இதுசாரிக் கட்சிகள் ஒருபோதும் பெண்களின் அரசியல் பிரவேசம்பற்றி ஆர்வம் காட்டவில்லை. 1945இல் இருந்து பெண்கள் வாக்களிக்க ஆரம்பித்த போது அவர்கள் அநேகமாக வலதுசாரிகளுக்கு வாக்களித்தார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் அவர்கள் வீட்டை விட்டு வெளியேறி தொழில் செய்யத் தொடங்கிய பின்பு அவர்களுடைய வாக்குத் தேர்வுகளும் ஆண்களுடையதைப் போலவே இருந்தன. இப்போது சில வருடங்களாக ஆண்களைவிடப் பெண்கள்தான் இடதுசாரிகளுக்கு வாக்களிக்கிறார்கள். குறிப்பாக தீவிர வலதுசாரிக்கட்சிக்கு எதிராக ஆண்களைவிடப் பெண்களே வாக்களிக்கிறார்கள்? அந்தக் கட்சி 'ஆண்மை' அடையாளத்தை தீவிரமாக நிலைநிறுத்தும் ஒரு கட்சியாகும்.

எங்களுடைய அரசியல் முதுமைநிலையடைவதென்பது அரசியல்வாதிகளின் முதுமைநிலை என்பது - இது ஒரு வகையான பழைய தந்தைவழி மாதிரியைக் கொண்டதுபோல் இல்லையா?

ஆம் உண்மைதான். பிரெஞ்சு அரசியல் கருத்தியலின் மையக் கருவாக தந்தைவழிப்பாரம்பரியம்தான் உள்ளது. உள்ளபடி பார்த்தால், பிரெஞ்சு அரசியலில் வயதும் பாலும் ஒருமித்தியங்குகின்றன. பிரான்ஸ் எப்பொழுதும் பழைய வைணயை கொண்டாடும் பாரம்பரியம் கொண்டது. இது ஒரு நோமன் கத்தோலிக்க கருத்தாக்கம். தந்தைவழிக்குடும்ப முறை, இன்னும் பாப்பரசருக்கான ஒரு விம்பத்தைக் காப்பாற்றுவது என்பன போன்றன. பாப்பரசர் ஒருபோதும் தனது ஊழியத்தில் இருந்து ஒய்வு பெறுவதில்லை. பாப்பரசர், அரசர் போன்றவர்களின் ஊழியக்காலம் முடிவடைவதில்லை. இது ஒரு கன்சவேடிவ் சமூகம். எந்த மாற்றங்களையும் விரும்பாதது.

பிரான்சில் புரட்சி நடந்தபோது அரசியல்வாதிகள் இளமையாக இருந்தார்கள். Robespierre, Saint Just, Bonaparte எல்லோரும் 30 வயதுக்குக் குறைவானவர்களாகத்தான் இருந்தார்கள். பிரான்ஸ் எப்போதும்

பெண்கள் என்பவர்கள் இயற்கையில் உருவத்தில் மட்டும் பெண்ணாக இருப்பதனால் அவர்கள் பதவிக்கு வந்ததும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவார்கள் என்ற நினைக்கக்கூடாது. இந்த மாயையில் இருந்து முதலில் நாங்கள் விடுபடவேண்டும். ஆண்களின் மேலாதிக்கத்துக்கு எந்த விதத்திலும் சளைக்காத வகையில் பெண்களும் ஒரு முழுமையான மேலாதிக்க சக்தியாக இருக்கமுடியும்

வயதுபோனவர்களைத்தான் தலைமையாகக் கொண்டிருந்ததென்றில்லை.

இந்தப் பழக்கம் 3ம், 4ம், 5ம் குடியரசுகளில்தான் தோற்றம் பெறுகின்றது. டிகோல் அதிகாரத்துக்குத் திரும்ப வந்தபோது வயதானவராக இருந்தார். தன்னுடைய மக்களுக்கான தீர்வுகளைக் கண்டுபிடிக்கும் ஒரு மதிநுட்பவியலாளர் என்று நம்பக்கூடிய ஒரு தோற்றத்தை உருவாக்கி இருந்தார். பொனபாட்டிலும், கோலிஸும் என்பன அதிகாரத்துக்கும் ஸ்திரீத் தன்மைக்கும் அரசியல்ரீதியான பங்களிப்பைச் செலுத்தின. அத்துடன் இளமைப் பருவத்தினரின் அரசியல் பிரவேசம் குறித்து மிகவும் அவதானமாகவும் எச்சரிக்கையாகவும் இருந்தன. மே 1968இல் கோலுடன் இதுதான் நடந்தது. மித்தரோனும் பதவிக்கு வரும் போது இளைஞராக இருக்கவில்லை. அதிகாரத்துக்கு வரும்பொழுது. இந்த 'உறுதியான வலிமை' கொண்ட மதிநுட்பவியலாளர் என்னும் வசீகரத்துடன் பிரச்சாரம் செய்கின்றார். புரட்சியைக் கண்ட இந்தத் தேசம் அடிப்படையில், ஏகாதிபத்தியத்தில் இருந்து எப்போதுமே மீண்டு வரவில்லை.

பெண்கள் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினால் அது நடைமுறையில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வருமா?

பெண்கள் என்பவர்கள் இயற்கையில் உருவத்தில் மட்டும் பெண்ணாக இருப்பதனால் அவர்கள் பதவிக்கு வந்ததும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவார்கள் என்று நாங்கள் நினைக்கக்கூடாது. இந்த மாயையில் இருந்து நாங்கள் முதலில் விடுபடவேண்டும். பெண்களும், ஆண்களின் மேலாதிக்கத்துக்கு எந்த விதத்திலும் சளைக்காத வகையில், முழுமையான மேலாதிக்க சக்திகளாக இருக்கமுடியும். ஆனால் ஒருவேளை, அவர்களது அன்றாட வாழ்க்கையும் அவர்களது வரலாறும் பற்றிய ஒரு தெளிவு அவர்களிடம் இருக்கும் பட்சத்தில், சில விடயங்களை ஆண்களில் இருந்து வித்தியாசமாக உணர்ந்து அவர்கள் செயற்படக்கூடும்.

உதாரணத்திற்கு, Benoit Groult என்னும் பெண்நிலைவாதி- ஒருவர் தன்னுடைய மரணத்தை தெரிவு செய்வதற்கான, அதாவது, வாழ்நாளான முடித்துக் கொள்வதற்கான உரிமை தொடர்பாகப் போராடினார். பாராளுமன்றத்தில் பெண்கள் அதிகமாக இருந்திருந்தால், இதற்கான சட்டம் ஒன்றைக் கொண்டு வருவது மிகவும் சிரமமாக இருந்திருக்கும். இதற்கு இயற்கையான பெண்மை என்பது மட்டும் காரணமல்ல.

ஆனால் அவர்களுடைய மாறுபட்ட அனுபவங்கள், இதுபற்றி வேறுவிதமான அபிப்பிராயத்தை அவர்களுக்குத் தரும். இது அவர்களுடைய அரசியல் பாதையிலும் வேறுவிதமான அணுகுமுறைகளையும் முடிவுகளையும் எடுப்பதற்கு அனுசூலமாக இருக்கக்கூடும்.

வேட்பாளராகும் செகோலின் றோயல் சொந்த வாழ்க்கையில், அதாவது குழந்தை, குடும்பம் என்று தன்னை ஸ்திரீப்படுத்திக் கொள்கிறாரா?

அரசியலில் ஈடுபடும் ஒரு பெண் அதன் முழுப் பரிமாணத்தையும் கையில் எடுத்துக் கொள்ளமாட்டார் என்று முன்னனுமானம் கொள்வதில் அர்த்தங்கள் ஏதும் இல்லை. சொந்த வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல, பொது வாழ்க்கையிலும் உள்ளாட்டிலும் சர்வதேச ரீதியிலும் செகோலின் றோயல் ஒரு அனுபவம் கொண்ட பெண். அவருக்கு சர்வதேச அரசியல்பற்றிய தெளிவு இருக்கின்றது. சிலிநாட்டில் ஜனாதிபதி தேர்தலுக்கு போட்டியிட்ட Michelle Bacheletக்கு ஆதரவளிப்பதற்காக அவர் சும்மா ஒரு குறிப்பில் அங்கு போகவில்லை. சர்வதேசம் குறித்த கேள்விகள் அரசியலில் தவிர்க்கப்பட முடியாதவை.

நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிச்சயமற்றதும் குழம்பியும் கிடக்கும் சமூகத்தினுள் சனங்களுக்கு ஒரு ஒழுங்கு தேவை என்பது துல்லியம். அது முடியாதென்பதும் இல்லை. அது எந்த ஒழுங்காக இருக்க வேண்டும் என்பதில்தான் கேள்வியுள்ளது. அரசியல் அல்லது பொருளாதார ஒழுங்கின்மையின் சீர்கேட்டினால் துன்பத்தில் உழல்பவர்கள்தான் பலவினமானவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஒரு பெண் தலைவராக இருத்தல் என்பது அரசியலில் சாதகமான ஒரு அம்சமாக இப்போது வந்துவிட்டது. ஏனெனில் ஏற்கனவே நாங்கள் சகலவிதமான வழிகளையும் பரிசீலித்துப் பார்த்து விட்டோம். இதில் ஆண்கள் தோற்று விட்டார்கள். அத்துடன் ஒரு கட்டமைப்புக் குலைந்த ஒரு சமூகத்தினுள் 'குடும்பம்' ஒரு அடிப்படை அலகாக இருப்பதும் ஒரு முரண்நகை.

பிரெஞ்சுப் பெண்களில் அதிகமான வீதமானவர்கள், ஏனைய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்பொழுது, வீட்டுக்கு வெளியே வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களாக இருக்கின்றார்கள். இது எங்கள் பெண்களை வெளியே வேலைக்குப் போய்க் கொண்டு குடும்பத்தையும் கவனிக்கும் ஒரு பெண்ணாகக் கட்டமைக்கின்றது. இது தாராளமாக செகோலென் றோயலுக்கும் பொருந்தும்.

உன் சிநேகம்

அஜாதிகா

நான் தேடவில்லை உன்னை
ஓர் அந்நியனாக நீ வந்தாய்
உன் பார்வைக்குள் நான்
கண்டேன் உன் சிநேகத்தை.

அக்கணமே
புரிய முயற்சித்தாய் என்னை
நான் துயருற்ற போதுகளில்
எதுவும் கேளாது
என்றைக்குமே என்னை அறிந்தவன் போல்
அளித்தாய் உன் சிநேகத்தை

மென்மையான
உன் பரந்த கைகளின் தொடுகை
உறைந்து போயிருந்த
என் குருதியை சூடேற்றிற்று
நான் உன்னை விலகியதும்
தனிமைக் காற்றில் அள்ளப்பட்டு
மீண்டும் கடந்த பாதையில் என் உடல்
சஞ்சலத்தில் நைந்த என் இதயம்

கனிவான பார்வை
கரங்களின் மென்னழுத்தம்
நினைவழியா நினைப்பு!

தொலைவில் இருந்தும்
என்னைக் கரிசனம் கொள்ளும்
உன் சிநேகத்தை யாசித்தேன்

இவ்வளவு பலவீனமானவளாக
இவ்வளவு காயப்பட்டவளாக
இருந்த என்னிடம்
என் கண்ணீரை
விரும்பாதவளாக
இருந்த உன்னிடம்
யாசித்தேன் உன் சிநேகத்தை

எம் சிநேகத்தில்
வீவாதங்கள் இல்லை
செவிமடுத்தல்கள் உண்டு
வெற்றி தோல்விகள் இல்லை
ஆற்றுப்படுத்தல்கள் உண்டு

உனக்கோ அன்றி
எனக்கோ
அது துன்பத்தில் கை கொடுத்தல்.

சிநேகம்
கண்ணுக்குப் புலப்படாதது!
தேடிக்கண்டடைவது!

சண்டைச் சேவல்

மூலம்: நிசாங்க விஜேமானே

தமிழில்: கதி

கண்களில் கோபம் தெறிக்கப் பார்வையாலே சுட்டெரிக்கப் போவதுபோல் தனது சண்டைச் சேவலைப் பார்த்தான் சிற்றா. ஈஸ்வரனின் பார்வையாய் இருந்தால் சாம்பராயிருக்கும். கொதிக்கக் கொதிக்க ஆத்திரமெல்லாவற்றையும் கண்களில் திரட்டி ஓர் ஒளிக்கற்றையாக்கி சேவலை எரித்துவிட முயன்று கொண்டிருந்தான்.

சேவலுக்கு அவனது தீர்மானம் விளங்கியது. அதன் செட்டைகள் சிதறிப் போயிருந்தன. கொண்டையில் இருந்து இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. வாழ்நாளில் முதல்முறையாக கொண்டை துவண்டு தொங்க இரக்கத்தை இறைஞ்சுவதுபோல் அது நின்று கொண்டிருந்தது. தனது பெருமை மிக்க கடந்த காலச் சிம்மா சனத்தில் இருந்து பரிதாப நிலைக்கு வீழ்ந்த மனக் குழப்பத்துடன் காற்றுப் போன துருத்தியைப் போல எசமானின் காலடியில் நின்று. தொண்டையில் இருந்து பரிதாப ஒலிகள் வந்தவண்ணம் இருந்தன.

காற்று மென்மையாகச் சுழன்று தரையில் சிதறிய சிறகுகளைச் சேர்த்தது. யாருமே அங்கில்லை. மாலை வேளை நெருங்கி அரசனின் கோபத்தைத் தணி எனக் கேட்டது. சிற்றா வேறு திசையில் சிந்தித்தான். கோபத்தை எப்படி இன்னும் உக்கிரமாக்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் எந்த விதத்திலும் அதற்கு உதவியின்றி இருந்தது.

சேவலைக் கரலில் பிடித்து மீண்டும் வீசி எறிந்தான். இம்முறையும் அது மயிரிழையில் தப்பியது. செட்டைகள் விரியத் தட்டையாக பெப்பர் ஒன்று மிதப்பதுபோல் தரையில் கிடந்தது.

"இந்த வேசி மகனி'ற்கு பூனையின் உயிர்போல. சரி வா போகலாம்"

கோபத்துடன் சிற்றா சொன்னான். தேயிலைத் தோட்ட லயன்களுக்கும் அப்பால் வெகுதூரத்தில் முட்டித் தாள் நிறைந்த நிலப்பரப்பில் இருந்து 'திப்புவு' தாளத்தில் பறை ஒலி கேட்டது.

"றம்பு - டக்க - டக்க - றம்பு டக்க டும் - டும் - டும்"

காமன் கூத்துத் தொடங்கி விட்டது.

அவனது மனம் மிகவும் தளர்ந்திருந்தது. தனது நிலையும் சேவலின் நிலைக்குத் தாழ்ந்தது போல் உணர்ந்தான். சேவலைக் காலில் பிடித்துத் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டிற்குப் போனான்.

வீட்டில் அந்தச் சேவலைக் கொன்றான்.

சேவலைக் கொல்ல முதல் அதற்கு முக்கியமான பிரசங்கமொன்றை வைத்தான். அடுத்த பிறப்பில் அது எவ்வாறு வாழவேண்டுமென பிரசங்கம் அமைந்திருந்தது.

கடைசி நிமிடம்வரை தன் எசமான் தன்னைக் கொல்வான் எனச் சேவல் நினைக்கவேயில்லை. அதற்குத் தேவையாக இருந்ததெல்லாம் சிதைந்து போன தன் உடலிற்கு மசாஜும் சிறிதளவு தண்ணீரும் தான்.

"உனது மறுபிறப்பில் நீ எதற்கும் அஞ்சாத சண்டைக்காரனாக இருக்கவேண்டும். துணிவானவனாக இருக்கவேண்டும். உனது எதிரியைக் கண்டுநீயப்படக் கூடாது. எதிரியையோ எதிரியின் பாய்ச்சலைக் கண்டோ பயப்படக் கூடாது. உனக்கு விளங்குகிறதா... நாயே!"

கடைசி நிமிடங்களில் சிற்றா அன்பாகவே பேசியது போல் தோன்றிற்று. அதன் கழுத்தில் கைவைத்தபோது தனது காயப்பட்ட உடம்பைத் தடவி விடப் போகிறான் என்றுதான் அது நினைத்தது. சிற்றா திடீரென அதன் கழுத்தைத் திருகி அதன் பின் தன் கையைச் சோர விட்டான்.

நடந்ததை நம்பமுடியாத பார்வை அதன் கண்களில் தோங்கி உறைந்திருந்தது.

சண்டை மைதானத்தை இரவு நெருங்கிவிட்டிருந்தது. மைதானம் மாலைக் காற்றில் புறக்கும் இறகுகளைக் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. காலையில் இருந்து இதுவரை நடந்தவைகளை அது அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தது. எரமோனியா மரங்கள், தான்தோன்றியாக வளர்ந்திருந்த கோப்பி மரங்கள், கரடுமுரடான நிலத்திற்கு மேல்நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் பாறைகள் எல்லாம் அங்கு வந்திருந்த மனிதர்களின் சாறங்களினூடு சண்டையைப் பார்த்திருந்தன.

"என்ன நடந்தது? என்ன நடந்தது?"

காற்று அவைகளைக் கேட்டது.

"முதலில் வந்தது நிமால் விற்பாச்சி"

கதையைத் தொடக்கி வைத்தது தான்தோன்றிக் தேயிலைச் செடி.

மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை

“அவனிற்கு இதுதான் பெயராயிருந்தும் எல்லோருமே அவனை சிற்றா என்றுதான் கூப்பிடுவார்கள்”

சண்ணி சு் கோழி ஒன்று, அவன் அங்கு இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, மறைமுகக் கேலி கலந்த குரலில் சொன்னது.

எப்போதும் போல் அவன் கம்பீரமாகத்தான் தெரிந்தான். அவன் வெற்றியாளன். என்னை விட்டுத் தலைவாரி இருந்தான். தலையில் சிவப்புக் கைக் குட்டை கட்டி இருந்தான். கையிலிருந்த சண்டைச் சேவலும் பார்வைக்கு நன்றாகத்தான் இருந்தது. என்ன அதன் நிறத்தில் சிவப்பு கொஞ்சம் அதிகமாகத் தெரிந்தது. சண்டைக்கு அவன் அதனை இதுவரை கொண்டு வரவில்லை. எந்த விதத்திலும் தோற்றுவிடக் கூடாதென சிற்றா ஓர் சேவலைப் பழக்குகிறானெனக் கேள்விப்பட்டிருந்தோம். அதன் சிறகுகளுக்கும் என்னை பூசி இருந்தது. இயற்கையாகவே கம்பீரம் வாய்க்கப் பெற்ற சேவல். அதன் கண்களினோரத்தில் கூடப் பெருமையின் மமதை தெரிந்தது.

என்னவோ தெரியவில்லை. சிற்றா அடிக்கடி மூக்கைத் துடைத்துக் கொண்டு நின்றான். காலைப் பணி அவனுக்கு தடிமலைக் கொடுத்திருக்குமோ? அவனின் கண்களின் கரையில் நித்திரையில்லாமையின் அசதி தெரிந்தது. அது தவிர விசேடமாக எதுவும் தெரியவில்லை “ஏன் பூடகமாகச் சிரிக்கின்றாய்?”

தேயிலைச் செடி காற்றைக் கேட்டுக் கொண்டே கதையைத் தொடர்ந்தது. மெதுமெதுவாக ஓரிருவராக மைதானம் நிறையத் தொடங்கியது. காமன் கூத்துப் பண்டிகை என்பதால் எல்லோரும் அழகாக உடுத்தி இருந்தனர். பலர் சேவலை வந்து பார்த்துப் பாராட்டினர்.

“நல்ல சாமான்”

“நல்லாச் சண்டை பிடிக்கும்”

இப்படித் தொடர்ந்தது அவர்கள் பாராட்டுக்கள். கடைசியாகக் கோபாலன் வந்தான். எல்லோரது பார்வையும் அவன் மேல் திரும்பியது.

நீளக்கை சேட் போட்டிருந்த அவன் தலையில் கறுப்புத் துணிகட்டி இருந்தான். நெற்றியில் திருநீறு தெரிந்தது. கரு கரு என அடர்ந்த கறுப்பில் அவனது சேவல். ஓர் பார்வையிலேயே அது இந்தப் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த தில்லையெனச் சொல்லிவிடலாம்.

மெலிந்த நீள்வாகான உடல், கருஞ்சிவப்புக் கண்கள், நகங்கள் நீண்டு மிகக் கூர்மையாக இருந்தன. தோற்றத்தில் மெலிந்ததாயினும் தசைநார்கள் இறுகித் திரண்டிருந்தன. கொண்டை கூடக் கறுப்பாக இருந்தது. ஆனாலும் அதன் தோற்றம் எதைப் பற்றியும் எதற்கும் கட்டுப்படாத சண்டியனின் தோற்றத்தை ஒத்திருக்கவில்லை.

“அண்ணே! இது என்ன இனம்?”

ஒரு சிறுவன் கேட்டான். நெடுநேர யோசனைக்குப் பின் கோபால் பதில் சொன்னான்.

“இது இந்தியச் சண்டைச் சாவல்”

சிற்றா கோபாலின் சேவலைப் பற்றிப் பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ளவில்லை. இந்தச் சேவலைப்பற்றித் தானா எல்லாரும் பெரிதாகக் கதைத்தார்களென நினைத்துக் கொண்டான். ஆயினும் ஏதோ ஒன்று அவன் அமைதியைக் குலைத்தது.

“நேற்றைய இரவில் நித்திரையில் பல கெட்ட சகுனங்கள் தெரிந்தன. கெட்ட கனவுகள்.... அவ்னுடன் படுத்திருந்த பெண் கூட குறை

சுறிக்கொண்டு கிடந்தான். இவை களைப்பற்றி சிந்தித்திருப்பானோ? காற்றின் மனதில் சிந்தனை இவ்வாறு ஓடியது.

“பின்பு”

“பின்பு பந்தயங் கட்டத் தொடங்கினார்கள்”

“சிவப்பு வெல்லும்”

“கறுப்பு தோற்கப் போகிறது”

ஐம்பதிற்கு இருபத்தைந்து பந்தயங்கள் தொடர்ந்தன. கோபால் விற்கும் சிற்றாவிற்றமான பந்தயம் வித்தியாசமானது. இந்த முடிவு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பேயே இருவராலும் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றுதான். இன்று அதனை மீள உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர்.

“பணத்திற்காகாவல்ல இந்தச் சண்டை”

ஓர் இளைய கிப்பிற்றியச் செடிக்கு இந்த இரகசியம் தெரிந்திருந்தது.

“எனது சகோதரியுடனான உறவை நீ விட்டு விடவேண்டும். சேவல்களிடம் இந்த முடிவை விட்டு விடுவதைத் தவிர வேறொன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை.”

கோபால் சொன்னான்.

சிற்றா இதைக் கேட்டு ஓர் கணம் அதிர்ந்து விட்டான். சிறிதளவேனும் பயமின்றிக் கோபால் இதைச் சொன்னது காரணமாயிருக்கலாம். அப்படி இருந்தும் அவர்களுக்குள்ளான பந்தயத்தைக் கேட்கத்தான் சிற்றா காத்திருந்தான். காற்றும் அதனைத்தான் உறுதி செய்தது.

இன்று காலை சேவலைக் கையிலெடுக்கையில் இவை களெல்லாம் அவன் மனதில் வந்து போனது.

"இன்று நீ வித்தியாசமான ஒரு பந்தயத்திற்குப் போகிறாய்... கோபால் எப்படியும் போகலாம். அதை நான் ஒரு பொருட்டாக எடுக்கவில்லை."

அன்றிரவு முழுவதும் அவனுடனே கூட இருந்த காற்று அவனை விட்டு விலகிப் போனது.

காலையில் இருந்தே நான் தோற்றுப் போகலாமென சிற்றா நினைத்திருந்தாலும் வழமைபோல் கோபாலைக் கோபமாகப் பார்த்தான்.

"சரி அவ்வளவுதானே? எனது சேவல் வென்றால் நாமிருவரும் மீண்டும் சேவல் சண்டையிடப் போவதில்லை சரியா?"

இன்று சிற்றா பந்தயத்தை தானே சொல்ல வேண்டுமென்று உறுதியாக நின்றான்.

"சரி"

மெதுவாகப் பறைச் சத்தம் ஒப்பாரியைப் போல உச்சத்திற்குத் சென்றது. நேரம் வந்து விட்டதைச் சொல்வதுபோல் டூறாம் - டூறாம் - டூறாம் - டக்க - டக்க - டக்க என முழங்கின.

சண்டை தொடங்கியபோது எட்டே முக்கால் மணியளவில் இருக்கும். சேவல்கள் தங்கள் சண்டையிருக்கையில் இருந்து

பாய்ந்து இறங்கின. அலகுகளைப் பதித்து நிலம் பார்த்து வந்த அவை மனிதர்களைப் போல ஒருவருக் கொருவர் வந்தனம் தெரிவித்துக் கொண்டன. இது ஒரு நண்ட சண்டையாக இருக்கப் போகிற தென்பதை நாங்கள் தான் முதன் முதலில் தெரிந்து கொண்டோம். மனிதர்களுக்கு அப்போது அது தெரிந்திருக்கவில்லை. எனவே ஆடாது அசையாது மனிதர்களின் தலைக்கு மேலால் சண்டையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

சேவல்கள் ஒன்றின் மீது மற்றொன்று உடனடியாகப் பாய்ந்தன. சண்டை தொடங்கி விட்டது. பத்துப் பதினைந்து நூற்றாண்டு களாக அடக்கி வைத்திருந்த ஆத்திரம் கட்டவிழ்ந்ததுபோல் சண்டை உக்கிரமாக நடந்தது. முதல் சுற்றில் இரண்டும் ஓர் கும்பலாக ஒன்றின் மேல் மற்றொன்று விழுந்தது. எழுந்து பிரிந்து மீண்டும் தாக்கத் தொடங்கின. கறுப்புச் சேவல் உயரக் காற்றிலெழும்பிச் சிவப்பிற்கு ஓர் அறை அறைந்தது. கூட்டம் ஓர் கணத்திலேயே திசைத்துப்போய் இருந்தது.

அதன்பின் புதான் கூட்டம் கறுப்புச் சேவலை கணக்கிலெடுத்துப் பார்த்தது. பலவித கதைகள் கூட்டத்தில் பரிமாறத் தொடங்கியது.

"இதன் முழுச் சந்ததியினரும் இந்தியாவில்தானாம்; சண்டைக்

கென்றே இனப்பெருக்கம் செய்யப் பட்டதாம்; அதன் உடம்பைப் பார்... எண்ணைபோல் பளபளக்கிறது. ரத்தா'விடம் கொழுப்புத்தான் வேறொன்றுமில்லை."

திரெனப் பாய்ந்த ரத்தா களுவா'வின் கழுத்துச் சதையின் ஓர் துண்டைச் சிறகுடன் பிடித்தெடுத்தது.

கண்களைக்கூட வெட்டி முழிக்க காது கோபாலன் தனது சேவலை வழிநடத்திக் கொண்டிருந்தான். இந்தச் சேவல் மேல் பெருநம்பிக்கை கொண்டிருந்தான். இந்தச் சேவலின் தலைமுறைச் சரித்திரம் அப்பழுக்கற்றது. பல சண்டைகளில் பங்கெடுத்து எதிலுமே தோற்காதது. அவனது மைத்துனன் சேவலை அவனிடம் கொடுக்கும் பொழுது சொல்லி இருந்தார். சகோதரியைப் பார்க்க இந்தியாவிலிருந்து அவர் வந்திருக்கிறாராம். இந்தக் கதைகளும் இப்போது மைதானத்தில் பேசப் பட்டன.

சிற்றா தனது சேவலை வழமை போல வழிநடாத்தினான். யாரிடமும் அவன் இதுவரை தோற்ற தில்லை. அப்படித் தோற்றிருந்தால் பெரிய தொகையொன்று கைமாறிய தன் பின்னால்தானிருக்கும். அவனிற்கும் தன சேவல்மீது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. பழைய கதைகளில் வருவதுபோல சேவலின் உடலினுள் அவன் உயிர் புகுந்தது போலத்தான் அவன் நடந்து கொள்வான்.

கோபால் பக்கம் திரும்பிய சிற்றா அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

"சகோதரியையா பணயம் வைத்தாய்...? உனது சேவலும் ஒரு சண்டைச் சேவலா?"

திரென கறுப்பு செட்டைகள் புடைத்து நிற்கச் சிவப்பைத் தாக்கத் தொடங்கியது. தாக்கலின் தீவிரத்தில் சிவப்பு தரையில் உருண்டது.

பார்வையாளர்கள் கறுப்பை உற்சாகப்படுத்திக் கத்தினார்கள். இரண்டாவது முறையாக சிற்றா அதிர்ந்தான்.

"நேற்றிரவும் இவன் அதிர்ச்சிக்குள்ளானான்."

காற்று இடைமறித்துச் சொன்னது. பின்பு கதையின்

மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை

திசை மாறிப் போயிற்று.

சிற்றாவும் தனக்கு நடந்தவைகளை எண்ணிப் பார்த்தான். நேற்றிரவு சேவலைச் சண்ணைக் குடி எடுத்துச் செல்லும் கூட்டினுள் விட்டு விட்டு இருளினுள் நடந்தான். அவனுக்கு அது தேவையென்றிருக்கவில்லை. ஆனாலும் பழக்கத்தைபும் விட முடியவில்லை. பார்வதியின் தொட்புக்குப்பின் இது அருவருப்பானதும் தேவையானதுமா? அதை நிறுத்தவும் அவன் விரும்பவில்லை. காற்றும் அவனுடன் சேர்ந்து சொய்டாவின் வீட்டிற்குள் நுளைந்தது. அங்கிருந்த விளக்கைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

விளக்குத் தன்னை அணைக்கச் சொல்லி முன்கியது.

விதவை சிற்றா ஓர் கொடிபோல் அவனைச் சுற்றிப் படர்ந்து கிடந்தான். அதிகாலையில் அவன் புறப்படத் தயாரானபோது அவள் அவனை விடவில்லை.

“கோபாலனுக்கு உன்னைப் பற்றி எல்லாமே தெரியும். நம்மைப் பற்றியும் தெரியும். அவளை மறந்து விடு சிற்றா. அவள் தமிழ்ப் பெண். தோட்டத் தமிழ்ப் பெண். கோபாலன் கூட....”

சிற்றா அவளை உதறிவிட்டு எழுந்தான்.

“அப்படியானால் நீ கோபாலனுடன் படுக்கிறாய். என்ன பெண்ணீ?”

அவளைக் கிட்டத்தட்ட மூச்சுத் திணறும்வரை கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்தான். அவளோ அவனது குற்றச்சாட்டை மறுத்தாள். காதைப் போத்தி அறைந்துவிட்டு இருட்டினுள் தனது சாறத்தைக் கட்டியபடி நடந்தான்.

காற்றிற்கு இந்த வாடிக்கை பற்றித் தெரியும். சண்டைக்கு முன் சிற்றா பெண்களிடம் போவது அவனுக்கு ஒரு தெரப்பி போல. ஆனால் இந்த இரவில் தன்னைத் தானே சபித்துக்கொண்டு நடந்து கொண்டிருந்தான். இந்தப் பழக்கத்தை நினைத்து, இருட்டினில் தான் நக்கிய உதடுகளை நினைத்துக் காறித் துப்பினான். இரவில் நக்கியதன் உப்புக்கரிப்புப் போனதுபோல் தெரியவில்லை.

ஏதோ கனவில் நடப்பதைப் போல் சிவப்பு தரையில் கிடக்கும்

கறுப்பைத்தாக்குவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

“நான் எந்தப் பெண்ணிடம் போனாலும் பார்வதியைத்தான் அளவு காந்து நேசிக்கிறேன். அவள் கைவிரல்களில் தேயிலைக் கொழுந்தின் வாசம். பற்கள் கோப்பிப் பூவைப் போன்றிருக்கும்.”

சிறகுகள் வறா மலர்களைப் போல் எங்கும் விரவிக் கிடந்தன. சண்டையை இடைநிறுத்தியது போல் இரு சேவல்களும் களைப்பில் மூச்சு வாங்கிக் கொண்டு நின்றன. ஒன்று மற்றையதைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்த வண்ணம் இருந்தன.

“இவனுக்கு என் சகோதரியை எப்படிக் கொடுப்பது. அதைவிட அவளைக் கடலுக்குள் தள்ளி விடலாம்.”

இனக்கலவரங்களில் தேசிய உணர்வு உச்சத்தை அடைந்த நேரங்களில் ஓர் கழுக்கினைப் போல் எல்லோர்க்கும் உயர் சிற்றா எழுந்து நின்றான். தன்னுள் சவாலித்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு உறுதியாகக் கடுமையான தொனியில் கட்டுக்கடங்காதவர்களை யெல்லாம் தன் குரலால் அடக்குவதுபோல் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தான்.

சிற்றாவின் நடவடிக்கைகளால் ஓர் தமிழன் கூட கிராமத்தில் தாக்கப்படவில்லை. சிலவேளைகளில் தலைமையைத் தானே கையிலெடுத்துக் கொண்டு மற்றவர்களிடம் சேர்ந்து கொள்வான். கோபால் இதைத்தான் நினைத்துப் பார்க்கிறானென எங்களுக்கும் தெரியும். இதுபோன்ற சிறிய சிறிய கதைகளும் இந்தக் காட்டுக் குடிசை வீடுகளை வந்தடையாமல் போகவில்லை. பார்வையாளர்கள் சண்டையின் ஆர்வத்தில் அமிழ்ந்து போயிருந்தனர். சாப்பாட்டைப் பற்றிக்கூட அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. கசிப்புப் பிப்பாய்கள் வந்து திரும்பிப் போயின. நேரம் பன்னிரண்டைத் தாண்டி விட்டிருந்தது. சண்டையிடுவதை விட்டு விட்டுச் சேவல்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வளைய வந்து கொண்டிருந்தன.

முன்னைய இரவு விடுதிரும்பிய சிற்றா, கோழி ஒன்று சேவலால்

குதறப்பட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டான். கோழியின் உடலெல்லாம் மலம் ஒட்டிக் கிடந்தது. சேவல் ஓர் முலையில் தூங்க முயற்சித்துக் கிடந்தது. கோழியை வெளியே எடுத்துக் கூட்டைப் பூட்டி விட்டு அவன் தூங்கப் போனான்.

அவனது கனவில் பார்வதி வந்தாள். தலைக்கு முக்காடிட்டு காது வளையங்கள் பளீரென மின்ன சிற்றா அவளின் காது மடலைத் தொட்டான். ஆனால் அவன் தொட்டது சிறிய கோழியின் கொண்டையை திடுக்கிட்டு முழித்தபோது கோழி ஒன்று கொக்கரித்துக் கொண்டு நின்றது. திடீரெனப் பாய்ந்து அவனைக் கொத்தத் தொடங்கியது.

நேரம் மதியம் 2:30 மணி. இப்போதுதான் அவனுக்கு விளங்கியது அது கெட்ட சேதி சொல்லும் கனவென்று. ஐந்து மணித்தியாலங்களாக சண்டை நீண்டு போய் விட்டது. தனது சேவல் களைத்து விட்டதென அவனுக்குத் தெரிந்தது. சேவல் இதுவரை இப்படிக்களைத்ததே இல்லையே. இது எப்படிச் சாத்தியமாகுமென்று அவனால் நம்ப முடியாமல் இருந்தது.

“சண்டை பிடி... இறுதிவரை சண்டை பிடி.... சாகும்வரை சண்டை பிடி...” என்று கத்தினான்.

பின்னேரம் சண்டை உச்சத்தைத் தொட்டது. இரு சேவல்களுக்கும் தண்ணீர் தெளிப்பதைப் பார்த்தவுடன் கற்களின்மீது உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் எல்லோரும் சண்டையின் முடிவை பார்க்க எழுந்து வந்தனர். தெப்புல செய்து விட்டது. அமைதி காலை வருத்தியது. ஒரு விளாடிக்குப் பின் செட்டைகள் ஒன்றோடொன்று மோதும் சத்தம் கேட்டது. சிவப்பின்மேல் ஏறி நிமிர்ந்த கறுப்பு இறுதித் தீர்வை எழுத ஆயத்தம் செய்தது. தீர்ப்பு மிக ஆறுதலாக நோக்காடாகச் சிவப்பின்மேல் இறங்கியது. சிசுப்பு தனது எஜமானைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தது. அது எப்போதுமே போர்த்தந்த தீரங்களுக்கு தன் எசமானைத்தான் நம்பி இருந்தது.

“பொலிவைக் கூப்பிடுவோம்” கபறாவ இலைமீது சிறுநீர் கழித்தவாரே எக்மோன் சிங்கோ சொன்னான். அவன் சிவப்பின்மேல்

2000ஆம் கட்டி இருந்தான். பொலிஸார் சண்டையிடத்தை நோக்கி புறப்பட்டிருப்பதை கூட்டம் உணர்ந்து கொண்டது. பொலிஸ் வந்தால் சண்டை நிறுத்தப்படும். சிங்கோலின் பணத்திற்குப் பழுதில்லை. எப்படி முயற்சிக்கும் கபறாவ இலையைத் துளைக்கு மளவிற்கு அவனுக்கு முத்திரம் பெய்ய முடியவில்லை.

எசுமான் சிற்றா மேலும் மேலும் பலமிழந்து கொண்டிருக்கும் தனது சேவலின் பக்கத்தில் நிலை குலைந்து நின்றான்.

"கடவுளே நீ இறங்கி வா. எனது சேவலை வெற்றி பெறச் செய். நான் பார்வதியை இழக்கப் போகிறேன்" என வேண்டிக் கொண்டான். மோட்சத்தில் இருந்து கடவுள் இறங்கி வரவில்லை. கொய்யாமரப் புதரினூடு பார்வதி இறங்கிச் சண்டை மைதானத்திற்கு வந்தாள். வள்ளி அம்மன் போல் வந்த அவளை யாரும் அங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை. வந்தவள் இரண்டு சண்டைச் சேவல்களையும் கழுத்தைப் பிடித்துத் தூக்கிப் பிரித்தெறிந்தாள். ஒவ்வொன்றும் அதனதன் எசுமன்கள் காலடியில் கிழிந்துபோன தலையணைகள் போல் வீழ்ந்தன. பஞ்சு போல் இறகுகள் சிதறிப் புறந்தன.

"இன்று என்ன நாளென்று உனக்கு மறந்துபோய் விட்டதா? சகோதரனைப் பார்த்து முகம் சுளித்தாள் பார்வதி. இந்த இடைவெளியில் சிவப்புச் சேவல் எழுந்து பற்றைக்குள் புகுந்து கொண்டது.

கோபால் சிற்றாவை நெருங்கி "எப்படிப் பார்த்தாலும் தோற்றவன் நீதான்." முதலில் சிவப்புச் சேவலைச் சுட்டிக்காட்டியவன் பின்பு திரும்பி வந்த வழியே நடந்து போய்க் கொண்டிருந்த சகோதரியைக் காட்டினான். தனது கறுப்புச் சேவலைத் தூக்கிக் கொண்டு அவனும் வீடுநோக்கி நடந்தான்.

"இங்கு இதுதான் நடந்தது" எனச் சொல்லி மரம் கதையை முடித்தது.

தனது சேவலுக்குத் தானே இழைத்த துரோகத்தைச் சிற்றா உணர்ந்தபோது எல்லாமே முடிந்துவிட்டது. ஒரு

மணித்தியாலத்திற்கு முன்பே அவன் அதைக் கொண்டு விட்டான்.

ரத்தா தான் பதுங்கியிருந்த பத்தைக்குள் இருந்து வெளியே வந்தது அவன் நினைவில் வந்தது. பத்தைக்குள் இருந்து வந்த ரத்தா செட்டைகளை அடித்துக் கொண்டு சண்டைக்குத் தன் எதிரியை அழைத்தது. அவனது கட்டுக் கடங்காத ஆத்திரத்தினால் அவன் அதைக் காலைப் பிடித்து தரையில் வீசி எறிந்தான். இதுவரையில் அவன் இப்படி நடந்துகொண்டதே இல்லை. இதுதான் முதல் தடவை.

இரண்டு மணித்தியாலம் கழிந்த பின்புதான் பிழை செய்தது சேவலல்லத் தான்தானென்ற உண்மை உறைத்தது. என்னதான் பெரிதாகப் பிரசங்கம் வைத்திருந்தாலும் தான் விட்டதுதான் பெரிய தவறென்பதை தனக்குத்தானே ஒப்புக்கொண்டான்.

இதில் வேறு இந்த வாழ்க்கை, மறுவாழ்க்கை என்றெல்லாம் போதனை.

தனது பிழையைத்தானே மௌனமாக ஒத்துக் கொண்ட நேரத்தில் கோபாலன் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். "இவன் என்னைக் கொல்லத்தான் வருகிறான்" என்று நினைத்த சிற்றாமீன் வெட்டும் கத்தியை எடுப்போமா என யோசித்தான்.

"நான் உள்ளே வரலாமா?"

கோபாலனின் குரலில் பயம் தெரிந்தது. சிற்றா தன் மேல் கோபமாயிருப்பான் என்று அவன் நினைத்தான். அவனென்னைக் கொல்லட்டும் ஓர் சேவல்போல் நானும் சாகின்றேன். அவன் கோபாலை உள்ளே அழைத்தபோது எதுவித உணர்வுமின்றி முடிவை ஏற்பதுபோல் கூப்பிட்டான்.

"உள்ளே வா"

கோபால் செத்துக் கிடந்த சேவலைப் பார்த்தான்.

"இது செத்துப் போய்விட்டதா?"

இதைத் தவிர அவனால் எதையும் கேட்க முடியவில்லை.

"எனது கைகளால்தான் இறந்தது"

மணிக்கட்டிற்குக் கீழே தனது கைகளைத் தறித்துக் கொள்ளப் போவதுபோல் தனது கைகளை அருவகுப்பாகப் பார்த்தான் சிற்றா.

"கடவுளே வேணாம்"

கத்திக் கொண்டே கைகளால் தலையைத் தாங்கிக் கொண்டான் கோபால்.

நிலவு இந்தச் சோகத்தை யன்னலினூடு பார்த்துவிட்டு இறந்த சேவலின் இறுதிச் சடங்கிற்காகத் தனது மஞ்சளுடையைக் கொடுத்தது. சிற்றாவின் இதயம் இளக இளக அவனது முக்கு ஒழுக்கத் தொடங்கியது.

அவனது கண்களில் படிந்திருந்த கண்ணீர்த் திரை மெல்ல விலகியது.

கோபாலன் தான் வந்த விடயத்தைச் சொன்னான். இந்த நல்ல நாளில் நாம் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடுவோம்.

"பார்வதி எப்படியாவது உன்னைச் சாப்பாட்டிற்கு கூட்டி வரும்படி சொன்னாள். நீ வரும்வரை அவள் நிச்சயமாகச் சாப்பிடப் போவதில்லை."

"உனது வீட்டிற்கா?"

சிற்றா ஆச்சரியத்துடன் தமிழில் கேட்டான்.

"ஆம்!"

கோபால் சிங்களத்தில் பதில் சொன்னான். கோபால் வீட்டிற்குப் போவதற்கு முதல் சேவலை புதைக்கக் குழி தோண்டிக் கொண்டே,

"உனது சேவல் திறமையானது" எனச் சிற்றா சொன்னான்.

"இருந்தும் என்ன பிரயோசனம்? ஐய்யே, அது வீட்டிற்குப் போகும் வழியிலேயே இறந்து விட்டது."

"ஐயோ சிற்றா"

என்று அந்தச் சேவல் சண்டைக் கார இளைஞன் துக்கம் தாளாது அலறினான்.

A srilankan Mosaic

Short stories from Sinhala & Tamil

ISBN 955-582-0941-4

Published by Three Wheeler Press

Story by Nissanka Wijemane

Title: The fighting cock - Pora Kukula

Sinhala to English : A. T. Dharmapriya

*திப்புல -

மகிழ்ச்சியான மொழுகளின் பறை இசை

*ரத்தா - சிவப்பன் ; *களுவா - கறுப்பன்

மூன்றாவது

மனிதன்

மூன்றாண்டுகால இடைவெளிக்குப் பின்
மீண்டும் மூன்றாவது மனிதன்

மிகக் காத்திரமான படைப்புகளுடன் மிகவும் கனதியாக வெளிவந்திருக்கின்றது. இது போன்ற சஞ்சிகைகளை ஊக்குவிப்பது படைப்பாளிகளின் பங்களிப்புத்தான் என்பதில் எந்தவித மாற்றுக் கருத்தும் இருக்க முடியாது. தாயகச் சூழலில் ஒரு சஞ்சிகையின் வரவும் தேவையும் "மூன்றாவது மனிதன்" ஆல் உணரப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது.

ஆசிரியர்: எம். பௌசர்

தொடர்பு:
517 Awisawella Road
Wellampitiya
Sri Lanka

தொலைபேசி: 077 3131627

மின்னஞ்சல்: thirdmanpublication@yahoo.com

நிறங்களாலானவனைக் காத்திருக்கிறேன்

அனார்

அவன் நிறங்களாலானவன் என்பது
எனக்கு மட்டுமே தெரிந்திருந்தது
(யாருக்கும் தெரியாத இரகசியமாய்)

காலை ஒளி
மாவிலைத் தளிர்களில் மினுங்கும் நிறம்
கடைசிச் சொட்டு மதுத்துளியின் ருசி
அவனுடைய சொற்களுக்கு

அவன் செருக்குமிகு கவிதைகள்
மாயாலோகத்தின்
மொத்தநிறங்களையும் ஆள்கின்றன

என் திசைகள் அணிந்திருக்கின்றது
அவன் காதலால் நிறந் தீட்டிய இசையை

அவனைக் காத்திருக்கும் தருணம்
வாயூறிக் கொட்டும்
வர்ணங்களாகி வீடுகின்றன பிரார்த்தனைகள்

ஒரு மயில் தோகையின்
ஆனந்தவரண மெருகுடன்
காலத்தை மிகைத்து விரித்தாடுகிறான் வாழ்வை

அவன் நிறங்களின் கடல் குடித்த பறவை நான்

மீன்குஞ்சுகளின்
அபூர்வ நிறங்களால் முத்தம் வரைந்து
குறும்பாய் நரம்புகளுக்குள் நீந்த விட்டு
எங்கு போய் மறைந்தான்

இதழும் புதிரும் பூசிரும்
இருள் பிரியா வைகறை மெல்லப் பதுங்குகிறது
தாபம் துளிர்ந்திரும்
அவனுடைய கருநிற விழிகளுடன்

அறையில் உயிருடன் அவிந்து
மெழுகு உருகித்தீர்
அணைந்துபோன சுடரின்
சாம்பல் நிறப் புகை காற்றில் கீறும்
என் இறுதிச் சொற்கள்

நிறங்களாலானவனைக் காத்திருக்கிறேன்

நன்றி: மூன்றாவது மனிதன்

தமிழ்தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் எதை நோக்கி?

இலங்கையில் வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பா? பிரிப்பா?

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு குறித்து மேலும் ஓர் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. போர்நிறுத்த ஒப்பந்தத் திணைச் செம்மையாக அமுல்படுத்துவது குறித்து ஜெனிவாவில் பேசப்படுவதாக இருப்பினும், போர்நிறுத்த அமுலாக்கம் சாத்தியமாகும் பட்சத்தில் நிரந்தர சமாதானத்தை பேசித் தீர்ப்பதற்குரிய சூழல் கனிந்துவிடும் என்ற எதிர்பார்ப்பின் அடிப்படையிலேயே இவை ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ் பேசும் மக்களின் அடிப்படை ஜனநாயக உரிமைகள் குறித்த போராட்டம் பல தசாப்தங்களாக இடம்பெற்று வருகின்ற போதிலும், கடந்த 25 வருடங்களாக இடம் பெற்று வரும் ஆயுதப்போராட்டம், ஜனநாயக உரிமைப் போராட்டத்தில் இணைக்கப்பட்டிருந்த பல முக்கிய அம்சங்களைத் தற்போது கூறுகளாக்கியுள்ளது.

ஆரம்ப காலங்களில் தமிழர்கள், முஸ்லீம்கள், மலையகத் தமிழர்கள் என்போர் தமிழ்பேசும் மக்கள் எனப் பொதுப்படையாக அழைக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் தற்போது நிலைமைகள் அவ்வாறு இல்லை. இம் மூன்று சாராரும் தம்மைத் தனித்தனி இனங்களாக அடையாளப்படுத்தும் நிலைக்குச் சென்றுள்ளனர். இதனால் தமிழ்பேசும் மக்கள் என ஒரு சேர அழைப்பது இனங்களின் தனித்துவத்தை இழிப்படுத்துவதாக உணரப்படுகிறது. இருந்தபோதிலும் இக்கட்டுரையின் வசதிக்காக தமிழ் பேசும் மக்கள் என்றே தொடர விரும்புகிறேன்.

இவ்வாறான தனித்தனி இனங்களாக தம்மை அடையாளப்படுத்தும் அவலநிலை ஏன் ஏற்பட்டது? இலங்கையில் நூற்றாண்டு காலமாக நிலவி வரும் முதலாளித்துவப் பொருளாதாரக் கட்டுமானம் காரணமா? அல்லது ஆயுதப்போராட்டமும், அதை இயக்கிச் செல்லும் அரசியற்கோட்பாடுகளும் தத்தமது இன அடையாளங்களைத் தேடிச் செல்லும் போக்கை ஊக்குவித்தனவா? அல்லது அவ் அரசியற்கோட்பாடுகளின் ஒடுக்கமான விளக்கங்களும் அத்துடன் கூடிய அணுகுமுறைகளும் இவ் இனங்கள் மத்தியிலே பாதுகாப்பற்ற உணர்வைத் தூண்டியதால் ஏற்பட்ட மாற்றமா? நிச்சயமாக முதலாளித்துவ பொருளாதாரக் கட்டுமானத்தின் கீழ் இனங்கள் செழித்து வளர்ந்ததாக வரலாறே இல்லை.

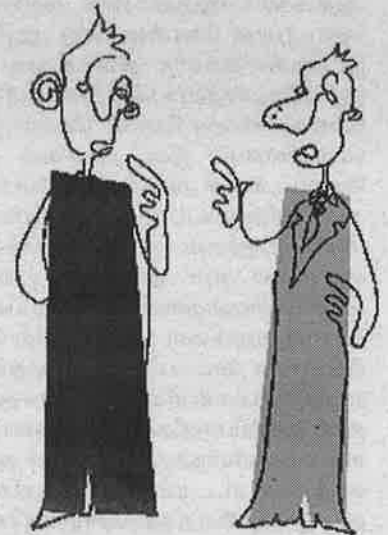
ஆயுதப்போராட்டம் எண்பதுகளின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாக நாம் வைத்துக் கொண்டால், அதற்கு முந்திய காலங்களில் வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பா அல்லது பிரிப்பா என்ற கேள்விகள் எழுந்ததில்லை. நாட்டில் இடம் பெற்ற ஜனநாயக அரசியல் சூழல் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட அரசியற் கட்சிகளின் தேவைகள், கொள்கைகள், கோட்பாடுகள் என்பன இணக்கப் போக்கை தவிர்க்க முடியாத தேவையாக்கி இருந்தது. இதன்டிப்படையில் பார்க்கும்போது தமிழ் மற்றும் முஸ்லீம் மக்கள் ஒரே

வி.சிவலிங்கம்

கட்சியின் கீழ் செயற்படும் சூழல் காணப்பட்டது. முஸ்லீம் மக்கள் தம்மை தனித்துவமான இனமாக அடையாளப்படுத்த வேண்டிய அரசியல் சூழல் அன்று காணப்படவில்லை. இதன் காரணமாக வடக்கு-கிழக்குப் பகுதிகளில் தமிழரசுக் கட்சி பலமான சக்தியாக அமைந்திருந்தது. அதன் அரசியல் தலைவர்களிடம் தமிழ், முஸ்லீம் பேதங்கள் காணப்படவில்லை. இதனால் பரஸ்பர நம்பிக்கை என்பது பலமாக இருந்தது.

எண்பதுகளின் பின்னர் தமிழ் அரசியல் தலைமைகள் படிப்படியாக தமது செல்வாக்கை இழக்கத் தொடங்கின. காலனிய ஆட்சிக்காலத்தில் இடம் பெற்ற பாரபட்ச அரசியல் நடைமுறைகளினால் பாதிக்கப்பட்ட சிங்கள மக்கள் ஆட்சியந்திரத்தைக் கைப்பற்றி தமக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியை சரி செய்ய முயன்றனர்.

அச்சமயத்தில் பல சலுகைகளை

**தமிழ்த் தலைமைகளின் கடந்த காலத் தவறுகளும்
இன்றைய போராட்டத்தன்மைகளின்
குறிப்பாக விடுதலைப்புலிகளின் உள்கட்டமைப்பில்
காணப்பட்ட முரண்பாடுகளும் பிளவுகளும்
அதனைத் தொடர்ந்து காணப்படும் கிழக்கு மாகாண
அரசியல் மாற்றங்களும்
கிழக்குப் பிரிவினைக்கான வாதங்களை மிகவும்
ஊக்குவித்துள்ளன.**

அனுபவித்த தமிழர்கள், காலப்போக்கில் அவைதம்மை விட்டு அகல்வதை படிப்படியாக அனுபவிக்கத் தொடங்கினர். இச் சலுகைகளால் சமூகத்தில் ஓர் அந்தஸ்தை எட்டிய ஒரு குழுவினரே தமிழ் அரசியலிலும் செல்வாக்குச் செலுத்திய காரணத்தால் அதன் பாதிப்புகளை முதலில் அனுபவித்தவர்களும் இவர்களாகவே காணப்பட்டனர். அதாவது சுதந்திரத்திற்கு முன்னரான அல்லது பின்னரான காலங்களின் மாற்றங்களால், சாதாரண மக்களின் வாழ்வில் மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை.

அரசு கட்டுமானங்களிலிருந்து தமிழர் என்ற காரணத்தால் சலுகைகளை இழந்த, சமூகத்தில் பெரும் செல்வாக்கைச் செலுத்திய இச் சமூகக் குழுவினர் தமிழ் பேசுபவர்கள் என்ற ஒரே காரணத்தால் தாம் ஒடுக்கப்படுவதாகக் கூறி, தமிழர்கள் தம்மை பாதுகாத்துக் கொள்ள தமிழ் சாராருக்கு அரசியல் கட்சி தேவை என்றார்கள். அரசு சலுகைகளை இழந்த இச் சமூகக் குழுவினர் ஏனைய தமிழ் மக்களையும் தமிழர்களுக்கான பாதிப்புக்களை நிறுத்துதல் என்ற போர்வையில் இணைத்துக் கொண்டனர். தமிழ் சமூகத்தில் கல்வி அறிவில் மட்டுமல்லாது, நிலங்களிலும் பெரும் ஆதிக்கம் செலுத்தியதால் மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே பெரும்பாலான தமிழ் மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல, ஆதிக்க சமூகக் குழுவினர், வியாபாரம், நிலம் என்பவற்றில் மிகுந்த ஆதிக்கம் செலுத்தியதால், அடிப்படை சமூக மாற்றம் தொடர்பான கொள்கைகள் பற்றி தமது அரசியல் நடவடிக்கைகளில் தவிர்த்துக் கொண்டார்கள். குறிப்பாக, சாதியக் கொடுமைகள் குறித்த பிரக்ஞை இவர்களின் அரசியலில் பெரும் முன்னுரிமையைப் பெறவில்லை. இவ் அரசியல் தலைமைகளின் போராட்டங்கள் அரசு எதிர்ப்பு போராட்டங்களாகவும், சட்டத்திற்கு உட்பட்ட வகையிலானவையாகவும் அமைந்திருந்தன. அரசாங்கத்தின் இனப் பாகுபாட்டுச் சட்டங்கள் அரசு பதவியில் உள்ளோரையும் இவ் அரசியலிற்குள்ளேயினியது. அடிப்படையில் பொருளாதார மாற்றங்களை கொண்டிராத வெறுமனே மொழி ரீதியிலான கோட்பாடுகளை முன்வைத்த அரசியல் நடவடிக்கைகள் மிக நீண்ட காலத்திற்கு தொடர்ந்ததால் தமிழ்ப்பகுதிகளில் பொருளாதார அபிவிருத்திகளும் குன்றியிருந்தன. இதனால் கூடவே வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் தமிழ்ப் பகுதிகளில் பெருகியிருந்தது. இருந்தபோதிலும் மொழி வழிப்போராட்டங்களை

மட்டுமே நடாத்தி வந்த தமிழ் அரசியல்தலைமைகள், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட பொருளாதாரத் தேவைகளை மிகவும் திட்டமிட்டே தவிர்த்து வந்தனர். இதனால் பாதிக்கப்பட்ட வேலையற்ற இளைஞர்கள் அரசியல் தலைமைகள் மீது பழியைப் போட்டனர். இவர்களால் வழி நடத்தப்படும் போராட்டங்களால் எந்த மாறுதலும் ஏற்படப் போவதில்லை என்பதே குற்றச் சாட்டாக அமைந்திருந்தது.

இவ்வாறான அரசியல் போக்குகள் வடக்குப் பகுதியில் காணப்பட்டபோது கிழக்குப் பகுதியில் நிலைமைகள் வேறுவிதமாக மாறிச் சென்றன. காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில் வடபகுதியைச் சேர்ந்தவர்களே கிழக்கில் உயர்பதவிகளில் காணப்பட்டார்கள். அங்கு வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பவர்களாக, நிலச் சொந்தக்காரர்களாக ஆதிக்கம் செலுத்தினார்கள். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட தமிழ் அலையில் முஸ்லீம் மக்களும் அள்ளுண்டார்கள். சிங்கள ஆதிக்கம் தம்மையும் பாதிக்கும் என்ற அச்சம் காரணமாக தமிழர்கள் இணைவது அவசியம் என உணர்ந்து செயற்பட்டார்கள். அங்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட சிங்கள குடியேற்றங்கள் அவர்களின் அச்சத்தை உறுதி செய்தன.

வடபகுதியில் விரக்தியுற்ற இளைஞர்கள் தமிழ் தலைமைக்கு எதிராக போர்க்கொடி உயர்த்தி மாற்றம் ஒன்றை உந்தித் தள்ளிய வேளையில் கிழக்கு மாகாணத்தின் கல்வியிலும் முஸ்லீம்களின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலும் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அத்துடன் மத்திய கிழக்கில் ஏற்பட்ட வேலை வாய்ப்புகள் அம் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தில் மட்டுமல்லாது சமய நம்பிக்கைகள், அநுட்டானங்கள், கலாச்சார அடையாளங்கள் என்பவற்றில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இலங்கையில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட திறந்த பொருளாதாரம் வர்த்தக சமூக மாதிய முஸ்லீம் மக்களின் வாழ்க்கையில் விழிப்புணர்வையும் மாற்றங்களையும் தூண்டின. வர்த்தகம் என்பது பரிமாற்றம் சம்பந்தமானதென்பதாலும் பரந்த சந்தை வசதிகள், மக்கள் தொடர்பு என்பன சார்பானதென்பதாலும் கிழக்கு மாகாணத்தில் மூலம் மக்களின் இணைப்பு செயற்பாடு செழிப்புற்றது. இதனால் வடக்

கில் வாழ்பவர்களும் கிழக்கில் வாழ்பவர்களும் வெவ்வேறு சமூக உணர்வுகளுடனும் அனுபவங்களுடனும் வாழ நேர்ந்தது.

வடக்கில் தமிழ் மொழியை அல்லது தமிழர் என்ற உணர்வை மையமாக வைத்து அரசியல் நடவடிக்கைகள் தீவிரமடைந்து சென்ற போது, இத் தாக்கம் கிழக்கில் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. இதனால் பெரும்பாலான போராட்டங்கள் வடக்குடன் முடிவடைந்தன. சிங்கள பேரினவாத கொள்கைகள் வடக்கைப் போலவே, கிழக்கைப் பாதித்த போதிலும் வடக்கு மக்கள் உணர்ந்ததைப்போல கிழக்கு மக்களால் உணரப்படவில்லை. இதற்குப் பிரதான காரணம் குடியேற்ற ஆட்சிக்காலத்தில் வடபகுதியிலுள்ள ஒரு சமூகப் பிரிவினரே பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டதால் அவர்களே எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்குத் தலைமை தாங்கினார்கள்.

காலப்போக்கில் அகிம்சைப் போராட்டங்கள் படிப்படியாக ஒழிந்து ஆயுதப் போராட்டமாக மாற்றமடைந்தபோது அதனை உக்கிரமாக நடத்துவதற்கு இளைஞர்களின் தேவை அவசியமாகியது. இதனால் இனப்பிரச்சினையின் சுர்மை தொடர்பாக காணப்பட்ட பின்தங்கிய நிலைமை செயற்கையாகவே ஊக்குவிக்கப்பட்டு மாற்றப்பட்டது. இதற்கு முதற்படியாக கிழக்கில் நிரந்தரமாகக் குடியேறியுள்ள யாழ்ப்பாணத்தவர்களின் குடும்பங்கள் அணுகப்பட்டன. அங்கு காணப்பட்ட முஸ்லீம்கள் சிங்கள மக்களின் வளர்ச்சி சிங்கள பேரினவாதத்தின் சூழ்ச்சிகளின் பலாபலன்கள் என வர்ணிக்கப்பட்டு அங்கு பரம்பரியமாக வாழ்ந்து வரும் முஸ்லீம், சிங்கள சமூகத்தினர் எதிரிகளாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். ஆயுதப்போராட்டத்திற்கான ஆள் திரட்டலின் அடிப்படைகள் துர்அதிஷ்டவசமானவையாகவே அமைந்தன. இதனால் காலம்காலமாக ஏற்பட்டு வந்த இன சௌஜன்யம் படிப்படியாக சீர்குலைந்தது. இந்த நிலைமைக்கு வடபகுதித் தலைமைகள் காரணமாக இருந்தபோதிலும், சீர்குலைந்து

விடுதலைப்புலிகளால் நடத்தப்படும் போராட்டத்திற்கு ஆதரவைத் தெரிவிப்பதன் மூலம் அவர்களை வெல்லச் செய்தால் அந்த வெற்றியில் முஸ்லீம் மக்களும் தமது உரிமைகளை வெல்லலாம் என ஒரு சாராரும் புலிகளை நம்பமுடியாது இது வீண்களவு. முஸ்லீம் மக்கள் தமது உரிமைகளுக்காக தாமே போராட வேண்டும் எனவும் முஸ்லீம் மக்கள் மத்தியிலே பெரும் அரசியல் விவாதங்கள் இடம் பெற்று வருகின்றன.

செல்லும் இன முரண்பாடுகளை இலங்கை அரசும் மேலும் தனது சூழ்ச்சிகளின்மூலம் சுர்மைப்படுத்தியது.

இந்த வரலாற்றின் பின்னணியிலேயே வடக்கு, கிழக்கு இணைப்பா அல்லது பிரிப்பா என்னும் விவாதம் அணுகப்பட வேண்டும். மிகவும் விரிசலாகிக் கொண்டிருக்கும் முஸ்லீம் - தமிழ் உறவை மீண்டும் பழைய நிலைக்கு கொண்டு செல்ல முடியுமா என்ற கேள்வி ஒவ்வொரு முயற்சியின் போதும் எழுப்பப்படுகிறது. விடுதலைப்புலிகளால் நடத்தப்படும் போராட்டத்திற்கு ஆதரவைத் தெரிவிப்பதன் மூலம் அவர்களை வெல்லச் செய்தால், அந்த வெற்றியில் முஸ்லீம் மக்களும் தமது உரிமைகளை வெல்லலாம் என ஒரு சாராரும் புலிகளை நம்பமுடியாது இது வீண்களவு. முஸ்லீம் மக்கள் தமது உரிமைகளுக்காக தாமே போராட வேண்டும் எனவும் முஸ்லீம் மக்கள் மத்தியிலே பெரும் அரசியல் விவாதங்கள் இடம் பெற்று வருகின்றன. கடந்த 25 வருட ஆயுதப் போராட்டமும் அதனால் ஏற்பட்டுள்ள சமூக உறவின மாற்றங்களும் வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பா அல்லது பிரிப்பா என்ற கேள்வியை எழுப்பியுள்ள நிலையில், இது தொடர்பான ஆக்கபூர்வமான விவாதங்கள் தற்போது மிகவும் தேவையாகவுள்ளன.

வடக்கும் கிழக்கும் பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து கிழக்குப் பகுதியில் காணப்படும் அரசியல் சார்ந்ததாகவே உள்ளது. அங்கு வாழும் பெரும்பாலான முஸ்லீம் மக்களும், சிங்கள மக்களும் பிரிவை ஆதரிக்கின்ற போதிலும் அங்கு வாழும் தமிழர்கள் மத்தியில் பிளவுபட்ட கருத்தே நிலவுகிறது. இலங்கை - இந்திய ஒப்புத்தத்தின் பிரகாரம், வடக்கு கிழக்கு இணைப்பு தொடர்பாக கிழக்கில் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு நிகழ்த்தப்பட வேண்டுமென தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், இதுவரை அவ்வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படாமல் தள்ளிப் போடப்பட்டே வருகிறது.

இப்பிரிப்பு தொடர்பான வாதங்கள் யாவும் தற்போதைய அரசியல் பின்னணி சார்ந்ததாகவே உள்ளது. தமிழர் விவகாரத்தில் விடுதலைப்புலிகளின் ஆதிக்கம் மிக அதிகளவில் காணப்படுவதால் அவர்கள் தொடர்பான அச்சத்தின் விளைவே இத்தகைய பிரிவினை வாதங்களின் மூலமாகவே உள்ளது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான காலப்பகுதியில், தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் அரசியலில் வடபகுதி அரசியல்வாதிகளின் ஆதிக்கம் நிறைந்திருந்தது. காலப்போக்கில் இவ் அரசியல் தலைமைகளின் உள் முரண்பாடுகள் படிப்படியாக வெளிவர அவை பிரதேசவாத அடிப்படையில் விபரிக்கப்பட்டதாலும் முஸ்லீம் மக்களின் நலன்கள் இவ் அரசியல் தலைமைகளால் கைவிடப்பட்டதாலும் கிழக்கு மாகாணப் பிரிவு தவிர்க்க முடியாதது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது.

தமிழ் தலைமைகளின் கடந்த காலத் தவறுகளும் இன்றைய போராட்டத்தன்மைகளின் குறிப்பாக விடுதலைப் புலிகளின் உள்கட்டமைப்பில் காணப்பட்ட முரண்பாடுகளும் பிளவுகளும் அதனைத்

**கிழக்கு மாகாணத்திற்கான தனி
நிர்வாகம் அல்லது முஸ்லிம்
மக்களுக்கான தனிஅலகுக்
கோரிக்கைகள் தற்போது நிலவும்
பிரச்சினைகளுக்கான
தீர்வுகளாக முன்மொழியப்படினும்
இவை புலிகளின் தமிழ் ஈழம்
தமிழ்த் தேசியம் போன்ற
கோட்பாடுகளின்
எதிரொலியாகவே உள்ளன.**

தொடர்ந்து காணப்படும் கிழக்கு மாகாண அரசியல் மாற்றங்களும் கிழக்குப் பிரிவினைக்கான வாதங்களை மிகவும் ஊக்குவித்துள்ளன.

கிழக்கு மாகாண மக்களின் அரசியல் பங்களிப்பு தொடர்பான வாதப் பிரதிவாதங்கள் அவ்வப்போது முன்னாள் தமிழரசுக்கட்சி பிரமுகர் ராஜதுரையின் விலகலின் போது வெளிவந்த போதிலும், ஆயுதப் போராட்டத்தில் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த மனிதராகக் கருதப்படும் கருணாவின் பிளவு, விடுதலைப்புலிகளின் உட்கட்டமைப்பில் மட்டுமல்லாது அவர்களது அரசியல் மையக் கோரிக்கையான தமிழ் ஈழத்திலும் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளது. அதாவது, கிழக்கு மீண்டும் வடபகுதி அரசியல்வாதிகளின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்படலாம் என்ற அச்சம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பினால் ஏற்படக் கூடிய நிர்வாக அதிகாரம் புலிகளின் கைகளுக்குச் செல்லாம் என்ற அச்சமும் காணப்படுகிறது.

கிழக்கு பிரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற வாதங்கள் யாவும் விடுதலைப்புலிகளை மையமாக வைத்தே விபரிக்கப்படுகின்றன. கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழும் மக்களுக்கான அரசு நிர்வாகத்தின் தேவை விடுதலைப்புலிகளை மையமாக வைத்து விவாதிக்கப்படுவது மிகவும் பலவீனமானது. விடுதலைப்புலிகள் என்ற அமைப்பு நிரந்தரமானது என்ற அனுமானமே இவ்வாதத்தின் மூல எடுகோளாக உள்ளது. புலிகள் அதில் சிலகாலம் ஆதிக்கம் செலுத்தலாம். ஆனால் அவர்களே நிரந்தரமாக இருப்பார்கள் என எண்ணுவது பொருத்தமானது அல்ல. வரலாற்று அனுபவம் அதனையே உணர்த்துகிறது. விடுதலைப்புலிகளால் முன்வைக்கப்படும் தமிழ் தேசியம், தமிழீழம் எனும் கோட்பாடுகள் பல உள் முரண்பாடுகளைக் கொண்டவை. இவை சலோகங்களாக உள்ளவரை தாக்கத்தை ஏற்படுத்தலாம். ஆனால், அவை செயற்பாட்டுத் திட்டங்களாக மாற்றம் பெறும்போது அவற்றின் வெறுமை துலங்கி விடும். இக் கோட்பாடுகளை ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்திற்கு அப்பால் எடுத்துச் சென்று அவர்களால் நியாயப்படுத்த முடியாத நிலை உள்ளது. சர்வதேச அளவில் ஒப்பீட்டுக் கூற முடியாத சிக்கலான வகையில் இவ் விளக்கங்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றன. இவர்களின் இக் கோட்பாடு மட்டுமல்ல, அவற்றை

அடைய மேற்கொள்ளும் அணுகுமுறைகள் மேலும் பல முரண்பாடுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்நிலையில் இதன் உள் அம்சங்கள் குறித்து அச்சப்படுவதில் அர்த்தமில்லை.

இந்தநகைய கருத்துக்கள் கிழக்கின் பிரிவின் அவசியத்தை நிராகரிப்பதாக கருதப்படக்கூடாது. பதிலாக இப்பிரிவின் தேவையின் நீண்ட கால விளைவுகள் குறித்தே எமது பார்வை செலுத்தப்பட வேண்டும். கிழக்கு மாகாணத்தில் தற்போது எழுந்து வரும் அரசியல் விழிப்புணர்வுக்கு இக் கோரிக்கை ஓர் உந்து சக்தியையும், அர்த்தத்தையும் வழங்கலாம். இது அரசியல்வாதிகளின் பிரதான தேவையாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் இப்பிரிவு அப் பிரதேசத்து மக்களின் நீண்டகாலத் தேவையை நிறைவேற்றுமா என்பதே பிரதான கேள்வியாகும்.

வடக்கு, கிழக்கு மாகாண மொத்த மக்களினதும், குறிப்பாக கிழக்கு மாகாண மக்களினதும், நலன்களை மையமாக வைத்தே இப்பிரச்சினை அணுகப்பட வேண்டும். இங்கு, முஸ்லிம் - தமிழ் என இனரீதியான பாகுபாட்டிற்குள் ஓர் நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்துவது, அது இனப்பிளவுகளை மேலும் விரிசலாக்கவே வழிவகுக்கும். இரண்டு தனித்தனியான நிர்வாகங்கள் அமையுமானால் நிர்வாகச் செலவுகள் அதிகரிக்கும், அரசினால் வழங்கப்படும் சிறிய தொகையின் பெரும் பகுதி நிர்வாகத்தின் செலவினமாகி விடும். தனி நிர்வாகம் எனில் அதிகளவு பணத்தை மீதப்படுத்தலாம். தனித்தனியான நிர்வாக அலகுகள் இன்றுள்ள அரசியல் சூழலில் பிரதேசவாதத்தை ஊக்குவிக்கும் கருவிகளாக மாற்றம் பெறும் வாய்ப்புண்டு.

வடக்கும் கிழக்கும் இணைந்த நிர்வாகம் ஒன்று உருவாக்கப்படுமானால் மத்திய அரசினால் வழங்கப்படும் பற்றாக்குறையான உதவிகளுக்கு எதிராக பலமான எதிர்ப்பை வழங்க முடியும். ஏனைய ஏழு மாகாண நிர்வாகங்கள் சிங்கள மக்களின் நலன்களை மையமாக வைத்துச் செயற்படும்போது, இந்நிர்வாகம் முஸ்லிம், தமிழ், சிங்கள மக்களின் நலன்களை நோக்கிச் செயற்படலாம். மொழிவாரிப் பிரதேசங்களாக இருப்பதால் மொழி, கலாச்சாரம் என்பவற்றை வளர்ப்பதற்கு தனி நிர்வாகம் வாய்ப்பாக அமையும். அபிவிருத்தித்துறைகளிலும் பொதுவான திட்டங்களை வரைந்து செயற்பட முடியும்.

வட கிழக்கிற்கான தனி நிர்வாகம் அமைவதன் மூலம் பல சிறந்த திட்டங்களை நிறைவேற்றி முழு இலங்கைக்கும் மாதிரி நிர்வாகமாக மாற்ற முடியும் என்ற நம்பிக்கைகள் இருந்த போதிலும் இன்றுள்ள அவநம்பிக்கையான, மிகவும் பிளவுபட்ட அரசியல் சூழலில் இணைந்த நிர்வாகம் சாத்தியமா? என்பதே பெரும் கேள்வியாகும்.

இங்கு நாம் பிளவுபட்ட சந்தேக நிலைமையினை மாற்றுவதற்கான பொறிமுறையுடன் கூடிய ஓர் நிர்வாக அமைப்பையே தோற்றுவிக்க வேண்டும். இதற்கான பொறி முறை

யொன்று வட அயர்லாந்தில் தற்போது நடை முறையில் உள்ளது. வட அயர்லாந்தில் உள்ள புரட்டாஸ் தாந்து மதத்தவர், பிரித்தானிய ஆட்சியாளரின் செல்லப் பிள்ளைகளாக செயற்பட்டனர். வீடு வசதி, வேலை வாய்ப்பு, பொது நிர்வாகம், பொலிஸ் என்பவற்றில் கத்தோலிக்க மதத்தவர் பல தசாப்தங்களாக மிகவும் திட்டமிட்ட வகையில் ஒதுக்கப் பட்டவர்கள். இதனால் இங்கு IRA தலைமையில் ஆயுதப் போராட்டம் 50 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இடம் பெற்றது. இரு மதத்தவரிடையேயும் அவநம்பிக்கைகள் வளர்ந்து பாரிய இடைவெளி ஏற்பட்டிருந்தது.

நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக ஏற்பட்டு வந்த பகை உணர்வுகள், நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஏற்படுத்தப்பட்ட பெரிய வெள்ளி ஒப்புநதத்தின் மூலம் முடிவுக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. இரு சாராரும் ஒரே நிர்வாகத்தில் செயற்பட சம்மதித்தார்கள். வட அயர்லாந்திற்கென உருவாக்கப்பட்ட தேசிய அமைப்பில் தேர்தலின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். வட அயர்லாந்து தேசிய சபையில் புரட்டாஸ் தாந்து மதத்தவர் பெரும்பான்மையாக இருந்தபோதிலும் அவர்கள் தமது பெரும்பான்மை பலத்தின் மூலம் நிர்வாகத்தை நடத்த முடியாதபடி புதிய பொறிமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இதன் பிரகாரம் சபையின் தீர்மானங்கள் யாவும் ஏகமனதாகவே எடுக்கப்படவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் ஒரு சாரார் இன்னொரு சாராரின் நலன்களை பாதிக்கும் வகையில் தீர்மானம் இயற்றிய பின் அதனை வீட்டோ செய்யும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. இதனால் இரு சாராரும் ஏற்கும் பொதுத் திட்டங்களையே நடைமுறைப்படுத்தும் நிலைமை ஏற்பட்டது. இதனால் ஒருவருக்கொருவர் வீட்டுக் கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவ்வாறு விட்டுக் கொடுக்காமல் தொடர்ந்து வீட்டோ அதிகாரத்தை பிரயோகிப்பார்களாயின் சபையின் நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாத நிலை ஏற்படும். மக்களின் நலன்களில் இவர்கள் அக்கறை கொண்டிருப்பார்களாயின் வீட்டுக் கொடுக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுவர்.

**கிழக்கு மாகாணத்தில் தற்போது
எழுந்துவரும் அரசியல்
விழிப்புணர்வுக்கு
இக் கோரிக்கை ஓர் உந்து
சக்தியையும் அர்த்தத்தையும்
வழங்கலாம்.
இது அரசியல்வாதிகளின்
பிரதான தேவையாகவும்
இருக்கலாம்.
ஆனால் இப்பிரிவு அப்பிரதேசத்து
மக்களின் நீண்டகாலத்
தேவையை நிறைவேற்றுமா
என்பதே பிரதான கேள்வியாகும்.**

**இன இணக்கம் என்பது
முக்கியமான அம்சம்.
அதற்கான முன்னெடுப்புகள்
எவ்வளவு உவப்பற்றதாக
இருப்பினும் அவை
அமுல்படுத்தப்படவேண்டும்.**

இவ்வாறான ஓர் பொறிமுறை வடக்கு, கிழக்கு இணைந்த நிர்வாகத்திற்கு வழங்கப்படுமாயின் ஜனநாயக நெறிகளின் அடிப்படையில் பெரும்பான்மையினருக்கு வழங்கப்படும் அதிகாரத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்ய விடாது தடுக்க முடியும்.

மனித சமூக வாழ்வில் சமூக நிறுவனங்களே பெரும் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. அதிகாரங்களின் மூலம் மக்கள் படிப்படியாக நெறிப்படுத்தப்படுகின்றனர். அந்த அடிப்படையில் நோக்கும்போது ஆரம்ப முயற்சிகள் சிக்கல் நிறைந்தவையாகக் காணப்பட்டனும் படிப்படியான வளர்ச்சிகள் அதனை சீர்கலாச்சாரமாக வடிவமைக்க உதவுகின்றன.

கிழக்கு மாகாணத்திற்கான தனி நிர்வாகம் அல்லது முஸ்லீம் மக்களுக்கான தனி அலகுக் கோரிக்கைகள் தற்போது நிலவும் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளாக முன் மொழியப்படுதலும் இவை புலிகளின் தமிழ் ஈழம், தமிழ்த் தேசியம் போன்ற கோட்பாடுகளின் எதிரொலியாகவே உள்ளன. இவ்விரண்டு கோட்பாடுகளில் காணப்படும் வெறுமையை முஸ்லீம் மக்கள் ஏனைய தமிழர்களின் கவனத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். இவை தமிழ் பேசும் சமூகத்தின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக விழுமியங்களுக்கு ஏற்படுத்தக் கூடிய எதிர்விளைவுகளை முன் வைக்க வேண்டும். புலிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டு வரும் அதிகார வெறித்தனத்திற்குப் பணிந்து, மாற்றிடுகளைத் தேடி முஸ்லீம் சமூகம் செல்லுமாயின் அது வலுவிறந்து செல்லும் ஓர் சமூகத்திற்குரிய அறிகுறியாகவே அமையும். சமூகத்தின் எதிர்காலமும் தேசத்தின் எதிர்காலமும் அரசியல் கோட்பாடுகளின் அடித்தளமாக அமைதல் வேண்டும்.

இந்த வகையில் இனங்களுக்கிடையே காணப்படும் பகை நிலைமைகளைக் காரணம் காட்டி அதற்கான தீர்வாக தனித்தனி நிர்வாகங்களை தோற்றுவிப்பது இன முரண்பாடுகளைத் தணிக்க உதவாது. இன இணக்கம் என்பது முக்கியமான அம்சம். அதற்கான முன்னெடுப்புகள் எவ்வளவு உவப்பற்றதாக இருப்பினும் அவை அமுல்படுத்தப்படவேண்டும். இவ்வாறான ஓர் சிக்கலான நிலைமையில்தான் தீர்க்கதரிசனமிகக் அரசியல் தலைமையின் அவசியம் உணர்த்தப்படவேண்டும்.

அரசியல் கட்சிகள் மத்தியிலே அதிகாரப் போட்டி வலுப்பெற்று, தீவிரவாத அரசியல் நெறிகள் கோலோச்சும் இத் தருணத்தில், நிதானமான ஆழ்ந்த கருத்துப் பரிமாற்றம் அவசியம் என்பதை இவ் விவாதங்கள் உணர்த்தும்.

15/04/2006

நிலவுக்குள் அவ்வை!

ஒரு கவளம் சோறு!

மூன்று பிடி மண்!

ராசன் ரஜீன்குமார்

கலைச்செல்வனின் ஸ்தூல மறதியை மறக்கடிக்க முயன்ற ஒரு நாளில் அருந்ததியின் இயக்கத்தில் வேளாபாசக்தியின் பிரதியாக்கப் பகர்வின் தொடர்ச்சியாக இந்தப் பகிர்வுப் பிரதியாக்கம்.

ஐகுவாரியாக குழந்தைகளின் - குழந்தை மையின் அழிப்பின் மூலம் கட்டப்படும் கலாச்சாரக் கோவில்களும் - யுத்த வெற்றிகளும் தீவிர விசாரணை செய்யப்பட வேண்டியது மிகவும் அவசியமானதும் அவசரமானதுமாகும்.

“நிலவுக்குள் அவ்வையார் முற்றம் கூட்டுகிறா” என்ற நிலாக்கதையோடு ஆரம்பிக்கிற சோறுாட்டல் மூலம் அவர்களின் புதைகுழிகளின் மீதான மூன்று பிடி மண்ணை அப்போதே போட்டு விடுகிறோம். இன்னொரு வளத்தால் - பிள்ளைக் கறி கொடுத்த சிறுத்தொண்டன் - தன் பிள்ளையின் பிணத்தை மறைத்தபடி அப்பருக்கு விருந்து கொடுத்த அப்பூதியடிகள் - போன்றோரின் குருட்டு விசுவாச ஆத்மீகத் தேடலை கொச்சைப்படுத்து கின்ற - புராணக் கதையாடல்கள் மூலமும் - அச்சில் வார்த்த ரப்பர் பாலாய் வடிவம் பெறாத வடிவங் களாய் தறுக்கணித்துப் போய் குழந்தை முகங் களும் கோர மனங்களுமாய் பாடம் போட்டு, அதே வழியில் வந்த வளர்ந்தோர் சமூகம் தம் மரணத்தின் பின்னான வெற்றிடங்களை நிரப்புவதில் “தாம் பெற்ற துன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்று குருரத் திருப்தி கொள்கிறது.

இந்த நூற்றாண்டின் நவீன சமூகக் கட்ட மைப்பில் குழந்தைகளைக் கையாளல் ஒன்றும் அனிச்சை நிகழ்வல்ல.

நவீன ஆயுதத் தொழில்நுட்பத்தில் குழந்தை களும் கையாளக்கூடிய வடிவமைப்புகளைச் செய்து நீண்ட கால வாடிகையாளர்களாய் யுத்தமுனைகளுக்கு அனுப்பிவிடுகிற மேற்கு நாடுகள் ஒரு புறம் - வரைபடங்களில் ஒரு தடிக் குச்சியினால் படை நகர்த்தி தங்கள் பட்ட யங்களை உயர்த்திக் கொள்ளும் உள்ளூர்த்

தளபதிகள் ஒரு புறம் - மைதானத்தின் வெளியில் இருந்து ரசிக்கும் பற்றாளர்கள் ஒரு புறம்...!

யுத்த தேசத்தில் குழந்தைகளின் நலனில் அக்கறை காட்டுவதாக எந்த நிறுவனமயப் படுத்தப்பட்ட அமைப்புகளும் யுத்தப் பிரதேசங் களில் உள்ள குழந்தைகளை மீட்டெடுத்து கந்தகப் புகையற்ற இடத்தில் சுவாசிக்க விடுகின்ற எந்த ஒரு முயற்சியையும் செய்ததாக இன்று வரையிலான சரித்திரங்கள் கூறவில்லை.

இதனால்தான் யுத்தம் அநாதைக் குழந்தை களை உருவாக்குகிறது. அநாதைக் குழந்தைகள் யுத்தத்தை நீண்ட காலம் தக்க வைப்பார்கள் என்ற சூழ்சிப் பொறிமுறை நிலைத்திருக்கிறது.

குறிப்பாக, சமூகத்தில் குடும்ப வாழ்முறை - பாடசாலை உறவு - படிப்பு முறை போன்றனவே பாசிசத்தின் ஊற்றுக் கண்கள்.

காதலும் - காமமுமே வன்முறை சார்ந்ததான தமிழ்ச் சமூகத்தில், யுத்தமும் மரணங்களும் இயல்பு வாழ்வாக வரித்துக் கொள்கின்ற இலகுத் தன்மை விதியாக இறுகிப்போய் உள்ளது.

வளர்ந்தோர் தாங்கள் பயிர் நடும் வேலியாக உள்ளதில் பரவசமடைகிறார்கள்

குழந்தைகளிடம் பொய்களை மாத்திரமல்ல நாங்கள் உண்மைகளென வரித்துக்கொண்டவை களையும் கூறவேண்டாம். அவை அவர்களுக் குரியவை அல்ல.

என் இனிய விதிவிலக்குகளே! - ஒத்திகை ஒழுங்கின்மைகளையும் - கால அவகாசமின்மை யையும் - குறைந்தது ஒரு நிலைக் கண்ணாடியின் முன் பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டிய முகபாவங் களையும் - ஒரு குழந்தையின் முகம் அழும்போது ரோஜாப் பூப்போன்றிருப்பதால் அதைச் சதா அழவைத்துப் பார்க்கின்ற மாலதி மைத்ரியின் கிங்கிரக் கவிதைகளையும் கடந்து உங்கள் நிகழ்த்திக் காட்டல் - பட்ட செடியின் கடைசி மலர்களாய் மகரந்தப் பரவலுக்காக - தும்பியை - தேனியை - ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியை - வீசும்

குழந்தைகளிடம் பொய்களைக் கூறாதீர்கள்
இயக்கம் : அருந்ததி

**காதலும் — காமமுமே
வன்முறை சார்ந்ததான
தமிழ்ச் சமூகத்தில்,
யுத்தமும் மரணங்களும்
இயல்பு வாழ்வாக வரித்துக்
கொள்கின்ற இலகுத்தன்மை
விதியாக இறுகிப்போய்
உள்ளது.**

தென்றலை அழைப்பதாய் உணர்கிறேன். ஏனெனில் வெற்று வரிகளாக்கப்பட்ட எண்ணற்றவைகளின் இழப்புக்கள் - வெறும் புள்ளிவிபரங்களாக்கப்பட்ட பெரு நிகழ்வுகள் - சரித்திரத்தை மாற்றியமைக்கும் மறதிகள் - அதிகாரம் கூறும் மாயக் கதைகள் - என்கிற எல்லாப் பம்மாத்துக்களுக்கு மிடையில் சிக்கி உயிர்ச்செயல் மிதந்து தத்தளிக்கிறது - பிறந்த இட மீட்பும் - கடவுளின் இல்லங்களை மீட்பதுமான தினப்போர் தேசத்தின் புத்திர புத்திரிகளே! இவை மேற்குலகிலும் 10 நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாய் தொடர்ந்தவைதான்.

விஷ வாயுவில் இருந்தும் - சித்திரவதை முகாம்களில் இருந்தும் தப்பிய யூத இனம் பாலஸ்தீன் என்கிற தினக்கொலைப் பரப்பை உருவாக்குகின்ற குரூர முரண் எமக்குப் பாடமாகிறது.

வேறுவேறு முறைகளில், வேறுவேறு கணிதத்தில் உடல்களைக் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருக்கும் துங்கமாமணித் தீவில் - எல்லோரையும் ஒரே தர்க்கத்துக்குக் கொண்டு வருகின்ற வன்முறையையும் மீறி வித்தியாசங்கள் -

வேறுபாடுகள் - பன்மைகள் மட்டுமே வாழ்தலின் அர்த்தமும் நியதியும் என்பதை ஒப்புக் கொண்டு - குழந்தைகளை - குழந்தைமையை அவர்களிடமே ஒப்படைப்போம்.

நமது குழந்தைகள் எங்களைக் கேட்டுப் பிறக்கவில்லை.

அவர்கள் எங்களைக் கேட்டு சுவாசிக்கவில்லை.

அவர்கள் எங்களைக் கேட்டு உடம்பு பிரட்டவில்லை.

அவர்கள் எங்களைக் கேட்டு புவியீர்ப்பைச் சமன் செய்து எழுந்து நடக்கவில்லை.

அவர்களை அவர்களிடமே ஒப்படைத்து விடுவோம்.

மயானங்களைக் காவல் செய்யும் மயான அரசியலில் இருந்து வெளிவருவோம்.

என் இனிய குழந்தைகளே!

கால்ச் சுழற்சியின் அகழ்வில் - அதன் தூர்வில் உங்களை நான் குழந்தைகளாகவே நேசிக்கிறேன்.

மரணித்துப்போன என் இனிய குழந்தைகளே! உங்கள் புதைகுழிகளின் மீது நான் மண் தூவுகிறேன்.

முதலாம் பீடி மண் தழிழுக்காக!
இரண்டாம் பீடி மண் மண்ணுக்காக!
மூன்றாம் பீடி மண் பீணத்துக்காக!
மனதில் எழுவதோ புரட்சியின் பாடல்!
மனதை எரிப்பதோ யுத்த யதார்த்தம்!

பிரதியாக்கம்:
ராசன் றஜீன்குமார்
09.03.2006

பேதம்

அருண்

பேதம் நிறைந்ததே உலகு!

அது அப்படித்தான்!

அதுவே அதன் அழகுங்கூட!

மனிதர், நாம்தான் பேதலித்துப்போய் இருக்கின்றோம். நாமங்கள்தான் எதையும் பேதப்படுத்திப் பார்க்கின்றோம். எதற்கும் வரைவிலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டுக்கின்றோம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம்.

இயற்கையின் பேதங்கள் ஏராளம். மரம்; செடி, கொடி, ஊர்வன, பறப்பன, நீர்வாழிகள், முலையூட்டிகள் ஒருகல உயிரினம், ஏன் கிருமிகள் என இன்ன பிற சீவராசிகளிடையேயும், பேதம் இருக்கின்றது. மண், மலை, நீர், காற்று, ஏன் சேதன, அசேதன மூலக்கூறுகளிடையேயும் அணுக்களிடையேயும் பேதம் நிறைந்தே கிடக்கிறது. இப்படி பேதம் நிறைந்ததுதான் இவ்வலகம். இப்படியே இருப்பதுதான் இயற்கை. அவை அப்படியே அவையவையாகவே இருந்திடவும் வேண்டும். இயற்கையிலும் வாழ்க்கையிலும் பேதம் இல்லாவிட்டால் அழகிருக்காது, சுவையிருக்காது. இப்படி பேதம் என்பது இயற்கையின் நியதியாக இருக்கையில் நாம் பேதத்தையே பேதப்படுத்திப் பார்ப்பதுதான் பேதமை.

உயிரினங்களில் ஆணும் பெண்ணும் அவர்களுக்கிடையே பேதங்களும் இயற்கையானதே. ஆண் ஆணாகவும் பெண் பெண்ணாகவும் இருந்திட்டால்தான் அவர்களிடையே உறவிருக்கும். இதில் உயர்வு, தாழ்வு பார்த்தால் அந்த உயிரினத்தின் அடையாளமே இல்லாமல் போய்விடும். இதை மனிதன்தான் நன்கு

புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், மனிதனைத் தவிர வேறு உயிரினங்கள் பேதம் பார்ப்பதில்லை. நாம்தான் எம்மிடையே சண்டை போடுகின்றோம். ஆண் உசத்தியென்றும் பெண் உசத்தியென்றும் கூறு கட்டி நின்று கொண்டு கொடி பிடித்து வாக்குவாதப்படுகின்றோம். மனிதனின் உறுப்புகளும், ஹோர்மோன்களும், நிறமூர்த்தங்களும், உணர்வுகளும், ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வெவ்வேறே. இவை தொழிற்பாடுகளுக்காக, ஈர்ப்புக்காக தேவை கருதி பேதப்பட்டு இருக்கின்றன. இங்கு ஆணுக்கேன் கருப்பை, கொங்கை இல்லையென்றோ பெண்ணுக்கேன் தாடி, மீசை இல்லையென்றோ வாதிட முடியாது. பெற்ற பிள்ளைக்குப் பாலூட்ட மாட்டேனென்று அடம் பிடிக்க முடியாது. ஏனென்றால் ஆணும் பெண்ணும் இருவேறு பிறவிகள். உடலியல் ரீதியில் சமனானவையல்ல. இது இயற்கையானது. இயற்கையின் சமநிலைக்குத் தேவையானது. அதேபோல், அறிவும், ஆற்றலும், ஆளுமையும் பறிபோய்விட்டதென்று கூக்குரலிட முடியாது. ஏனெனில், அவை சேர்ந்தே வந்தவையல்ல. இயற்கையானவையல்ல. சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியவை. சேர்ப்பதை விட்டுவிட்டு மறித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று குற்றஞ்சாட்ட முடியாது. தடைகள் இருந்தது என்பதை மறுக்கவில்லை. தடைகள் நீங்கியதே கடந்த காலமாகிப் போய்விட்ட பின்னே நிகழ்காலத்தில் வாதங்கள் அவசியமில்லாதது. பெண்நிலைவாதமும் ஆண்நிலைவாதமும் இங்கு அவசியமில்லாதது. பெண்ணுக்கு ஆணும், ஆணுக்குப்

ஆணும் பெண்ணும் இருவேறு பிறவிகள்.

உடலியல் ரீதியில் சமனானவையல்ல.

இது இயற்கையானது. இயற்கையின் சமநிலைக்குத் தேவையானது.

அதேபோல் அறிவும் ஆற்றலும் ஆளுமையும் பறிபோய்விட்டதென்று

கூக்குரலிட முடியாது. ஏனெனில் அவை சேர்ந்தே வந்தவையல்ல.

இயற்கையானவையல்ல. சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியவை.

சேர்ப்பதை விட்டுவிட்டு மறித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று

குற்றஞ்சாட்ட முடியாது.

**பெண்நிலைவாதிகளும் ஆண்நிலைவாதிகளும்
பிரிந்தே இருப்பது சுகம் என்பது போலவும்
தனித்து வாழ்வதே சுதந்திரம் என்பது போலவும்
எழுதியும் கதைத்தும் இயங்கியும் கொள்வதனால்
தனித்த தாய்மார்கள் தனித்த தகப்பன்மார்கள் என்று
ஒற்றைப் பெற்றோர் வாழ்வு முறை அதிகரித்து வருகிறது.
இது ஆரோக்கியமானதல்ல.**

பெண்ணும் அவசியமாக இருப்பதுதான் இயற்கையின் சமநிலைக்கு அவசியமானது.

ஒரு உயிருடல் தன்னையொத்த இன்னொரு உயிருடலுடன் புணர்ந்து தன்னையொத்த புதிய உயிருடலை உருவாக்குமாயின் தம்முள் புணர்ந்த அவ்விரு உயிருடல்களும் இனம் எனக் கூறிக்கொள்ளப்படும் என்று விஞ்ஞானம் விளக்கங் கூறிக்கொள்கிறது. அதையும் மீறி நாங்கள்தான் மொழி, மதம், சாதி, வட்டாரம், குறிச்சி, கிராமம், ஊர், நகரம், மாகாணம், மாநிலம், நாடு, கண்டம் என்று பிரித்து வைத்துக் கொண்டு பல இனங்களாகப் பிரிந்து நிற்கிறோம்.

இதனால் என்னத்தைக் கண்டுவிட்டோம், ஆளையாள் பகைத்துக்கொண்டு சண்டையிட்டு நிம்மதியற்று வாழ்வதைவிட்டு என்னத்தைத்தான் சாதித்து விட்டோம்? ஒரே மதத்துக்குள்ளேயே தர்க்கம், கிறிஸ்தவ மதத்துக்குள்ளேயே நூற்றுக்கணக்கில் பிரிவுகள் - அதுஅதற்கென்று கொள்கைகளும் விளக்கங்களும், இஸ்லாமில் வெவ்வேறு இறை தூதரின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு பேதப்பட்டவரை குண்டு வைத்து கொலை செய்யுமளவிற்கு விரோதப்பட்டு நிற்கிறோம்.

ஈழத்தில் தமிழனுக்காக நாடு உருவாக்கப் போரிடுவதாய் சொல்லிக்கொண்டு என்ன செய்கிறோம்? ஒருமித்து நிற்கிறோமா? தமிழ் தாய்மொழியாகப் பேசுபவர்களையே தமிழனுக்காக போராடுவதாய் கூறிக்கொள்ளும் எந்த அமைப்பும், ஏன் எந்த வெகுசன ஸ்தாபனமும் கூட தமிழனாய் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையே! இன்னும் சோனகர்கள், மலையகத் தமிழர் என்றுதானே பாடப்புத்தகத்திலும் பிரித்து வைத்திருக்கிறோம். முஸ்லீம்கள், மலையகத் தமிழர், இந்திய வம்சாவழித் தமிழர் என்று பிரித்து எழுதாமல், பேசாமல், நினைக்காமல் எப்போது எல்லாரையும் தமிழர் என்று ஒற்றைப்படக் கூறிக்கொள்கிறோமோ அப்போதுதான் நாம் எமக்கென்று ஒரு நாடு கேட்க உரித்துடையவர்கள். மதத்தை வைத்துப் பிரித்திருந்தால் சைவம் கிறிஸ்தவம் என்றும் பிரித்திருக்க வேண்டுமே! முஸ்லீம் என்று மட்டும் ஏன் பிரிக்கிறீர்கள்? பத்திரிகைகள் முஸ்லீம்கள் என்று தமிழர்களிலிருந்து பிரித்து எழுதுவதை எப்போது நிறுத்துவார்களோ அப்போதுதான் சாதாரண மக்களும் பிறநாட்டவர்களும் முஸ்லீம்களும் தமிழர்கள் என்றும் அவர்கள் தாய்மொழி தமிழென்றும் பேதற அங்கீகரிப்பார்கள். நாங்களே பிரிந்து நின்றுகொண்டு மொழியின் பெயரைச் சொல்லி எமக்கொரு இராச்சியம் அமைப்போம் என்றால் எப்படி? அவ்வாறு நினைக்காது முழு இலங்கையையும்

ஒரு தமிழனால் ஆளமுடியும் என்று எவரும் நினைத்ததுண்டா? சிங்களம் பேசுவோரை நாம் பேதப்படுத்தியே வைத்திருக்கிறோம்.

பேசும் மொழியைத் தவிர எமக்கும் அவர்களுக்கும் என்ன வேற்றுமை? அவர்களும் மனிதர்களே! மொழியைத் தவிர்த்து மக்கள் முன்னேற்றக் கொள்கைகளுடன் நாடு தழுவிய கட்சியை உருவாக்கி முழு இலங்கை மக்களினதும் ஆதரவைப் பெற்று ஆட்சி அமைத்திட எந்தத் தமிழனும் ஏன் முயலவில்லை. இன்னமும் அது சாத்தியந்தான். நாம் புலம் பெயர்ந்து வந்தபின் முன்னமே அறிந்திராத எத்தனையோ மொழிகளை பேதம் காட்டாமல் பேசி எமது அலுவல்களைச் செய்யவில்லையா? அருகில் இருக்கும் சிங்கள மொழியை ஏன் எம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் போயிற்று? பேதம் பார்க்காது விட்டிருந்தால், சிங்கள மொழியையும் இன்னொரு மொழியாக ஏற்றிருந்தால் எப்பவோ ஒரு தமிழன் இலங்கையை ஆண்டிருப்பான். இன்னொரு மொழியை பயில்வதால் தாய்மொழி அழிந்து போய்விடாது.

தமிழன் என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்தியத் தமிழன், இலங்கைத் தமிழன், மலேசியத் தமிழன் என்று ஏன் பேதப்பட்டு நிற்கிறோம். புலம்பெயர்ந்து வாழும் போது முகங்கொடுக்கும் இனத்துவேசத்தையும் அடக்குமுறைகளையும் அனுபவித்த பின்னாவது நாம் காவி வந்திருக்கும் மன அழுக்கை அவிழ்த்தெறிந்து விட்டோமா! துறந்துவிட்டு வந்த ஊரை, சாதிப்பிரிவை, சங்கங்களை நகல் எடுத்துக்கொண்டு இங்கு ஒன்றுகூடல்களும் இராப்போசன விருந்துகளும் வைத்துக்கொண்டு மனஅழுக்கோடு வாழுகின்றோம். நாம் சுத்தமாக இருந்தால்தான் இந்தத் தேசங்களில் எம்மீது காட்டப்பட்டு வரும் நிறத்துவேசங்களை, இனத்துவேசங்களை இல்லாது ஒழித்து எல்லோரும் மனித இனந்தான் என்ற உண்மையை இந்நாட்டவர்க்கு புகட்டமுடியும். ஆனால் புலம்பெயர்ந்ததில் ஒரு ஆறுதல் இந்த சந்ததி இல்லாவிட்டாலும் இனிவரும் சந்ததி இந்த அழுக்குகளை வெளுத்துவைக்கும் என்பதுதான்.

சூழல் மாறியிருப்பது ஒரு வகையில் நன்மையெனினும் இன்னொரு வகையில் பாதகமே. ஆணும் பெண்ணும் சமன் என்று கூறிக்கொள்ளும் இந்தச் சூழலில் எதில் சமன் என்று சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் ஆணும் பெண்ணும் தம்மிடையே உயர்வு, தாழ்வு பார்ப்பதால் குடும்பம் என்ற நல்லணக்கம் ஊமைக்காயமாய் மாறிப் போயிருக்கிறது. இதனை ஊதிப் பெருப்பிப்பதுபோல் பெண்நிலைவாதிகளும், ஆண்நிலை

ஆணும் பெண்ணும் மனமொத்து வாழ்வதுதான் குடும்பம். குடும்பம் என்றால் கணவனும் மனைவியும் ஆளையாள் அனுசரித்துப்போகவேண்டும் என்றே எல்லாரும் சொல்வதுண்டு. உண்மையில் அது தவறானது. அனுசரித்தல் என்பது ஆற்றாமையை ஆதங்கத்தை அடக்கிவைத்திருப்பது என்ற உட்கருத்தையுங்கொண்டது. அது தவறானது. அடக்கி வைத்திருப்பது உருப்பெருத்து எந்நேரத்திலும் வெடிக்கக்கூடியது. மனைவியைக் கணவனும் கணவனை மனைவியும் அவரவர்களாகவே அங்கீகரிப்பது என்பதுதான் குடும்பம். ஆதலால் “வாதிகளின்” வார்த்தையைவிட வாழ்க்கை மெய்!

வாதிகளும் பிரிந்தே இருப்பது சுகம் என்பது போலவும், தனித்து வாழ்வதை சாதந்திரம் என்பதுபோலவும் எழுதியும் கதைத்தும் இயங்கியும் கொள்வதனால் தனித்த தாய்மார்கள், தனித்த தகப்பன்மார்கள் என்று ஒற்றைப் பெற்றோர் வாழ்வு முறை அதிகரித்து வருகிறது. இது ஆரோக்கியமானதல்ல. குடும்பத்தைக் குலைப்பதே பெண், ஆண் நிலை வாதம் எனில் அதை ஒழித்துவிட வேண்டும்.

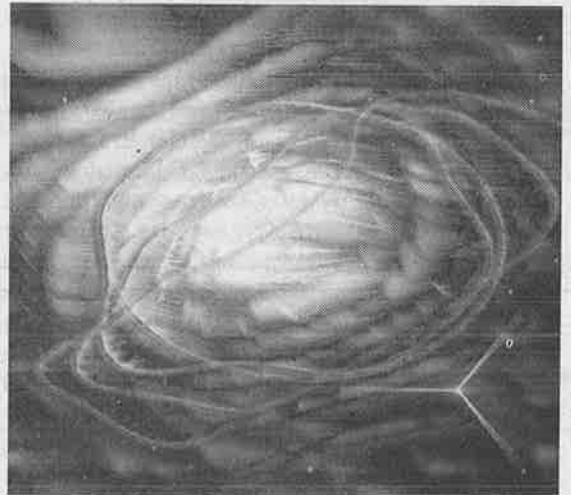
இவர்கள் பேதப்படுத்தலில் குளிர் காயும் பேதமை கொண்டவர்கள். பெண்நிலைவாதம் பேசிக்கொண்டு கணவனைப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டாலும் ஆண் சுகம் தேடுபவர்கள். ஆண்நிலைவாதம் பேசிக்கொண்டு மனைவியைப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டாலும் பெண் சுகம் தேடுபவர்களாவார்கள். இவர்கள் பேச்சில் உருகி எத்தனையோ அப்பாவிக்கணவன், மனைவியர் குடும்பத்தை உடைத்து வந்துகொண்டு தம் சந்ததியருக்கு வழிகாட்ட முடியாது இருளில் நிற்கிறார்கள்.

ஆணும் பெண்ணும் மனமொத்து வாழ்வதுதான் குடும்பம். குடும்பம் என்றால் கணவனும் மனைவியும் ஆளையாள் அனுசரித்துப் போகவேண்டும் என்றே எல்லாரும் சொல்வதுண்டு. உண்மையில் அது தவறானது. அனுசரித்தல் என்பது ஆற்றாமையை ஆதங்கத்தை அடக்கிவைத்திருப்பது என்ற உட்கருத்தையும் கொண்டது. அது தவறானது. அடக்கி வைத்திருப்பது உருப்பெருத்து எந்நேரத்திலும் வெடிக்கக்கூடியது. மனைவியைக் கணவனும், கணவனை மனைவியும் அவரவர்களாகவே அங்கீகரிப்பது என்பதுதான் குடும்பம். ஆதலால் “வாதிகளின்” வார்த்தையைவிட வாழ்க்கை மெய்!

ஒரு சந்ததியை உருவாக்குவதுதான் ஒரு இனத்தின் இருப்புக்கான கடமை. இதனை ஒரு ஆணாலோ பெண்ணாலோ தனித்து செய்துவிட முடியாது. அதே போல் ஆணும் ஆணும் சேர்ந்தோ, பெண்ணும் பெண்ணும் சேர்ந்தோ சந்ததியை உருவாக்க முடியாது. ஆணும் பெண்ணும் சேர்வதே இங்கு இயற்கையின் கட்டளை. அதற்கேற்பவே ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் அவயவங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இவையெல்லா வற்றையும் மறுதலிப்பதுபோல நாம் புலம்பெயர்ந்து வாழும் இந்நாட்டுத் திருமணச்சட்டங்கள் ஒருபால் வாழ்வை அங்கீகரிப்பதாய் மாறிவருவது ஆண்

வர்க்கத்தையும் பெண் வர்க்கத்தையும் இருவேறு உயிரினமாக மாற்றி சந்ததியை உருவாக்க முடியாது அழிந்துபோகும் நிலைக்கே வழிகோலப் போகிறது. மனித இனத்தில் ஆணும் பெண்ணும் பேதத்துடன் இருப்பதே இயற்கையின் தேவை. ஆனால் அவையிடையே மனபேதங்கள்தான் தேவையற்றவை. சமத்துவம் பேணுவதாகவும் சமவரிமை கொடுக்கிறோம் என்றும் கூறிக்கொண்டு மனபேதலிப்புக்களைத் திருப்திப்படுத்த கொண்டு வரப்படும் இத்தகைய சட்டங்கள் மனிதனுக்கு சாவுமணி!

புலன்கள் ஐந்தும் ஆறாம் அறிவை, ஆற்றலை வளப்படுத்த இருக்கின்றதேயல்லாமல் அவையைக்கொண்டு நிற, மத மொழி பேதங்களை வளர்த்தெடுக்கவல்ல. இதற்கெல்லாம் மூலக்காரணம் மனம் என்னும் மாய முடிவுகள்தான். மனம் என்பது பழக்கி எடுக்கக்கூடியதே! ஆனால் மனிதர் நாம் செக்கில் பூட்டப்பட்டு அதே தடத்தில் வலம்வந்து கொண்டு இருக்கின்றோம். வெளிவர வேண்டும். திறந்த மனதுகளாய் அற்ப வேறுபாடுகளை நுணுக்கிப் பார்க்காமல், மற்றவரை அடிமைப்படுத்த நினைக்காமல், மற்றவரீயீது ஆளுமை செலுத்தாமல், ஆண் - பெண் தவிர மனிதரில் பேதம் இல்லை என்று பழக்கப்படுத்திவிட்டால் உலகம் அமைதி பெறும். அது எந்நாளோ?

துளி நீரில் மேகத்தைப் பொறித்தல்

ரவீந்திரன் பிரதீபனுடன் ஓர் உரையாடல்

தொகுப்பு: மானசி

2006ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 5ம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை கலைச்செல்வனின் நினைவாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்த 'மறக்காத மனமுகமாய் எங்கள் கலைச்செல்வன்' நிகழ்வுகளில் ரவீந்திரன் பிரதீபனின் போட்டோகிராபி கண்காட்சியும் இடம் பெற்றது.

இதையொட்டி இவருடன் உரையாடியவர்கள்
சுசீந்திரன் — ராசன் ரஜின்குமார் — லக்ஷ்மி

நீங்கள் எவ்வாறு புகைப்படத்துறைக்கு வந்தீர்கள்?

முதலில் நான் சினிமாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சினிமாவில் காட்சி தொடர்பான விருப்பங்கள் இருந்தது. அதற்குப் பிறகு வேலைகளுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தபோது Adobe Photoshopஇல் வேலை செய்யும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அங்கு creations செய்யும்போது அதில் வேலை செய்யும் விருப்பம் அதிகரித்தது. அதாவது படங்களிற்கு creations செய்யும்பொழுதுதான் எனக்கு போட்டோகிராபி மீது இருக்கும் ஆர்வத்தை நான் கண்டுபிடித்தேன்.

புகைப்படக்கலை மூலமாக என்ன முயற்சிகளை சாதனைகளைச் செய்யலாம் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

Nature போட்டோகிராபி போன்ற இன்னோரன்ன போட்டோகிராபி வகைகளைத் தவிர்த்து journal photographerஆக இருந்து இந்தப் பதிலைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். என்னுடைய பார்வையில் என்னுடைய கருத்தின்படி ஆசியா ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் எடுக்கின்ற Fine Art படங்கள் ஐரோப்பாவிற்கு விலை உயர்ந்த கலைப்பொருளாக வந்து சேருகின்றன. இங்குள்ள கலரிகளில் அப்படியான படங்கள் விற்கப்படுகின்றன. ஆனால் நான் நினைக்கிறேன், இந்தியாவில் அவர்களுடைய வறுமை நிலையை வெளிப்படுத்துகிற ஒரு புகைப்படம் அதே இடத்தில் அங்கு வசதியாக இருக்கிற மக்கள் முதலில் பார்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஒரு ஆவணமாக ஆக ஒரு போட்டோகிராபிக் கலை பிரயோசனப்படும்.

போட்டோகிராபி எப்போதுமே காலத்தின் ஒரு மிகச் சிறந்த பதிவாய் இருக்கும். எல்லாராலும் போகமுடியாத போக விரும்பாத ஓர் இடத்தின் கடந்த காலத்தின் பதிவாக இருக்கலாம். இந்தப் பதிவுகள் அதற்கு அந்நியமாக உள்ள சாராரிடம் போய்ச் சேரும்பொழுது அந்தக் காலத்தையும் நிகழ்வையும் மிக இலகுவாகப் பார்வையாளர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியும். இது பார்வையாளர்களிடத்தில் மற்றெல்லா ஊடகங்களையும் விடப் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என நான் நினைக்கிறேன்.

நீங்கள் தெரிவு செய்திருக்கும் இந்தக் கலையை ஆத்மார்த்தமாகச் செய்வதென்றால் அதற்காக நிறைய ரிஸ்க் எடுக்கவேண்டி இருக்குமல்லவா?

நான் இன்னும் அது செய்யவில்லை. நான் இலங்கையில் இருக்கும்போது கொஞ்சப் படங்கள்தான் எடுத்தேன். அதற்குரிய வசதி வாய்ப்புகள் எனக்கு குறைவாகத்தான் இருந்தது. நான் பாரிஸுக்கு வந்த பிறகுதான் கூடப் படங்கள் எடுக்கிறேன். ஆனால் எனக்கு அது பிரச்சினையில்லை. இப்ப condom பற்றிய document எடுத்தி

ருக்கிறேன். அதைப்பற்றி நண்ப ரொருவர் சொன்ன comment . இல் அந்த இடத்தைப் பார்த்த தால் சரியான ஆபத்தான இடம் போல் தெரிகின்றது. அங்கு இருக்கும் ஒரு சிறிய இரத்தத் துளிகூட ஆபத்தானது. அத னால் கவனமாக இருக்கும்படி சொன்னார்.

நான் அந்த இடத்திற்குச் செல்லும்போது படிகளில் மலம் கழித்திருந்தது. அநேகர் அந் தப் படிக்கட்டுகளைக் கடந்து கூடப் போகமாட்டார்கள். ஆனால் அங்கிருக்கும் நிலை மையைப்படம் பிடிப்பதென்றால் இதைத் தவிர்க்க முடியாது.

இலங்கையில் மிகச் சிறிது காலம் புகைப்படங்களை எடுத்துவிட்டு ஐரோப்பாவில் படம் எடுக்க வருகிறீர்கள். இந்த இரண்டு இடங் களிலும் உங்கள் அனுப வத்தை எவ்வாறு உணரு கிறீர்கள்?

பாரிஸில் இருக்கிற அதே மாதிரியான நிலைமை அங்கும் இருக்கின்றது. ஆனால் அங் குள்ள கிளப்புகளுக்கு சாதார ணமாக வசதி இல்லாத நாங் கள் செல்வதென்பது முடியாத காரியம்.

அப்படி இருந்தும் நான் அந்த கிளப்புகளில் சேருவ தற்கு முயற்சி செய்தேன். அங்கு எல்லாமே சிங்களத்தில் இருந்ததாலும் எனக்கு சிங்க ளம் எழுத வாசிக்க தெரியாத தாலும் அவற்றுள் புகுவதற்கு முடியாத நிலைதான் இருந்தது. சாதார ணமாக பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கி இருப்பவர்களும் சிங்களமொழி தெரியாதவர்களும் அதற்குள் போய்ச் சேர முடியாது.

ஐரோப்பாவில் சர்வசாதாரணமாக புத்தகக் கடைகளில் போட்டோகிராபி தொடர்பான சஞ்சிகை களை வாங்க முடியும். ஆனால் இலங்கையில் அவற்றை கிளப்புகளில் மட்டும் தான் வாங்க முடியும்.

இங்கு எதையும் பெறுவதற்கான வழி இலகுவாக இருப்பதால்தான் சாதாரணமாகப் பலரையும் இதற்குள் கொண்டு போகும். ஆனால் இலங்கையில் இது மேட்டுக் குடிக் கலையாக இருக்கின்றது.

இலங்கையில் கிளப்பில் இருக்கும் போட்டோகிராபர் களுக்கு இங்கிருந்து தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வளங்கள் அவர்களுக்கு உண்டு.

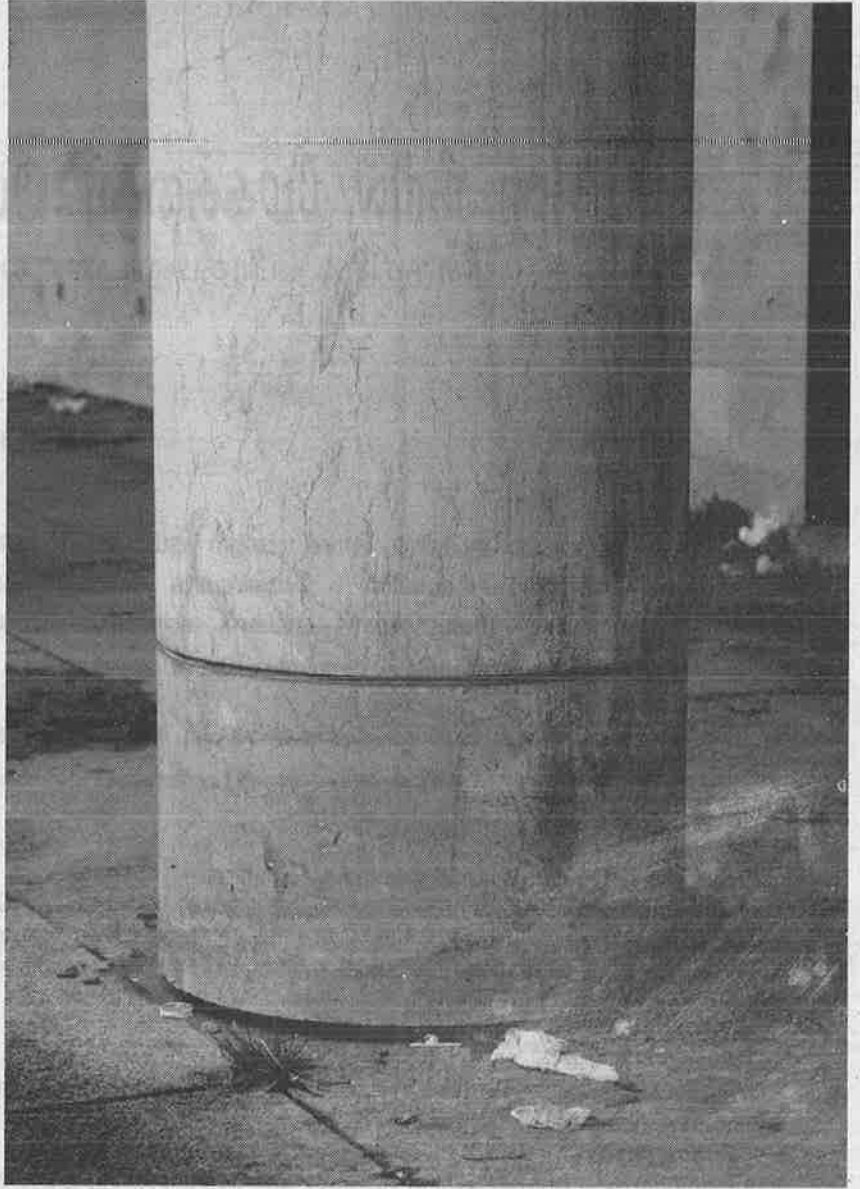

Photo: Raveendran Pradeepan

புகைப்படக் கலை இன்றைக்கு அதிக லாபம் தரக்கூடிய தொழில்களில் ஒன்றாக இருப்ப தாகக் கருதப்படுகின்றது. அதேபோல் அதற் கான செலவுகளும் அதிகமாக இருக்கின்றது. அதனால் இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடு களில் இருக்கும் புகைப்படக் கலைஞர்கள் இவற்றையும் மீறி முன்னுக்கு வரமுடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா?

ஒரு 30 வருடங்களுக்கு முதல் என்று சொன்னால் ஒரு கமராவை வேண்டுமென்பது சுலபமானதல்ல. ஆனால் இப்போது அது ஓரளவு சுருங்கி இருக்கின்றது - புதிய ரெக்னோலஜி அதைச் சுருக்கி இருக்கின்றது. டிஜிட்டல் ரெக்னோலஜியில் இது இன்னும் நன்றாக

குறைந்துள்ளது. பிலிம் டெவலப் செய்யும் செலவு தவிர்க்கப்படுகின்றது. ஆனால் இலங்கையில் இருக்கும் ஒருவருக்கு journal போட்டோகிராபி செய்வதற்கான வாய்ப்பு அங்கு கிடைப்பது சந்தேகமே. ஏன் என்றால் நான் இங்கு வேண்டி வைத்திருக்கும் கமராவை, இலங்கையில் இருந்திருந்தால் வேண்டி இருப்பேனா என்பது கேள்விதான். அது முடியாத விடயம். இந்த கமராவை நான் அங்கு வைத்து வேண்டி இருந்தால் என்னுடைய அம்மாகூட என்னை ஏசி இருப்பார். உனக்கென்ன பைத்தியமா இவ்வளவு காசு கொடுத்து கமரா வாங்குவதற்கு என்று. ஒப்பீட்டளவில் அங்கிருப்பவர்களுக்கு வாய்ப்பு கூடி இருக்கு என்று சொல்லலாம். ஆனாலும் முற்று முழுதாக அவர்களைச் சென்றடையவில்லை. அங்குள்ள ஒருவர் ஒரு கமரா வாங்குவதென்றால் குறைந்த பட்சம் 30000 ரூபாய் வேண்டும். அது அங்கிருக்கும் சராசரி வருமானம் உள்ள ஒருவரால் முடியுமா என்பது கேள்விக்குறியே.

டிஜிட்டல் ரெக்னோலஜி வந்ததன் பின்பு யாரும் படம் எடுக்கலாம் என்ற ஒரு நிலை இருக்கின்றது. இதனை ஆரோக்கியமானதாக கருதுகிறீர்களா?

பேப்பரும் பென்சிலும் எல்லாரும் வாங்கலாம். அதற்காக எல்லாரும் ஓவியர்களாக முடியாது. அதேபோல்தான் இதனை ஒரு கலையாக உணருபவர்களால் மட்டுமே அந்த ரெக்னோலஜியை முழுமையாகப் பயன்படுத்த முடியும்.

Photo: Raveendran Pradeepan

உங்களுக்குப் பிடித்த புகைப்படக் கலைஞர் யார்?

Sebastião Salgado.

Sebastião Salgado ஒரு இடதுசாரி போட்டோ கிராபர் என்று அடையாளப்படுத்தலாமா?

ஆம். அவர் அப்படித்தான் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார்.

எவ்வளவோ புகைப்படக்கலைஞர்கள் இருக்கும் போது இவருடைய புகைப்படங்கள் உங்களைக் கவருவதற்கான இந்த உந்து சக்தி எங்கிருந்து வந்தது?

ஐரோப்பாவில் புகைப்படக்கலை என்பது 40 வருடங்களிற்கு முதல் expensive ஆக இருந்தது. பணக்காரர்களுடைய பொழுதுபோக்கு. இவர் தன்னுடைய உழைப்பு முழுவதையும் புகைப்படக் கலைக்கு அர்ப்பணித்துள்ளார். இவர் பல இடங்களிற்கும் பிரயாணம் செய்து அங்குள்ள தொழிலாளர்களின் நிலைகளை மிகவும் தத்ருபமாக வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றார்.

இன்றைக்கு எடுக்கப்படும் journal போட்டோ கிராபி சரியான முறையில் பயன்படுத்தப்படுவதாக நீங்கள் கருதுகின்றீர்களா?

இல்லை.

உதாரணத்திற்கு, James Nachtwey என்கிற போட்டோகிராபர். இவரை எடுத்துக் கொண்டால், அவர் தன்னுடைய புகைப்படங்களை எங்கே எப்படிப் பயன்படுத்துகின்றார் என்பதுதான் கேள்வி. Times பத்திரிகையில் தான் அவருடைய படங்கள் நிறைய வந்திருக்கின்றன. உதாரணத்திற்கு, ஒரு ஆபிரிக்கப் பெண் ஒருத்தியின் காலடியில் ஒரு வறுமைக்குட்பட்ட சிறுவன் விழுந்து கெஞ்சுகிறான். தூரத்தில் ஒரு ஆயுததாரி இதைப் பார்த்தபடி கடந்து செல்கிறான். இந்தப் படத்தை Times இல் வெளியிடும்போது Times இன் அரசியலுடன் இந்தப் படத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டி இருக்கின்றது. Times அமெரிக்க அரசியல் கொள்கை பரப்புப் பத்திரிகை. ஆயுதக் கலாச்சாரம் ஆபிரிக்காவில் குடிகொண்டிருப்பதற்கான சகலவேலைகளையும் செய்யும் அமெரிக்கா, அங்கு பஞ்சம் தலைவிரித்தாடுகின்றது என்பது போன்ற ஒரு தொனியைக் கொடுக்கும் படத்தைப் பிரசுரிப்பதென்பது

அங்குள்ள நிலைமைகள் தங்களுக்குத் தெரியாமல் நடைபெறுகின்றன என்பது போன்ற ஒரு விடயமாக பொதுமக்களுக்கு காட்ட முயற்சிக்கும் ஒரு நடவடிக்கையாகும்.

புகைப்படங்களுக்கென்று ஒரு காலம், இறைமை என்று இருக்கும். இந்தப் புதிய தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிகள் மூலம் அவற்றை மாற்றத்துக்குள்ளாக்குகின்றபோது அதனது இறைமை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப் படுகின்றது. இது குறித்து...?

போட்டோ எடுத்த பின்பு அதில் கலர், கன்ட்ராஸ்ட் என்பவற்றில் மாற்றங்களைச் செய்வதென்பது ஆரம்பத்தில் இருந்தே இருக்கின்றது. முன்பு dark roomஇல் செய்ததை இப்போது Photoshopஇல் செய்கிறோம். முன்பு போட்டோகிராபியில் dark roomஇல் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்த பின்புதான் பிரிண்டர் பண்ணினார்கள். இதை கொம்ப்யூட்டரில் செய்வதைப் பலபேர் இப்பொழுது ஒரு குற்றச்சாட்டாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் நான் இது இறைமையைப் பாதிப்பதாக நினைக்கவில்லை. இடைக்காலத்தில் போட்டோகிராபி செய்தவர்கள் நெகடிவ்வை லாப்இல் கொடுப்பார்கள். அங்கு அவர்கள் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்துதான் பிரிண்டர் எடுத்துக் கொடுப்பார்கள். இதை இவர்கள் உணர்வதில்லை. ஆனால் நியூமரிக் சிஸ்டத்தில் லாப்இல் செய்யும் வேலையை கொம்ப்யூட்டரில் செய்ய

Photo: Raveendran Pradeepan

பேப்பரும் பென்சிலும் எல்லாரும் வாங்கலாம். அதற்காக எல்லாரும் ஒவியர்களாக முடியாது.

அதேபோல்தான் இதனை ஒரு கலையாக உணருபவர்களால் மட்டுமே அந்த ரெக்னோலஜியை முழுமையாகப் பயன்படுத்த முடியும்.

வேண்டி உள்ளது. எனவே எந்தக் காலத்திலும் புகைப்படங்கள் எடுக்கப்பட்டபின் திருத்தங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுத்தான் பிரிண்டர் பண்ணப்பட்டது.

ஆனால் உங்களுடைய கேள்வி, போட்டோக்களை முற்றாகச் சிதைத்து உருமாற்றுவது சம்பந்தமானது என்று நினைக்கிறேன். நான் அதைப்பற்றிப் பேசவில்லை. அப்படி வெட்டி ஒட்டுவது போட்டோகிராபியில் ஒரு தனிவகை. இந்த வகையை போட்டோகிராபியின் பொதுத்தன்மையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் பொருந்தாது. இது கொலாஜ் போட்டோகிராபி வகையைச் சாரும். இதுவும் முன்பிருந்தே உள்ளது. ஆனால் இதை இப்பொழுது யாரும் செய்யக்கூடிய சாத்தியங்கள் அதிகம் இருப்பதாகச் சொல்லலாம்.

உயர் ரக கமராக்களில் எடுக்கும் படங்கள் தான் சிறந்த படங்கள் எனக் கருதப்படுகின்றனவா?

ஒரு கமரா ரெக்னிக்கலாக உயர் ரகமானதாக இருந்தால் படப்பு உயர் ரகமாக இருக்க முடியும் என்பதில்லை. சிறந்த புகைப்படக் கலைஞர்களாக கண்டு கொள்ளப்பட்டவர்கள் எல்லாம் மிகவும் சிறிய கமராக்களைப் பயன்படுத்தி இருந்திருக்கிறார்கள். ரெக்னோலஜி வளர்ச்சியடைந்தவுடன் அந்த கருவிகளைச் சுமந்து கொண்டு செல்லும் சாத்தியங்கள் பல இடங்களில் முடியாது. எனவே சிறிய கமராக்களைக் கூட எடுத்துச் செல்வதையே பலரும் தெரிவு செய்கின்றனர்.

போட்டோகிராபி மனிதப் பாகுபாடுகளைக் கூர்மைப்படுத்துவதாக இருக்கின்றது. உதாரணத்திற்கு, வறுமை நாடுகளில் உள்ள வற்றைப் படம் பிடித்துக் கொண்டு வந்து செல்வந்த நாடுகள் பொருளீட்டுவது போன்றன. இதுபற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

90வீதமான படங்கள் அப்படித்தான் இருக்கின்றன என்ற கருத்து இருக்கின்றது. இவை மேலை நாட்டுக் கலரிகளில் காட்சிப் பொருளாக்கப்படுகின்றது. சில அரசாங்க நிழுவனங்களின் பிரச்சாரத்துக்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால் இந்தப் புகைப்படங்களினால் எந்த நகர்வும் நடந்ததாக இல்லை. இவைகள் எல்லாவற்றையும் மீறி விதிவிலக்கான சிறந்த போட்டோகிராபியைத் தந்தவர்களும்

Photo: Raveendran Pradeepan

இருக்கின்றார்கள். என்னுடைய அறிவுக்கெட்டியவரை Steve McCurry, Sebastião Salgado, William Klein போன்றவர்கள் இந்த விதிவிலக்குகளிற்குள் அடங்குபவர்கள்.

போட்டோகிராபிக்குச் சரியான தமிழ்ப்பதம் ஒளியோவியம் என்று குறிப்பிடலாமா?

போட்டோகிராபியில் நிறையப்பிரிவுகள் உள்ளன. அதில் ஒளியோவியத்தையும் ஒரு பிரிவாகக் கொள்ளலாம். போட்டோவை எடுத்து அதனை photoshopஇல் வேலைசெய்து ஒரு நவீன ஓவியம் போன்ற வடிவத்தைக் கொடுத்தல் - இதனை ஒளியோவியம் என்றழைக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

புகைப்படக்கலையைவிட வேறு எந்தக் கலை ஊடகங்களிலாவது நாட்டம் இருக்கின்றதா?

சினிமாவில் ஆர்வம் இருக்கின்றது. வாசிக்கும் பழக்கம் முன்பு இல்லை. இப்போது அண்மைக் காலமாகத்தான் வாசிக்கிறேன். அதற்குக் காரணம் நான் பழகிக் கொண்டிருக்கும் நண்பர்களை எடுத்துக் கொண்டால், அவர்கள் ஒன்றில் எழுத்தாளர்களாக, கலைஞர்களாக, கவிஞர்களாக இருப்பதுதான். இவர்களின் பழக்கத்தினால்தான் நான் கருத்தியல் ரீதியாகவும் வளர்ச்சியடைய வேண்டும் என்று யோசித்தேன்.

அதற்கு இவர்கள் நிறைய விதத்தில் உதவி

ளார்கள். நல்ல புத்தகங்களை அறிமுகம் செய்து வாசிக்கும் ஆர்வத்தை, தேடலைக் கூட்டினார்கள் என்று சொல்லலாம்.

இது உங்களது முதலாவது கண்காட்சியா? ஆம்.

உங்களுடைய கண்காட்சியில் வைக்கப்படும் போட்டோக்களுக்குள்ளால் ஏதாவது கருத்தைச் சொல்ல முன்வருகிறீர்களா? அப்படியாயின் அந்தக் கருத்து நீங்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்தாகவே பார்வையாளர்களிடம் சென்று சேரவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்களா? அல்லது பார்வையாளர்களின் திறந்த வாசிப்புக்காக விடுகின்றீர்களா?

நொவெல் போட்டோக்களுக்கு அப்படி இல்லை. ஆனால், document photosக்கு எங்கே, எப்போது எடுக்கப்பட்டது என்ற குறிப்புகளுடன் அப்படியே பார்வையாளரைப் போய்ச் சேரவேண்டும் என்ற பிரயத்தனத்துடன்தான் செய்யப்படுகின்றன.

போட்டோக்களுக்கு "நன்றாக இருக்குது" என்று சொல்லும் அபிப்பிராயம் ஒரு அபிப்பிராயமே அல்ல. அந்த அபிப்பிராயங்களில் இருந்து நான் விளங்கிக் கொள்வதென்னவென்றால் அந்தப் படத்தின் அரசியலுக்குள் அவர்களால் போகமுடியவில்லை என்பதைத் தான்.

document போட்டோக்களை ஒரு ஒழுங்கில்தான்

போட்டோகிராபி எப்போதுமே காலத்தின் ஒரு மிகச் சிறந்த பதிவாய் இருக்கும். இந்தப் பதிவுகள் அடற்கு அந்நியமாக உள்ள சாராரிடம் போய்ச் சேரும்பொழுது அந்தக் காலத்தையும் நிகழ்வையும் மிக இலகுவாகப் பார்வையாளர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியும். இது பார்வையாளர்களிடத்தில் மற்றெல்லா ஊடகங்களையும் விடப் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என நான் நினைக்கிறேன்

காட்சிக்கு வைக்கிறேன். எனவே நான் இதில் ஒரு ஒழுங்கான கதையைச் சொல்ல வருகிறேன்.

தமிழ்ச்சூழலில் இப்படியான போட்டோகிராபியை முற்றுமுழுதாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பி ருப்பதாக நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

நண்பரொருவர் இந்த condom பற்றிய document படங்களைப் பார்த்துக் கேட்டார். அதில் காட்சிப் படுத்தப்பட்டிருக்கும் தூண் ஒரு ஆண்குறியை குறியீடாகக் கொண்ட மாதிரித் தெரிகின்றது என்று. இதைக் கலரில் எடுத்திருந்தால் அது ஆண்குறியின் கலராக இருந்திருக்குமோ என்று. அவர் அதைச் சரியாகக் குறியீட்டார். இதைப்போலவே எல்லாராலும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியுமா என்பதில் எனக்குச் சந்தேகம்தான். Document போட்டோக்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு குறைந்த பட்ச பயிற்சியாவது தேவை. இதுபழக்கப்படுத்திக் கொள்வதனால்தான் வரமுடியும்.

எங்களுக்குத் தெரிந்த கமரா என்பது சாமத்தியவீட்டுக்கும் கலியாணவீட்டுக்கும் எடுப்பது மட்டும்தான்.

ஈழத்தில் இருந்து வந்திருக்கும் ஒரு இளைஞன் போட்டோகிராபியில் தமிழ்ச் சமூகத்தினுடைய சாதாரணமான சிந்தனைப் போக்கில் இருந்து விடுபட்டு விலகி ஒரு சர்வதேச சிந்தனைத் தளத்தில் இருந்துகொண்டு புகைப்படக் கலையைப் பார்ப்பதென்பதும் அணுகுவதும் என்பது எங்களுக்கு அதிசயமாக இருக்கின்றது, புதிதாக இருக்கின்றது. இது உங்களிற்கு எப்படிக்க கைகூடிற்று, சாத்தியமாயிற்று?

ஆரம்பித்தது இப்படித்தான். எனக்கு போட்டோ கிராபியில் ஆர்வம் வரும்போது நான் முதலில் செய்தது இணையத்தளங்களில் போட்டோக்களைப் பார்த்தது. போட்டோகிராபிக் கலைஞர்களின் படங்களைத் தேடினேன். அதில் முதல் தென்பட்டது Migrant Woman. அதுபற்றிய விபரங்களை அறிந்தேன்.

அந்தப்படம் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. ஆனால் இப்போது தெரிய வருகின்றது, அது உண்மையிலேயே போட்டோகிராபியில் மிக முக்கியமான படம் என்று.

இலங்கையில் இருக்கும்போது அங்கு என்ன நடக்கின்றதென்று தேட லெளக்கிட்டபோது டாக்டர் எம். எஸ். வீரக்கோன் என்பவரின் அலபத்தை நான் பார்த்தேன். நான் எதை விரும்பினேனோ அது அங்கே இருந்தது. அவர் நீர்கொழும்பில் இருக்கிறார் என்பதே எனக்குத் தெரியாது. அம்மாவுடன் ஒரு நாள் போகும்போது ஒரு நேர்சிங்ஹோமில் அவருடைய பெயர் எழுதி இருந்தது. அப்ப எனக்கு ஒரு சந்தேகம், அவரும் இவரும் ஒன்றாக இருக்குமோ என்று. அம்மாவிடம் கேட்டேன். அம்மாவுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இன்னொருவரை அணுகிக் கேட்டபோது அவர் முந்தி போட்டோகிராபி செய்தவர் என்று சொன்னார். அவரை நேரில் சென்று சந்தித்தேன். ஒரு ஆசிரியர் மாதிரி இருந்து அவர் சொல்லித் தந்தவைகளும் எனக்கு உதவியாக இருந்தன. அந்தப் பாதையில் புகைப்படக் கலையை அணுகுவதற்கு இவைகள்தான் காரணம்.

சுற்றிவர இப்படியான கலையார்வமுள்ள நண்பர்களுடன் இருப்பது உற்சாகம் தரும் விடயம்தானே?

நான் தனியே ஒரு புகைப்படக் கலைஞனாக மட்டும் இருக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. எல்லோரும் ஒரு யூனிட்டாக இருக்க வேண்டும் என்றுதான் விரும்புகிறேன்.

தற்சமயம் பிரான்சுக்கு வந்து இந்தத் தமிழ் இலக்கியப்பரப்பு நண்பர்களைச் சந்திக்காமல் இருந்திருந்தால் என்னமாதிரி இருந்திருக்கும் என்று எப்போதாவது யோசித்துப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?

சந்திக்காமல் இருந்திருந்தால் எப்படி இருந்திருக்கும் என்று யோசிக்கவில்லை. ஆனால் சந்திக்க வேணும் என்ற முயற்சிகளில் ஈடுபட்டேன். ஏனென்றால் நீர்கொழும்பில் இருக்கும்போது குறைந்த பட்சம் இதுபோன்ற கதைகளைக்கூட யாருடனும் கதைக்க முடியாது. அப்படிக்க கதைத்தால் சொல்வார்கள், நீ இதுகளை விட்டிட்டு உழைக்கிற வழியைப் பார் என்று. வீட்டில் அம்மாவுடன் இவைபற்றிக் கதைக்கலாம். தம்பியுடன் கதைக்கலாம். மற்றும்படி வேறு யாருடனும் கதைக்க முடியாது.

கலைச்செல்வனைப்பற்றி நீங்கள் எப்படி உணர்கிறீர்கள்?

இப்போது நான் பழகுகின்றவர்களில் அநேகமான வர்கள் கலைச்செல்வனுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் இருந்து நான் கலைச்செல்வன் பற்றி அறிவதில் இருந்து அவருடன் பழகக் கிடைக்கவில்லையே என்று சில நேரங்களில் கவலைப்படுகிறேன்

புதியவனின் 'மண்'

த.ஜெயபாலன்

LDIற்று, கனவுகள் நிஜமானால் ஆகிய படிகளினூடு வெளிவந்துள்ள புதியவனின் மூன்றாவது படைப்பான 'மண்' நிச்சயமாக ஒரு வளர்ச்சிப் படயினைக் கொண்டுள்ளது.

'மண்' புலம்பெயர் கலைஞர்களுடன் சிங்கள தொழில்நுட்பவியலாளர்கள், கலைஞர்கள், தமிழக தொழில்நுட்பவியலாளர்கள், கலைஞர்களின் கூட்டு உழைப்பில் வெளிவந்துள்ளது. இவ்வாறான கூட்டு முயற்சிகளே இலங்கைத் தமிழ் சினிமாவை அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்த்துவதற்குரிய நெம்புகோலாக அமையும். ஆனால் இவை மட்டும் போதாது என்பதற்கு புலம்பெயர்ந்த கலைஞர்களும் தொழில்நுட்பவியலாளர்களும் தமிழக சினிமாத்துறையுடன் இணைந்து எடுத்த சில படங்கள் சான்றாக உள்ளன. அந்த வகையில் புதியவன் தனது படைப்பாளுமையை நிலைப்படுத்தியே உள்ளார்.

விடுதலைப் போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். இடதுசாரி சிந்தனையை ஒரு காலத்தில் கொண்டிருந்தவர். இந்தப் பின்னணியில் சமூகக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான ஒரு போராட்ட உணர்வு அவரிடம் இருப்பது மறுக்க முடியாதது. இதனைத் தான் எடுத்துக் கொண்ட சினிமா மொழியினூடாக அவர் சொல்ல முற்பட்டது தான் 'மண்'. ஆனால் வர்த்தக சினிமா (ஜனரஞ்சக சினிமா) உத்தியே மக்களை தன் படைப்பு நோக்கிக் கவரும் என்ற நம்பிக்கை 'மண்ணில் வெளிப்பட்டுள்ளது.

லண்டனில் இருந்து ஆவணப்படம் எடுக்க தனது சொந்த மண்ணான வன்னிக்கு வரும் பொன்ராசின் நினைவலைகள் பின்னோக்கிச் செல்கிறது. மலையகத்தில் இனக்கலவரத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த லக்ஸ்மி குடும்பம் வன்னிக்கு இடம்பெயர்கின்றனர். இலங்கையில் இரண்டாம்தரப் பிரஜைகளாக

நடத்தப்படும் தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த லக்ஸ்மியும் அவள் குடும்பத்தினரும் வன்னி மண்ணில் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு உள்ளாகின்றனர். அங்கு லக்ஸ்மிக்கும் உயர்சாதியைச் சேர்ந்த பொன்ராசுவுக்கும் காதல் மலர்கிறது. தன் காதல் சமூகக் கட்டமைப்பைத் தாண்டி நிலைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் பொன்ராசிடம் தன்னையே ஒப்படைக்கிறாள் லக்ஸ்மி. ஆனால் விடயம் வீட்டில் தெரியவந்து லக்ஸ்மி குடும்பம் நிலைகுலைந்த போதும் தான் அவளைத் திருமணம் செய்வதாக லக்ஸ்மியை நம்ப வைத்துவிட்டு லண்டன் செல்கிறான் பொன்ராசு. தனது தாய் லக்ஸ்மிக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்காக மீண்டும் வன்னிக்கு வந்த பொன்ராசை சுட்டுக்கொன்று பழிதீர்க்கிறான் மகன். இதுவே 'மண்'னின் கதை.

முன்னைய படங்களைக் காட்டிலும் தொழில்நுட்பவியலாளர்களில் 'மண்' கணிசமான அளவு முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது. தன் மீதான விமர்சனங்களை உள்வாங்கிக் கொள்வதும் அதனை சீர்படுத்த முயற்சிப்பதும் புதியவன் புலம்பெயர் சினிமாவில் முன்னிலையில் தன்னை தக்க வைத்துக்கொள்ள அனுசூலமாக உள்ளது. ஜேர்மன் விஜயின் இசையமைப்பு நன்றாக அமைந்துள்ளது. படத்தொகுப்பு இன்னமும் செழுமையாக இருந்திருக்க முடியும். காட்சிகள் இயல்பாக நகர்வதற்குப் பதிலாக சில இடங்களில் முறிவடைந்தது அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

மண்

மண்

புலம்பெயர் சினிமா அல்லது ஈழத்து சினிமாவின் ஆணிவேர் அதன் கதைக்கருவும் அது சொல்லப்பட்ட விதமும். புதியவனைப் பொறுத்தவரை அவர் எடுத்துக் கொண்ட கதைக்கருவை படம் முழுவதும் தக்க வைப்பதை அவரது மூன்று படைப்புகளிலும் அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. கதைக்கரு பற்றி இறுதியில் பார்ப்போம், அது சொல்லப்பட்ட விதத்தை இப்போது பார்ப்போம்.

'மண்' ணின் கதையை சினிமா மொழியில் சொல்லும்பொழுது சிக்கலுக்கு உள்ளாகிறார் புதியவன். கதையினுடைய பிரதான மையம் லக்ஸ்மி. உரையாடல் மூலமாக அல்லாமல் காட்சிப் பதிவுகள் மூலமாக சினிமா மொழியில் லக்ஸ்மி குடும்பத்தின் புலம்பெயர்வு, ஒடுக்குமுறைகள் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். இது கதைக்கு உயிரோட்டமாக இருந்திருக்கும்.

பாடசாலை மாணவர்களின் குறும்புகள் வெறுமனே சிலேடைகளாக, பாலியல் தொனி

**இலங்கைப் பேச்சுத்தமிழ்
சினிமாவுக்குப்
பொருத்தமற்றது என்ற
வாதத்தை முறியடிப்பதில்
'மண்' ஓரளவு வெற்றி
கண்டுள்ளது.**

கொண்டதாகவே பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளது. காண்பிக்கப்பட்ட ஆசிரியையின் உரையாடல்களும், சினேகிதிகளுடைய உரையாடல்களும் கூட அவ்வாறே காண்பிக்கப்பட்டது. கிராமப்புறப் பாடசாலையில் குறைந்தது 20 ஆண்டு களுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் வகுப்பில் இவ்வாறு பாலியல் தொனியுடன் பேசுவது யதார்த்தமாகப்படவில்லை. மேலும் அக்கால கட்டத்தில் கட்டாயமாக மாணவர்கள் சப்பாத்துடன் வரவேண்டும் என்ற விதிமுறைகளும் யதார்த்தமாக இல்லை. லக்ஸ்மியும் மாணவர்களும் பயன்படுத்தும் பிளீஸ், தாங்கியூ, போன்ற ஆங்கில சொற்பிரயோகங்களும் காலத்திற்கு ஒப்பவில்லை.

ஆசிரியர் மாணவன் ஒருவனைத் தண்டிக்கும் முறையும் அவனது சகோதரி கலங்கி நிற்பதும் படத்துடன் தொடர்புறந்த நிலையில் உள்ளது. அங்கு இயக்குநர் தான் நினைத்ததை சொல்லாமலே விட்டுவிட்டார் என்றே நினைக்கிறேன்.

தன்னை மணம் முடிக்க நிச்சயிக்கப்பட்ட, தனக்காக வாழும் தனது மாமனில் மரியாதையுடைய லக்ஸ்மி, சஞ்சலமில்லாமல் பொன்ராசுவின் மீது காதல் கொள்கிறாள். இதனை கவனத்தில் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்றே தோன்றுகிறது.

இலங்கைப் பேச்சுத் தமிழ் சினிமாவுக்குப் பொருத்தமற்றது என்ற வாதத்தை முறியடிப்பதில் 'மண்' ஓரளவு வெற்றி கண்டுள்ளது. ஆயினும் லக்ஸ்மியின் உரையாடல்களில் மொழி இன்னமும் செழுமையாக கையாண்டிருக்க முடியும். லக்ஸ்மியின் உரையாடல்களில் இரு பிரதேச மொழிகளினது கலப்பும் கதாபாத்திரத்தின் தனித்துவத்தை சிதைத்துள்ளது. மேலும் பொன்ராசுவாக இருவர் நடிப்பது நடிப்பினதும் அலங்காரத்தினதும் வறுமையையே காட்டுகிறது.

இறுதியாக 'மண்' ணின் கதைக்கருவுக்காக புதியவன் பாராட்டப்பட வேண்டும். ஆண்டாண்டு காலம் ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தின் கதையை ஓரளவுக்காவது நேர்த்தியாக சொல்ல புதியவன் முற்பட்டுள்ளார். பொன்ராசு ஓடித் தப்பிப்பதும் லக்ஸ்மி அபலையாக கைவிடப்பட்டதும் சமூக யதார்த்தம். வர்த்தக

சினிமாவின் Happy Endingஐ விட்டுவிட்டு வர்க்க சமரசத்திற்கு செல்லாமல் சமூக யதார்த்தத்தை முன்னிறுத்தியுள்ளார் புதியவன்.

ஆனால் தன்னை ஏமாற்றியவனை நினைத்தே வாழும், திருந்தும்வரை காத்திருக்கும், உயிரை மாய்க்கும் தமிழ் சினிமா பெண்களின் சூத்திரத்திலேயே புதியவனும் கட்டுண்டு போயிருப்பது ஆச்சரியம். சமூக ஒடுக்கு முறையை அநீதியைப் பற்றி அல்லாமல் அதனை தனிமனிதனுடைய தவறாக மட்டுமே பார்க்கும் லக்ஸ்மியின் மகன் வழங்கும் தண்டனை இந்த சமூக ஒடுக்குமுறைக்கு தீர்வாகுமா?

தவறிழைத்தார்கள் என்பதற்காக ஆசிரியர் மாணவனை அடிப்பது, பெற்றார்கள் பிள்ளைகளை அடிப்பது, எசுமான் வேலைக்காரனை அடிப்பது என வன்முறை வாழ்வியலின் முக்கிய அம்சமாக காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அது யதார்த்தமானதும் கூட. முடிவாக பொன்ராசு சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறான். இந்த வன்முறையின் வெவ்வேறு வடிவங்களை காண்பிக்கும் இயக்குநர் அதனை அப்படியே பிரதிபலிப்பதன் மூலம் அந்த கட்டமைப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறாரா? வன்முறையே எப்போதும் தீர்வாக அமையுமா? என்ற கேள்விகள் எழுகிறது.

புதியவனின் 'மண்' இலங்கைத் தமிழ் சினிமாவில் நிச்சயம் தனக்கென ஒரு முத்திரையைப் பதித்துள்ளது. இந்த படைப்புக்கு ஊக்கமளிப்பதன் மூலம் இவ்வாறான தரமான படைப்புகள் உருவாவதற்கான சூழலை ஏற்படுத்த முடியும். ஆகவே முடிந்தவரை இந்த 'மண்' வாசனையை அனுபவிப்பது ஆரோக்கியமானது.

**தன்மீதான விமர்சனங்களை
உள்வாங்கிக் கொள்வதும்
அதனை சீர்படுத்த முயற்சிப்பதும்
புதியவன் புலம்பெயர் சினிமாவில்
முன்னிலையில் தன்னை தக்க
வைத்துக்கொள்ள அனுசூலமாக
உள்ளது.**

புதியவன்

நான் அவன்

நானாக அவனும் அவனாக நானும்

சாத்தியமில்லை

எனது சந்தோஷங்கள், அவனது சந்தேகங்கள்

எனது ஆசைகள் அவன் கற்பனை செய்யாதவை

அவனது ஆசைகள் என்னை அடிமை கொள்பவை

எனது கற்பனைகள் அவனுக்குப் புரியாதவை

அவனது கற்பனைகள் அலுத்துப்போனவை

எனது நோக்கு அவனுக்குப்புதியது

அவனது நோக்கு எனக்குப் பழையது

அவன் வளர்ந்தும்.... நான்....

நான் குழந்தை அவன்

நான் அவனாவதும் அவன் நானாவதும்

சாத்தியமே இல்லை

நான் நான் அவன் அவன்

நன்றி: நஞ்சினி கவிதைகள்

கண்ணீர் கட்டிவந்து

உண்மைதான்.

நேற்றுப் பின்னேரம் நான் வந்ததிலையிருந்து இந்திராவைக் கவனிச்சதிலை, அம்மாவும் அண்ணையும் சொன்னதெல்லாம் உண்மைதான் போலை கிடக்குது. நான்தான் அவையோடை தேவையில்லாமல் மல்லுக் கட்டியிருக்கிறன்.

இந்திரா சிலோமோசனிலைதான் நடக்கிறா. சிலோமோசனிலைதான் சிரிக்கிறா. போட்ட பஞ்சாபி மடிப்புக் குலையாமல் பொம்மை மாதிரி செற்றியில் இருக்கிறா. அண்ணா போட்டுக்கொண்டு வந்த ரீயை 'தாங்ஸ்' சொல்லி வாங்கி சிலோமோசனிலைதான் குடிக்கிறா. இது பழைய இந்திரா இல்லை. அண்ணர் பாவம்.

எங்கடை ஊர்ப்பெடியளிலை பலரைப்போல அண்ணரும் இனத்துவேசத்துக்கு அப்பரைத் தூக்கிக் குடுத்திட்டு, குடும்பப் பாரத்தைத் தலையிலை தூக்கிக் கொண்டு கடல் கடந்து பரதேசம் சுற்றி பாரிஸிலை வந்து செற்றிலானவர்தான். அது நடந்து வருசம் இருபது ஆச்சது. சந்தியாசிகளுக்காவது அப்பிடி இப்பிடி கொஞ்சம்

Lesley Steele

சித்திரா சுதாகரன்

மனம் பிரண்டிருக்கும். ஆனால் அண்ணர் குடும்ப நலம் ஒன்றே தவறாமல், இளமையெல்லாம் துறவறம் பூண்டு கடைசித் தங்கச்சியையும் கட்டிவைச்சிட்டுத்தான் ஓய்ஞ்சார். ரெண்டு தம்பிமாரை வெளியிலை எடுத்துவிட்டு, அக்காவைக் கரை சேர்த்து, கடைசித் தங்கைச்சியான என்னையும் பாரிஸுக்குக் கூப்பிட்டுக் கட்டி வைக்க, அவருக்கு வயது நாற்பதைத் தாண்டியிட்டுது.

அம்மாவும் பல வருசமாய் "குடும்பத்தைப் பாத்தது காணும். உனக்கென் டொரு வாழ்க்கையைத் தேடு" எண்டு கெஞ்ச மட்டும் கெஞ்சிப்பாத்திட்டா. அண்ணர் பிடி குடுக்கயில்லை. நானும் பாரிஸுக்கு வந்ததும் அண்ணரை "கட்டடா! கட்டடா!" எண்டு அரிக்கத் தொடங்கிட்டன். அண்ணருக்கு கலியாணம் எண்டது பிடிக்காத விசயம் எண்டில்லை. நாற்பது வயதுக்குப் பிறகு கட்டி என்னத்தை வாழறது எண்ட எண்ணம்தான். ஆனால் நான் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் ஆளை வழிக்குக் கொண்டு வந்திட்டன். சீதனங் கீதனம் வாங்காமல், கனக்க வயது வித்தியாசம் இல்லாமல், கனகாலமாய்க் கலியாணம் சரி வராமல் கஸ்டப் படுற பிள்ளையாப் பாருங்க எண்டு சம்மதம் சொன்னார். இவர் சொன்ன கொண்டிசன்களைக் கேட்டவுடனை எனக்கு இந்திராதான் ஞாபகத்துக்கு வந்தாள்.

இந்திரா பாலர் வகுப்பிலையிருந்து உயர்தரம்வரை என்றை பள்ளித்தோழி. பட்டுப் பாவாடையும் மலிபன் விஸ்கற்பக்கற்றுமாய் முதல்நாள் பள்ளிக்கு வந்த இந்திராவை எல்லாரும் ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தம். அசாதாரணமாய் அவள் அடிக்கடி கண் சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தாள். சில நேரம் அவளின் நெற்றியும் சுருங்கினது. இதைப் பாத்துக் கன

பிள்ளையள் வெருள, கங்கா ரீச்சர் என்னட்டைத்தான் “நீர் அச்சாப் பிள்ளைதானே இவவை உமக்குப் பக்கத்திலை வைச்சிரும்” என்று இந்திராவை எனக்குப் பக்கத்திலை இருத்திட்டுப் போனா. அண்டையிலை இருந்து நாங்கள் நல்ல தோழிகளானோம்.

ஆனால் அவள் என்னைப் போல இல்லை. விழுந்து விழுந்து படிப்பாள். பாட்டுக்கிளாஸ், டான்ஸ் கிளாஸ் என்று சின்னனிலை தொடங்கி, வளர வளர தையல் கிளாஸ், ஐசிங் கிளாஸ், மேக்கப் கிளாஸ் என்று முன்னேறினாள். ஏன் இப்பிடிப் பறக்கிறாள் எண்டது, அவளின்ரை வீட்டை போய்வரத் தொடங்கினாப் பிறகுதான் விளங்கிச்சது. அவளுக்குச் சின்னனிலை யிருந்து கண் இப்பிடித்தானாம், அடிக்கடி சிமிட்டுமாம். கண்ணுக்குக் கிட்ட ஒரு சின்ன நரம்பிலை ஒரு சின்னப் பிழையாம். அதுக்கு வைத்தியம் செய்தால் சில வேளை பார்வையைப் பாதிக்குமாம் என்று டொக்டர்மார் சொல்ல அப்பிடியே விட்டாச்சாம்.

ஆனால் பாக்கிற ஆக்கள் பிள்ளைக்கு வலிப்பு வாறதோ? மயக்கம் வாறதோ? என்று ஆராய்ச்சி செய்யவும் ஊரிலை இந்திரா எண்ட பேர் மறைஞ்சு ‘மின்மினி’ எண்ட பட்டப்பேர் பரவவும் வீட்டுக்காரர் பயந்திட்டினம். கலியாணம் என்று வரேக்கை இந்தக்குறைதானே முன்னாலை நிக்வும். இதுக்கு ஈடாத்தான் வீட்டுக்காரர் இந்திராவைக்கலைச்சுக் கலைச்சு எல்லாத் திறமையையும் வளர்க்க வைச்சினம். சமையல், வீட்டு வேலை, குடும்ப நிர்வாகம் என்று எல்லாத்திலும் தேறியிருந்தாள். ஆனால் எனக்கு அவளின்ரை கலகலப்பான இயல்பும், பெரிய சிரிப்பும், சுறுசுறுப்பும், நகைச்சுவையுணர்வுமே அதிகம்

பிடித்திருந்தன.

ஆனால் இதெல்லாம் அவளுக்குக் கலியாணத்தைத் தேடித் தரேல்லை. பட்டதாரி ஆசிரியையாயும் டான்ஸ் ரியூசனிலையும் கொள்ளைகொள்ளையாய் உழைச்சும், அந்தக் கண்சிமிட்டிற குறைதான் பலமாப்பிளையளைக்கலைச்சுப் போட்டுது. இவளோட பல வருசமாப்ப் படிப்பிச்ச வாத்தியார் ஓராள் இவளைப் பிடிச்சிருக்கெண்டு பொம்பிளை கேட்டு வந்தார். சாதாரணமாய் பட்டதாரி வாத்தியார் கேக்கிற பல லட்சம் சீதனத்தோட இவளிடை கண்சிமிட்டலுக்காய் அஞ்ச லட்சம் கூடக் கேட்டார். இவளுக்குப் புண்ணிலை புளிப்பத்தின கோவம். கோவத்தை அடக்கிக்கொண்டு எங்களிட்டை அவ்வளவு வசதியில் லையெண்டு வாத்தியைத் திருப்பியனுப்பிற்று, பள்ளிக்கூடத்திலை வைச்சுப் பழி வாங்கினாள். வாத்தியாற்றை நாலைஞ்சு வகுப்பு ஆன்சர்ப் பேப்பர்களை அடிச்சுக்

கொண்டு வந்து கொழுத்திப் போட்டாள். வாத்தி அழாக்குறையாய் நாலைஞ்சு வகுப்புகளுக்கும் திருப்பி சோதினைப் பேப்பர் செற்பண்ணி, அதிபரிட்ட பேச்சு வாங்கி பெற்றார் பிள்ளையளைக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி, மேலிடத்தில் மெமோ வாங்கி சீரழிஞ்சுபோய் பிற்படுத்தப்பட்ட ஏரியாவுக்கு மாற்றலாகிப் போனார். அதோடை இவளுக்குக் கலியாண எண்ணமே வெறுத்துப் போச்சது. முப்பத்தஞ்சு வயதிலை முதிர்கன்னியாய் நிக்கிறாள்.

அண்ணர் கலியாணத்துக்குச் சம்மதிச்சதும் நான் இந்திராவைத்தான் சிபாரிசு செய்தன். ஆனால் அம்மா எங்கடை துரத்துச் சொந்த மச்சானைக் காட்டினா. ஆரைக் கட்டிறதெண்ட முடிவை அண்ணனிட்டையே விட்டம். ஆனால் நான் இந்திராவைப்பற்றியும் அவளின்ரை இயல்புகள் பற்றியும் அண்ணருக்கு எடுத்துச் சொன்னதிலை, அவர் இந்திரா விடை கண்சிமிட்டல்ப் பொருட்படுத்தாமல் அவளையே கட்டச் சம்மதிச்சார்.

அண்ணருக்கு பிரான்ஸ் டின் குடியரிமை இ பிரச்சினையில்லா முடிஞ்சு பொம் வந்திட்டுது லீவிலை ணர், மு பாத்த

இந்திரா கண்ணும் சிமிட்டிறதில்லை.
நீ சொன்ன மாதிரி கலகலப்புமில்லை.
பம்பல் அடிக்கிறதும் இல்லை.
நீ பொய் சொல்லிப் போட்டாய்.

66

என்ன உன்றை பிறெண்ட்
தலையிழுத்தால் பொட்டு வைக்கிறாள் இல்லை.
பொட்டு வைச்சால் தலையிழுக்கிறாள் இல்லை.
அந்த மாதிரிச் சமைப்பாள் எண்டாய் இஞ்ச வாயிலை வைக்க ஏலாது.
சரியான நோனாவா இருக்கிறா.
அவவுக்கும் நோகாம தும்புத்தடிக்கும் நோகாமத்தான் வீடு கூட்டிறா.

99

ருக்கி, மூண்டாங் கிழமை தாலி கட்டி பிளைற் ஏறிட்டார். ஒரு மாதம் எங்கடை அம்மாவோடை கொழும்பிலை நிண்டிட்டு, மூண்டு மாதத்திலை இந்திராவும் பாரிஸுக்கு வந்திட்டாள்.

ஆனால் அண்ணர் கலியாணம் முடிஞ்ச வந்து "இந்திரா கண்ணும் சிமிட்டிறதில்லை. நீ சொன்ன மாதிரி கலகலப்புமில்லை. பம்பல் அடிக்கிறதும் இல்லை. நீ பொய் சொல்லிப் போட்டாய்." எண்டதும், அம்மா கொழும்பிலை இருந்து "என்ன உன்றை பிறெண்ட் புடிச்ச வைச்ச பிள்ளையார் மாதிரி இருக்கிறாள். தலையிழுத்தால் பொட்டு வைக்கிறாள் இல்லை, பொட்டு வைச்சால் தலையிழுக்கிறாள் இல்லை. அந்த மாதிரிச் சமைப்பாள் எண்டாய் இஞ்ச வாயிலை வைக்க ஏலாது. சரியான நோனாவா இருக்கிறா. அவவுக்கும் நோகாம தும்புத் தடிக்கும் நோகாமத்தான் வீடு கூட்டிறா." எண்டதும் எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. என்னோட போனிலை கதைக்கேக்கையும் கலகலப்பைக் காணயில்லை. புதுசாக் கலியாணம் செய்த வெக்கமாக்கும் எண்டுதான் இவளுக்காவேண்டி அண்ணனோடும் அம்மாவோடும் வாதாடினன்.

ஆனால் இந்திரா வந்திட்டாள் எண்டு அவுட்டப் பாரிஸிலையிருந்து ஆசையாய் ஓடி வந்து நேரிலை பார்க்கேக்குள்ளைதான் இந்திராவிலை பெரிய மாற்றம் நடந்திருப்பதும் இவள் பழைய இந்திராவே

இல்லையெண்டதும் விளங்குது.

ஒண்டரை நாள் அவளைக் கவனிச்சாப் பிறகு, என்றை மனுசனையும் பிள்ளையளையும் அஞ்சாறு மணித்தியாலத்துக்கு எங்கயாவது போங்கோ எண்டு வெளியிலை கலைச்சப்போட்டு அண்ணனையும் கூப்பிட்டு வைச்ச, என்ன பிரச்சினையெண்டு வடிவாச் சொல்லெண்டு இந்திராவைக் கேட்டன். மெல்ல மெல்லத்தான் கதைச்சான்.

முப்பத்தஞ்ச வயதுவரை கலியாணம் இல்லாதது அவளுக்குப் பிரச்சினையாய் இல்லாட்டியும் அவள் குடும்பத்துக்குப் பிரச்சினையாய் இருந்தது. வீட்டாரின் நிம்மதி போய், வீட்டின் சந்தோசம் தொலைந்திருந்தது. திருமண வயதையடைந்த தங்கச்சியும் இவளுக்காய்க் காத்திருக்க, ஊர் தன்றை நாக்கையும் சுழட்டுது.

ஒரு குறையை மறைக்கப் பல திறமைகளை வளர்த்தும் பயனில்லை. கடைசிச் சந்தர்ப்பமான அண்ணற்றை சம்மந்தத்தையும் தவற விட விருப்பமில்லை. கண் சிமிட்டலை நிப்பாட்டித்தான் கலியாணத்தை ஒப்பேற்ற வேணும் எண்ட வெறியிலை தன் கண்களைச் சிமிட்டாமல் இருக்க முயற்சித்தாள். அண்ணர் மாப்பிளை பாக்கப் போகும்போது அவளின்ரை கண் சரியாகியிட்டுது. வீட்டிலை எல்லாருக்கும் புழுகம். இந்தக் கலியாணம் ஒப்பேறிடும் எண்டு நம்பிச்சினம். ஒப்பேறிச்சது.

ஆனால் இந்திரா தன்றை சக்தியையெல்லாம் கண் சிமிட்டலை நிப்பாட்டிறதிலை காட்டினதாலை தன்றை பல திறமைகளை இழந்து போளாள். இப்ப கண் சிமிட்டல் சரியாக, மற்றச் செயல்களெல்லாம் அசாதாரணமாய் சிலோமோசனுக்குப் போயிட்டுது.

உண்மை விளங்க நானும் அண்ணனும் ஏங்கிப் போனம். எனக்கு அழுகை வந்தது. அண்ணர் இந்திராவிடை ரெண்டு கைகளையும் பிடிச்சுக் கொண்டு அன்பாய்ச் சொன்னார்.

"நீர் கண் சிமிட்டுறது தெரிஞ்சு தானே ஓம் எண்டனான். எனக்கு நீர் கண் சிமிட்டுறது பிரச்சினையிலை. நீர் பழைய மாதிரி கண் சிமிட்டிக்கொண்டு கலகலப்பாய் பம்பலாய் இருக்கவேணும்" எண்டார்.

இந்திராவுக்குக் கோவம் வந்தது.

"நல்லா உழைச்சன். நல்லாச் சமைச்சன். எவ்வளவு கெட்டித்தனமாய் இருந்தன். அப்ப சொன்னாங்கள் கண் சிமிட்டுறன் எண்டு. எல்லாத்தையும் விட்டன். கண் சிமிட்டுறதையும் விட்டன். இப்ப சொல்லுறாங்கள் கண்ணைச் சிமிட்டெண்டு. நீங்கள் சொல்லுறதெல்லாத்தையும் நான் கேப்பன். ஏனெண்டால் நானொரு பெண். ஆனால் என்ற கண் கேக்காது."

அவளை ஆறுதல்படுத்தத் தெரியாமல் அண்ணனும் நானும் திகைச்சப் போனது என்னவோ உண்மைதான்.

பெண்நிலைவாதத்தின் தாய் சிமோன் தி போவுவா

அநாமிகா

சிமோன் தி போவுவா மறைந்து (1986 ஏப்ரல் 14ம் திகதி) இருபது வருடங்களின் பின் இன்றும் சமகால பெண்நிலைவாதத்தின் தாயாக கருதப்படுபவர். சமூகத்தில் பெண்களிற்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலை என்ன என்பது குறித்த இவரது 'இரண்டாவது பால்' 1949ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூல் எழுபதுகளில் அமெரிக்க மற்றும் பிரெஞ்சுப் பெண்நிலைவாதிகளுக்கு ஒரு பிரத்தியேக ஆலோசனைக் குறிப்பு நூலாக இருந்தது.

அந்நேரத்தில் மிகவும் சர்ச்சையைக் கிளப்பிய, "ஒருவர் பெண்ணாகப் பிறப்பதில்லை; பெண்ணாக உருவாக்கப்படுகிறார்" என்ற கருத்தை முதலில் முன்வைத்த தத்துவவியலாளர். பால் சமத்துவம், பால் சுதந்திரம் என்பவற்றுக்கான போராட்டத்தை தன்னுடைய சொந்த வாழ்க்கையிலும் எழுத்துக்களிலும் முன்னெடுத்துச் சென்றவர். இவர் எப்போதும் கலகக் காரியாக, எப்போதும் முரண்பட்டவராக இருந்தார்.

"சிமோன் ஆணின் மூளையைக் கொண்டவன்" அவருடைய தந்தை இப்படித்தான் தன் மகளைப்பற்றிக் கூறினார். பாரிஸின் Saint Germain des Prèsஇன் புத்தி ஜீவிகள் கூட்டத்துடன் அவர் சேருவதற்கு முன்பு சிமோன்தான் போவுவா குடும்பத்தின் ஒளி விளக்காக இருந்தார். இவர் 1908ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 9ம் திகதி பாரிஸில் பிறந்தார். இவருடைய தாய் ஒரு நோமன் கத்தோலிக்கர். மிகவும் கட்டுப்பாட்டுடன் இவர்களை வளர்த்தார். தன்னுடைய 15வது வயதில் La Famille Comichon என்ற தனது முதலாவது கதையை எழுதுகின்றார். அப்போதே ஒரு பிரசித்தமான எழுத்தாளராகவே வரவேண்டும் என்று விரும்பியவர். பேரிலட்சியத்துடன் வாழ்வதற்கும் செயற்பாட்டு நடவடிக்கைகளுக்கும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குமான சக்தி தனக்கு எப்

போதும் இருக்கவேண்டும் என்ற வேணவாவுடன் வாழ்ந்தவர்.

"எனக்கு ஒரு இலட்சிய நோக்கிருக்கவேண்டும். வெற்றிகொள்வதற்குப் பிரச்சினைகளும் அவற்றைச் செய்து முடிப்பதற்கான ஒரு குறிக்கோளும் தேவை" - இப்படித் தனக்கு உறுதி செய்துகொண்டார். சிமோன் தனது நேரத்தின் பெரும்பகுதியை நூல்நிலையங்களிலேதான் செலவிட்டார். அதைத் தனக்கு அடைக்கலம் தரும் ஒரு இடமாகக் கருதினார் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். 'லீப்னிஸ்' ஐயும் 'கான்ட்' ஐயும் படித்தார். அவர்களுடைய வீட்டில் வேலைக்காக அமர்த்தப்பட்டிருந்த பெண்ணை அவருடைய தாய் வீட்டை விட்டு அனுப்பி விட்டார். அது அவர்களுடைய குடும்ப கௌரவத்தின் இறுதி அடையாளம். தன்னுடைய குடும்பத்தில் நிகழ்ந்த சிதைவை மறப்பதற்காக என்பதுபோல் அவர் புத்தகங்களுக்குள்ளே மூழ்கிக் கிடந்தார். சிமோனுக்கும் அவருடைய தங்கை மடலினுக்கும் அவருடைய தந்தையார் மிகவும் திட்டவாட்டமாக சொல்கின்றார், "உங்களிற்குத் திருமணம் நடக்கப் போவதில்லை. ஏனெனில் உங்களிற்குத் தருவதற்கு என்னிடம் சீதனம் இல்லை" என்று. ஒரு

கட்டத்தில் சிமோன் வீட்டை விட்டு வெளியேறுகின்றார். ஒழுக்கமான, கட்டுப்பாடான குடும்பம் எனக் கருதப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தில் இருந்து வளர்ந்த ஒரு பெண்பிள்ளையின் முதலாவது சுதந்திரச் செயற்பாடு. கலகக்காரப் பெண்ணாக காலைத் தேடுகின்றார். திருமணத்திற்கு காதலர்களைத் தேடினார்.

இவர் தத்துவவியலாளராகத் தனது கல்வியை முடிக்கிறார். 1929இல் இவர் சார்த்தரைச் சந்திக்கின்றார். இவர் அப்போது தான் முதல்தடவையாக ஒரு ஆணை முத்தமிடுகின்றார். அப்போது சிமோனுக்கு 21வயது. சார்த்தருக்கு 24 வயது. மிகச் சிறந்த இலட்சிய நோக்குக்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

பெண் நிலை

கொண்ட இரு மாணவர்களும் இணைமது வேலை செய்கின்றார்கள். அவர்கள் ஆராய்ச்சிக்கு தெரிவு செய்திருந்த விடயம் 'சுதந்திரமும் நிச்சய மின்மையும்'. சார்த்தர் 1931இல் La Nausée என்னும் நூலை வெளியிடுகின்றார். அந்த நூலினால் அவர் சிமோனுக்கு முன்பே புகழடைகின்றார்.

சிமோன் 1943ம் ஆண்டு வரை ஆசிரியப் பணியில் இருக்கின்றார். எந்நேரமும் ஏதாவது சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கும் சார்த்தரின் அறிவு நுட்பத்தினால் சிமோன் கவரப்படுகின்றார். தன்னுடைய இன்னொரு வார்ப்பாக சார்த்தரைக் காண்கிறார். சார்த்தரும் அப்படியே. இவருடன் எல்லாவற்றையும் எதையும் பகிர்ந்துகொள்ள முடியும் என்று எண்ணுகின்றார். இருத்தலியல் பற்றிய தொடர்ந்த உரையாடல்கள் இருவருக்கு மிடையிலான தொடர்பில் முக்கியமான இடத்தைப் பற்றி இருந்தது. அவர்கள் இருவருக்கு மிடையிலான 'தவிர்க்க முடியாத/கட்டாய காதல்' என்பதானது 'நிச்சயமற்ற காதல்' என்று அவர் சொல்லும் ஏனைய உறவுகளுக்குத் தடையாக இருந்ததில்லை.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பின்பு சிமோன் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆணுக்கு மட்டும் துணையாக இருக்க வில்லை. சார்த்தருக்கு மிகவும் நெருங்கியவரான Jacques - Laurent PROST உடன் உறவு கொண்டிருந்தார். அதன் பிற்பாடு அமெரிக்க நாவலாசிரியர் நெல்சன் அல்கிரனுடன் மிக நெருங்கிய உறவு கொண்டிருந்தார். இறுதியில் க்ளோட் லான்ஸ்மான் என்னும் ஒரு பத்திரிகையாளருடன் சேர்ந்திருந்தார்.

சார்த்தரும் சிமோனும் தங்கள் இருப்பிடங்களைத் தனித்தனியே பேணினார்கள். ஆனால் இருவரும் ஒரு உடன்படிக்கையில் இருந்தார்கள். அதாவது, 'காதலர்கள்' அல்லது 'இணைபிரியா எழுத்தாளத் தம்பதிகள்'

பெண்களை வரலாற்றுரீதியாக அடையாளமற்றவர்களாக கியது அவர்களுடைய இரண்டாம்பட்ச நிலையல்ல. மாறாக, பெண்களை வரலாற்றுரீதியான அடையாளமற்றவர்களாக கியமை அவர்களுக்கு இரண்டாம்பட்சமான நிலையை ஒத்துக்கொள்ள வைத்தது.

என்ற பகிரங்கமான விம்பத்தை இறுதிவரை பொக்கிஷமாகப் பாதுகாப்பது. இந்த விசித்திரமான தொடர்பு அல்லது உறவு, விடுப்புக் கதைகளுக்கு வழிவகுத்தது என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. சார்த்தரின் தன்னுடைய காதலிகளுக்கு பணம் வழங்கினார் என்றும், இன்னும் சிமோன் இருபாலுறவுக்காரர் என்றும் கதைகள் உலவின. எப்படி இருப்பினும், கட்டுப்பாடற்ற உறவைப் பேணிய இத்தம்பதிகள், தங்களுடைய வாழ்க்கைப் போக்கை பூர்வமாய் மரபுத்துவத்தின் மீதான ஒரு விமர்சனமாகக் கொண்டனர். இவர்களுடைய நெருங்கிய நட்பும், ஒருங்கிணைந்த அரசியல் பங்களிப்பும் ஒருமித்தே இருந்தன.

சுதந்திரத்தின் பின், ஏறத்தாழ 30 வருடங்களாக, இடதுசாரிகளுடன் சகல போராட்டங்களிலும் இவர்கள் இணைந்திருந்தார்கள் - Temps Modernes என்னும் சஞ்சிகையை 1945இல் ஆரம்பித்தமை, வியட்நாம் யுத்தம்,

அல்ஜீரிய யுத்தம் என்பவற்றுக்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டமை, கியூபாவில் பிடல் காஸ்ரோவிற்கு ஆதரவளித்தமை, இவற்றுடன் மே 68இல் ஊர்வலங்களில் பங்களித்தமை என்பன.

சிந்தனாரீதியான இணைவினால் போராட்டத்தில் ஈடுபடுதல் என்பது ஒன்றே அவர்கள் இருவரும் இணைந்திருப்பதன் ஒப்பந்தம். நிச்சயதார்த்தம் இல்லை. குழந்தைகள் இல்லை. அவரவர்க்குரிய சுதந்திரம் என்பது மிகுதி எல்லாவற்றையும் விட முன்நிற்பது. இலட்சியத்தை நோக்கிய ஓர்மமான பயணம். தன்னுடைய மறு விம்பமான சார்த்தருடைய கையெழுத்துப்பிரதிகளை வாசிப்பதற்குச் செல்லாத பொழுது, நாளொன்றுக்கு 8 மணித்தியாலங்களை எழுதுவதற்கென்று கட்டாயமாக சிமோன் ஒதுக்கினார்.

Temps Modernes சஞ்சிகையில் ஏராளமான கட்டுரைகளை சிமோன் எழுதினார். 1971ம் ஆண்டு தொடக்கம் அதன் நிர்வாகத்தினை சிமோன் கவனித்து வந்தார்.

பத்திரிகை நடத்தும் சமயத்தில் நிறையப் பயணங்களை மேற்கொண்டார். சீனா, யப்பான், கியூபா, சோவியத் யூனியன், எகிப்து, பிரேஸில், இஸ்ரேல், ஆபிரிக்கா, கனடா மற்றும் ஐக்கிய அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளை நோக்கிச் சென்றார்.

1943இல் அவர் L'Invitée என்னும் தனது முதலாவது நாவலை வெளியிடுகின்றார். இந்நாவல் வெளிவந்ததன் பின்பு அவர் இந்நூற்றாண்டின் மிகப் பெரிய கலக்கக் காரியாக அடையாளம் காணப்படுகின்றார். சமூகத்தில் பெண்களின் இரண்டாம் பட்ச நிலை குறித்த 'இரண்டாவது பால்' என்னும் நூல் ஒரு மோசமான எதிர்ப்புகளுடன் கூடிய ஆத்திரமூட்டலை சகல மட்டங்களிலும் உருவாக்கியது. இத்தத்துவவியலாளர் பெண்களின் பொருளாதார சுதந்திரம், திருமணபந்தம் விளைவிக்கும் பெண்களின் அந்நியமாதல் தொடர்பான விமர்சனம், சமூகத்தில் நிலவும் பால் அசமத்துவம் மீதான எதிர்ப்பு என்பவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றார்.

"ஒருவர் பெண்ணாகப் பிறப்பதில்லை. பெண்ணாக உருவாக்கப்படுகின்றார்" என்னும் கருத்தை முன்னிருத்தி பால்களிற்கிடையில் உள்ள வேறுபாடென்பது வெறுமனே உயிரியல்ரீதியானது மட்டுமல்ல என்று வாதிடுகிறார்.

அந்தக் காலத்தில் இப்படிப் பேசுவதென்பது அரசியல்ரீதியாகப் பிழையானது. கட்டுரையாளர் சந்ததி விருத்தியை மறுக்கின்றார். இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று கருத்தரித்தல் என்பது பெண்ணிற்கு ஒரு பெற்றிக் கிடங்கு என்றும் குடும்பம் என்பது அழிக்கப்படவேண்டியது என்றும் வாதிடுகின்றார்.

“ஒருவர் பெண்ணாகப் பிறப்பதில்லை. பெண்ணாக உருவாக்கப்படுகின்றார்”

இதற்கான எதிர்ப்புக் கருத்துக்களும் தீவிரவாதக் கருத்துக்களும் இருந்தபோதிலும் அவ்ருடைய வாதம் செல்வாக்குச் செலுத்தியதை மறுக்க முடியாது. அந்தக் காலத்தில் சட்டத்திற்கெதிராக, களவாகச் செய்யப்பட்ட கருச்சிதைப்புக்களினால் எத்தனையோ பெண்கள் மரணிக்க நேர்ந்தபோதும் கருக்கலைப்புக்கு மிகவும் ஆதரவாகச் செயற்பட்டவர். சொந்த விருப்பத்தின் பெயரில் செய்யப்படும் கருக்கலைப்புக்கான சட்டத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு எழுபதுகளில் அமெரிக்க மற்றும் பிரெஞ்சுப் பெண்ணிலைவாதிகளுக்கு ஒரு மிகப்பெரிய வழிகாட்டி நூலாக இவரின் 'இரண்டாவது பால்' இருந்தது. இது சர்வதேசரீதியாக மிகப்பெரிய அதிர்வலைகளைத் தோற்றுவித்ததுடன் வெற்றியும் பெற்றது. இவர் தனியே இருத்தலியல்வாதிகளில் ஒருவர் மட்டுமல்ல, பெண்களுக்காக, பெண்களின் சுதந்திரத்துக்காக தன்னை அர்ப்பணித்துப் போராடினார். சிமோன் சார்த்தரின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருந்ததாக, குறிப்பிட்ட சில சரிதவியலாளர்கள், கூறுகின்றார்கள்.

1954ம் ஆண்டில் இவருடைய Les Mandarins என்னும் நூல் வெளியாகின்றது. சார்த்தர் தன்னுடைய

பால் சமத்துவம், பால் சுதந்திரம் என்பவற்றுக்கான போராட்டத்தை தன்னுடைய சொந்த வாழ்க்கையிலும் எழுத்துக்களிலும் முன்னெடுத்துச் சென்றவர்.

மறுபாதியைப் பார்த்துப் பெருமையடைகின்றார். இவர்களுக்கிடையில் தற்பெருமைக்கான போட்டிகள் இருக்கவில்லை. இந்த இருபெரும் திமிர் பிடித்தவர் களுக்கிடையிலான உறவுகள் எப்போதுமே சுமுகமாக இருக்கமுடியாதென்று நாங்கள் கற்பனை செய்திருந்தாலும் ஐம்பதுகளில் சிமோன் சார்த்தரைப் போலவே பிரசித்தமாகவும் செல்வந்தராகவும் இருந்தார். இரு வருடைய நண்பர்களும் பொதுவானவர்களாகவே இருந்தார்கள் - தத்துவவியலாளர் Maurice Merleau Ponty, கவிஞர் Raymond Queneau, கவிஞர் Jacques Prevert, பாடகி Juliette Greco இப்படி. ஒரே கபே பாரிற்றுத்தான இருவரும் செல்வர்கள்.

இருபது வயதிலேயே தனக்கென்று ஒரு பெயரை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள விரும்பிய சிமோன், அதில் இருந்து 30 வருடங்களிற்குப் பின்பு எந்த விதமான தாட்சண்யமும் இன்றித் தன்னுடைய கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பகுத்தாய்ந்து பல பாகங்களாக எழுதுகின்றார். Mémoires d'une fille rangée (1959) தொடக்கம் Tout Compte Fait

(1972) வரை தனிநபர் வாதத்தைக் கேள்விக்குள் ளாக்குகிறார். தன் இளமைக்காலத்தில் அரசியலின் மையாக, அரசியல் வறுமையாக இருக்க நேர்ந்த தற்காக வருந்துகின்றார். நாடு நாசிகள் வசப்பட்டிருந்தபோது தன்னுடையதும் சார்த்தரின் தும் சாத்விக செயற்பாடுகளுக்காகவும் வாழ்க்கைக்கான கட்டாயக் காதல் வைத்திருக்கும் அதேவேளையில், அதற்கு வெளியே நிச்சயமற்ற, கட்டாயமற்ற காதல்களினால் ஏற்படும் கீறல்கள்/ காயங்கள்/ பிழைகள்பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார். 1980இல் ஏற்பட்ட சார்த்தரின் மரணம் இவரை வெகுவாகப் பாதித்தது. இவர் 1986ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 14ம் திகதி அன்று, தன்னுடைய பிரசித்தமான துணையான சார்த்தரின் இழப்பின் பின்னான ஆறு வருடங்களில், மறைகிறார்.

La Ceremonie des Adieux என்னும் நூலில் எந்தவிதமான விசமும் இல்லாமல் சார்த்தரின் வீழ்ச்சி பற்றியும் தகாத பாவனைகள், முதுமை இவைகளினை வெற்றி கொண்டதையும் விபரிக்கின்றார்.

இப்படி எழுதுகின்றார்.

"அவருடைய மரணம் எங்களைப் பிரிக்கின்றது; என்னுடைய மரணம் எங்களை இணைக்காது"

றஞ்சினி கவிதைகள்

- அறிமுகம் -

செ.க.சித்தன்

“உன் முத்தங்களுக்காக என் உதடுகள் தவிக்கின்றன”

றஞ்சினியின் கவிதைகள் மிகத் துலக்கமானவை. உணர்வின் நேர்மையை மிக நிர்வாணமாகச் சொல்பவை. தமிழில் இவ்வாறான துணிச்சலான காதல் கவிதைகளின் வரவு மிக அரிதாகவே இருக்கின்றது. அறிவுரிமையின் பாசாங்குத்தனம் இல்லை. விடுதலை என்கிற கோஷத்தனம் இல்லை. கவிதைகளும் அவை பிறந்த தூண்டல்களும் விடுதலையேயாகி நிற்கின்றன. சில கவிதைகள் உணர்வின் அதியுச்ச வீச்சை வெளிப்படுத்துகின்ற அதேவேளை, சில வெறுமனே வசனத்தின் இடம்மாறிய சொற்களின் கூட்டமாகவே இருக்கின்றன. ‘இனிய நண்பனுக்கு’ என்ற கவிதை தொடக்கம் ‘ஓவியனுக்கு’

என்ற கவிதைவரை, இவரது இந்த முதலாவது தொகுப்பில், ஐம்பத்தியொரு கவிதைகள் இருக்கின்றன. புத்தி, அழகு, அறிவு என்பவற்றின் மீதான ஒரு ஆணின் அங்கீகாரம் என்பது எவ்வளவு அபத்தமானது, பொய்யானது, கோணலானது என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே சொல்லிவிடுகிறது இத் தொகுப்பு. மிகச் சாதாரணமான பேச்சு வழக்கின் பூரண சொற்களாக இருக்கும் இது போன்ற கவிதைகள் சில, பல வேளைகளில் ஒரு திடீர் வெட்டில் நுண்தளப் புரிதலை வேண்டி நிற்கின்றன.

என் இனிய நண்பனே
நீ என்னை அறிந்ததாகக் கூறினாய்
எப்படி என்றேன்; ஆத்திரப்பட்டாய்
உன்னிடத்தில் - என்னைச் சமப்படுத்திப்
பார்த்தாய்
பின் பரவாயில்லை புத்திசாலி என்றாய்
அறிவென்றாய் - கூடவே அழகென்றாய்
எதை எதற்காகச் சொன்னாய்?
இல்லை
உன்னால் என்னை அறியமுடியவில்லை
பெண் என்பதைத் தவிர

சில இனிப்பான கவிதைகள்:
ஆடை களைந்து அரவம் போல பின்னிப்
பிணைந்து
திரண்டு புரண்டு கலவியில் கலந்து இமயம்
சென்று
கரைகிறது காலை

‘என் ஜமேக்க காதலனுக்கு’ என்ற கவிதையில் கறுப்புக் காதலனிடம் அவள் சொக்கிக் கிடப்பது அழகிய கவிதையாகிக் கிடக்கிறது. ஜமேக்கப்பாடகர் பொப் மார்லியின் புகழ் பெற்ற பாடல்களில் தெரிகின்ற பிரபஞ்ச நோக்கினைத் தன் காதலனிடமும் கண்டு லயிப்பது அது பொப் மார்லியின் நிழல் உருவே என்றாகிறது.

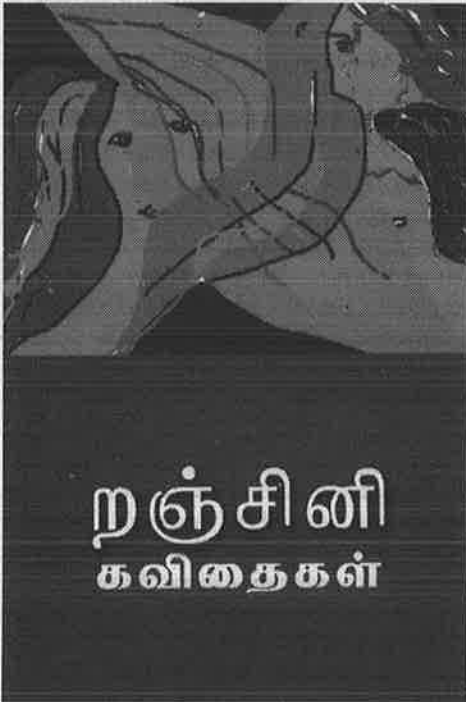

Photo : THAMAYANTHY

“... முத்தமிடத் தூண்டும் உன் உதடுகள்
எனை வருடும் உன் திரண்ட தலைமுடி
என் தூக்கத்தைப் பறித்து விட்டது

...
உன் பாடல்கள் புரட்சியானது
... நான் கொண்ட காதல் வார்த்தைகளை
மீறியது ...”

இந்தக் காட்சி ஏதோ ஒரு கிராமத்தில் நடக்கின்றது. ஒரு இளம்பெண். அவளுடைய வயதுக்கு மேலாகவே மூப்படைந்த தோற்றம் கொண்டவள். அவள் வயதைவிட இரண்டு மடங்கு வயதொத்த ஒரு ஆணுடன் நிற்கிறாள். சடுதியாக அந்த ஆண் அவளைக் கழுத்தில் பிடித்து பலாத்காரமாக தன்னை நோக்கி இழுக்கிறான். பிறகு தள்ளுகிறான். அவள் மூங்கில் கட்டொன்றின் மீது மோதி விழுகின்றாள். அந்த ஆண் அவளுடைய இடுப்பில் இரு தடவைகள் காலால் உதைக்கின்றான். பிறகு அவளைத் தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்து எழுப்புகிறான். அவளை அவன் ஒரு அறைக்குள் கொண்டு செல்கிறான். அது அவளுடைய கணவன். அவர்களைப் பார்த்து நான் ஒன்றும் ஆச்சரி யப்படவில்லை.

நான் சலுகைகள் அதிகமுள்ள வர்க்கத்

உடனடிப் பார்வையில் இவை கவிதைகள் தானா என்று கேட்கத் தோன்றும் போல் இருந்தாலும், அவை சொல்கின்ற விடயங்கள் தமிழுக்குப் புதியவை. கவிஞனை, கலைஞனை, ஓவியனை, பாடகனை, நண்பனை, புரட்சியாளனை, விடுதலையை நேசிப்பவனை, கனிவிதயம் கொண்டு விரும்பி நிற்கும் கலைமனக் கவிதைகள் இத் தொகுப்பில் பல உண்டு.

இவர்களிடமிருந்து “...அன்பை எடுக்கவும் அன்பைக் கொடுக்கவும் எமக்கிருக்கும் உரிமை பறிபோகாதவரை நாம் காதல் செய்வோம்” என்று அன்புமனம் காட்டி அணைத்து நிற்கின்றன. அன்பும் காதலும் கூடலும் வருடலும் இனிமையானவைதான். அதனால் பல பிரிதலின் துயிர் வாட்டி எடுப்பினும் அதன் யதார்த்த நிலையினைப் பல கவிதைகள் பேசுகின்றன. “...உனது நெருக்கம் எனக்குத் தேவையாக உள்ளது ஆனாலும் என் அறிவு எம்மைப் பிரிக்கிறது” பண்பட்ட நவீனத்தின் பெண்மனப் படிமங்கள் இப்படி வெளிப்படுவது தமிழுலகுக்கு முற்றிலும் புதியது. இவை எல்லாமே ஆசிய மனங்களின் போலி வாழ்வின் பாவலாக்களை சாய்த்துவிடக்கூடியவை.

தைச் சேர்ந்த ஒரு டாக்டர். நான் இந்த விதத்தில் தள்ளி வைக்கப்படவில்லை. என்னையும் கழுத்தைப் பிடித்துப் பின்னால் தள்ளுகிறார்கள். நானும் சுவர்களின் மீது மோதி விழுகிறேன். என் முகத்திலும் இரத்தம் வடிகின்றது. என்னுடைய அடையாள அட்டையில் நான் சலுகை களுடன் கூடிய ஒரு பிரஜை. ஆனால் என்னவாய் இருந்தாலும் நான் ஒரு பெண். குடும்பம் தொடர்பான சட்டங்கள் அந்த ஏதோ ஒரு கிராமத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணுக்கும் எனக்கும் ஒன்றுதான். அவளுடைய கணவன் என்னுடைய வனைப் போல் என்னை விலக்கி வைப்பதற்கு மூன்று தடவைகள் ‘தலாக்’ என்னும் சொல்லை உச்சரிக்க உரிமையுள்ளவன் என்னுடையவனைப்போல. அவன் பல மணம் புரியவும் நான்கு மனைவிகளை வைத்திருக்கவும் மதம் அவனை அனுமதிக்கின்றது.

தஸ்லிமா நஸ்ரின்

ஐரோப்பிய தமிழ் சஞ்சிகைகளின்

புத்துயிர்ப்பு:

தெருக்கூத்தன்

இணையத்தளங்களில் புற்றீசல்கள் போல முளைத்துக்கொண்டிருக்கும் blogகளின் நடுவே இப்போது ஐரோப்பாவில் புதிய சஞ்சிகைகள் மீண்டும் தோன்றத் தொடங்கியுள்ளமை ஒரு ஆரோக்கியமான அறிகுறியாகக் கொள்ளலாம்.

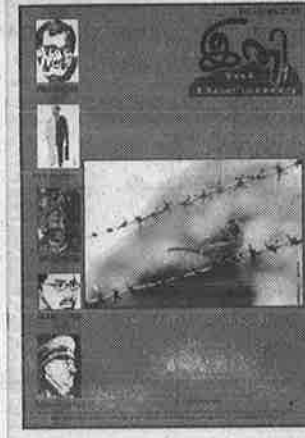
இந்த வரிசையில், டென்மார்க்கில் இருந்து 'இனி' என்னும் காலாண்டிதழும், நோர்வேயில் இருந்து 'உயிர் மெய்' என்னும் காலாண்டிதழும் வெளிவந்துள்ளன.

'இனி':

இதன் முதலாவது இதழ் டிசம்பர் 2005இல் வெளிவந்துள்ளது. ரி. சத்தியதாலை ஆசிரியராகக் கொண்டு, டேனிஷ் - தமிழ் சமூகக் கலாச்சார மையத்தினால் வெளியிடப்படுகின்றது. 50 பக்கங்களைக் கொண்ட (6 பக்கங்கள் டேனிஷ் மொழியில் உள்ளன) கையடக்கமான இதழ். இதன் வடிவமைப்பு நோர்வேயில் இருந்து வெளிவந்து நின்றுபோன 'பறை' சஞ்சிகையினை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றது. அத்துடன் புகலிடத்தில் இருந்து ஆரம்ப காலங்களில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகளின் உருவ அமைப்பைக் கொண்டிருக்கின்றது. டென்மார்க்கில் இருந்து ஏற்கனவே நீண்ட காலங்களிற்கு முன்பே வெளிவந்து நின்று போன 'சஞ்சீவி' சஞ்சிகைக்குப் பின் 'இனி' ஒரு மாற்று அரசியலைக் கொண்டு வெளிவருமென்று நம்பிக்கை கொள்ளலாமா?

'இனி' டிசம்பர் மாத இதழில் Race & Class A. Sivanandan பற்றிய ஒரு சிறிய அறிமுகத்துடன் தொடங்கி பேராசிரியர் George L. Harvardஇன் தமிழ்மொழியின் சிறப்பு என்னும் கட்டுரை வரைபல விடயங்களைத் தொட்டுச் செல்கிறது.

நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்கள் பற்றிய கரவைதாசனின் கட்டுரை, ஹிட்லரின் 'எனது போராட்டம்' பற்றிய தமிழரசனின் விமர்சனம்,

தொடர்புகளுக்கு:
Akal
Blomstervaenget 36
6600 Vejen
Denmark.

மின்னஞ்சல்:
editor@dantamil.com

பத்திரிகையாளர் என். சரவணனுடனான நேர்காணல், மாவீரர் நாள் உரை - பாலசிங்கம் சிந்தனைகள் பற்றிய ஒரு பார்வை எனும் சேரனின் கட்டுரையின் மறுபிரசுரம், சிங்கள சாதியமைப்பை விளங்கிக் கொள்ளுமுன்... எனும் சராவின கட்டுரை என்பனவும் இடம் பெற்றுள்ளன.

'இனி' ஆசிரியர் தலையங்கம்:

நமக்கு வெளியில் நமது தலைவிதி

நீண்டதொரு இடைவெளியின் பின் 'இனி' சமூக கலாச்சார இலக்கியத்தளத்தில் சந்தித்துக் கொள்கிறோம். கடந்த காலங்களில் கூடவே எங்களுடன் புலம் பெயர்ந்து வந்த இயக்க முரண்பாடுகள் பற்றியும் மிகப் பிழையான பழைய ஐதீகங்கள், மூட நம்பிக்கைகள், கலாச்சார முரண்பாடுகள், அதிகாரத்துவம் அதனையொட்டி எழும் வன்முறைகள் பற்றியும் நாம் நிறையவே எழுதியும் பேசியும் விவாதித்தும் வந்துள்ளோம். சமூகப் பொறுப்போடு எடுத்துக் கொண்ட அனைத்து விடயங்களையும் அதியுயர் ஜனநாயகக் கோட்பாட்டின் பன்முகத்தன்மையான மறு விசாரணை செய்

தல், சயவிமர்சனத்துக்குள்ளாக்குதல், பிழைகளைக் கண்டறிதல், கண்டறிந்த பிழைகளை முடிவுக்குக் கொண்டு வருதல் எனக் கருத்துரீதியில் எம்மைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் சரி செய்தும் ஒற்றைச் சிந்தனையில் சில சந்தர்ப்பங்களில் வசதிக்குத் தக்கவாறு கணக்குத் தீர்த்தும் வந்துள்ளோம். இந்த வசதிக்குத் தக்கவாறு கணக்குத் தீர்த்த போதுதான் எங்களிடம் இருந்த சிற்றிலக்கிய ஏடுகள் பல காணாமல் போயின. எமது திசைவழியை நாம் தவறவிடல் தகுமா? 'தோன்றி வளர்ந்து சிதைந்து அழிந்து மறுபடியும் மறுபடியும் புதியன தோன்றும்' எனில் எமது சமூகக் கடமையை நாம் தவறவிடல் தான் தகுமா?

எமது நிகழ்காலம் கொடூரங்களாலும் பயங்கரங்களாலும் நிறைந்துள்ளது. தாயகத்தில் தமிழ்த் தேசியத்தினைத் தொடர்ந்தும் அரைகுறைத் தீர்வுக் கதையாடல்கள் மூலமும் அல்லது வல்லரசுப் பின்னணிகளின் விளைவான சமரசங்கள் மூலமும் சமாதானத்துக்கான தீர்வானது தள்ளிக் கொண்டே செல்கிறது. புலம்பெயர்ந்த மண்ணில் ஒவ்வொரு நாளும் புதிது புதிதான பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கிறோம். எமது இரண்டாம் தலைமுறையினருக்கும் எமக்குமான இடைவெளி கூடிக்கொண்டே செல்கிறது. இனிவரும் காலங்களில் அவர்கள் அந்தந்த நாட்டின் அடிக்குறிப்போடுதான் தங்களை அடையாளப்படுத்தப் போகிறார்கள். எனில் இணைவாக்கத்துக்கான முன்னெடுப்புக்களைத் தீவிரப்படுத்துதல் இன்றைய காலத்தின் கட்டாயத் தேவை. இனி தொடரும்...

'உயிர்மெய்' (பெண்கள் காலாண்டிதழ்):

நோர்வேயில் இருந்து வெளிவருகின்றது. இதன் முதலாவது இதழ் தை-பங்குனி 2006இல் பானுபாரதி, தமயந்தி ஆகியோரை தொகுப்பாசிரியர்களாகக் கொண்டு வெளிவந்துள்ளது.

இந்த இதழை விரித்ததும் கலைச்செல்வனின் புகைப்படம். அதனைத் தொடர்ந்து ஆசிரியர் தலையங்கம், புகைப்படங்கள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் என விரிந்து கிடக்கின்றன.

இந்த இதழில் ஆர்த்தி, சாரங்கா தயானந்தன், சகி, சியாமளா, சமுத்திரன், Aud Farstad, தோழர் புள்பராஜா, கவிதா, திலகபாமா, இலக்கியா இவர்களுடன் பானுபாரதி, தமயந்தி ஆகியோரின் படைப்புகள் காணப்படுகின்றன.

நோர்வேயில் இருந்து 10 ஆண்டுகளாக வெளிவந்து நின்று போன காத்திரமான பெண்கள் சஞ்சிகையான 'சக்தி'க்குப் பின் இப்போது 'உயிர்மெய்' வெளிவந்திருக்கின்றது.

தொடர்புகளுக்கு:
UYIRMEI
P.Boks - 2114
6028 Alesund
NORWAY

மின்னஞ்சல்:
editor.uyirmei@hotmail.com

'உயிர்மெய்' ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் இருந்து:

.....
மனிதகுலத்தின் சரிபாதிமான பெண்களினது நிலைமை இன்னும் மாற்றமடையாமல் இருப்பதை இந்த 84வது சர்வதேசப் பெண்கள் தினத்தில் வருத்தத்துடன் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலையிலேயே நாங்கள் இருக்கின்றோம். இனம், மத, மொழி வேறுபாடுகளுக்கப்பால் 'பெண்' என்ற வகையில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளும் ஒடுக்குமுறைகளும் உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன.

.....
பெண்ணுரிமைக்கான போர் சமூக விடுதலையுடன் கூடிய போராட்டமாகும். 'இங்கே ஆண் - பெண் இரு பாலாரும் இணைந்தே இந்தப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் முழுமையான பெண்விடுதலை சாத்தியமாகும். சமூகத்தில் ஒரு அங்கமான பெண்களை கீழான நிலையில் வைத்துக் கொண்டு சமூகவிடுதலைபற்றியும் பெண் விடுதலைபற்றியும் அலட்டிக் கொள்வது எவ்வகையிலும் சரியானதல்ல.

இத்தகைய நிலைமைகளோடு சூழ்நிலையின் கைதிகளாகத் தங்களது ஆளுமையை இழந்து அடையாளத்தையும் தொலைத்து விட்டு வீட்டின் மூலைக்குள் முடங்கிக் கிடக்கும் பெண்களின் கரங்களை எட்டிப் பற்றுவதும் 'உயிர்மெய்' இந்நோக்கங்களில் ஒன்றாகின்றது.

நிழல்கள் நிழல்கள் சூர்வகைவூ சூர்வகைவூ

உயிர் நிழலின் வருகை மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. தொடர்ந்து வெளி வர வாழ்த்துக்கள்.

இலங்கையில் வாழும் நாங்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் எங்கள் உறவுகளின் எழுத்துக்களை அவர்களின் எண்ணங்களை இவ்வாறான புகலிட சஞ்சிகைகள் மூலமே அறிய முடியும். ஆனால் இவ்வாறான சஞ்சிகைகள் திடீர்திடீர் என்று தங்கள் வருகையை நிறுத்திக் கொள்கின்றன. இதற்கான காரணங்களை எங்களால் அறிய முடியாமல் உள்ளது. உயிர்நிழலின் வருகையும் இப்படித்தான் அமைந்து விட்டதோ என்று எண்ணியிருந்தேன்.

மேலும் புகலிடத்தில் முன்னர் வெளிவந்த சஞ்சிகைகளில் எல்லா ஆக்கங்களிலும் பெரும்பான்மை இடத்தை தமிழக எழுத்தாளர்களின் படைப்பே ஆக்கிரமித்திருந்தது. உயிர்நிழல் இம்முறை அந்த விடயத்தில் கவனம் கொண்டிருப்பதாக தெரிகிறது. இந்த நம்பிக்கையை தொடர்ந்து காப்பாற்ற முயலுங்கள்.

அன்புடன்
எஸ்.விஜயகுமார்
கண்டி

அன்புடன் தோழர்களுக்கு நீங்கள் அனுப்பிய உயிர்நிழல் கிடைத்தது. மகிழ்ச்சி. உயிர்நிழல் மறுபடியும் துளிர்ந்தது காலத்தின் தேவை. அதற்கு எனது வாழ்த்துக்கள்.

காத்திரமாகவே இதழ் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. 'Paradise Now அல்லது ஒரு தற்கொலைப் போராளியின் உருவாக்கம்' திரைப்படத்தின் விமர்சனம் - அறிமுகம் வாசித்தபொழுது மனதில் அதிர்வை ஏற்படுத்தியது. அதேபோல் 'பழி' சிறுகதையும் மனசில் வலியை ஏற்படுத்தியது. 'முகமது முதல் மார்க்ஸ்வரை' இன்றைய உலகின் அடிப்படைவாதங்களின் தோற்றங்களை, அதன் வளர்ச்சி பாதிப்புகள் என்பனவற்றை துல்லியமாகக் கூறுகின்றது. பொய்கள் என்று தெரிந்துகொண்டு பொய்களை எழுதுவதும் பொய்கள் இவை என்று தெரிந்துகொண்டும் அவற்றை வாசிப்பதும் வியாக்கியானங்கள் செய்வதும் எமது சூழலாகிவிட்டது. இந்த அபத்த நிலை என்று மாறுமோ? அதுவரை உயிர்நிழல் போன்றவற்றைத்தான் நாம் நல்ல வாசிப்புக்கு நம்பி இருக்கவேண்டி உள்ளது.

அன்புடன்
துரைசிங்கம்
புலோலி, பருத்தித்துறை

நிழல்கள் நிழல்கள் நிழல்கள் நிழல்கள் சூர்வகைவூ சூர்வகைவூ சூர்வகைவூ சூர்வகைவூ

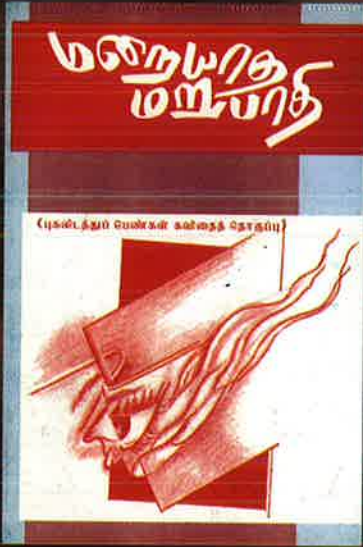

Steve McCURRY

Pakistan - 1985

இப்படம் பாகிஸ்தானில் 1985இல் எடுக்கப்பட்டது. இவர் எடுத்திருக்கின்ற Portraits எல்லாம் ஒவ்வொரு விதத்தில் விசேடமானவை என்றாலும், இந்த Portrait அதற்கேயுரிய சகல அம்சங்களையும் கொண்டிருப்பதால் அவைகள் எல்லாவற்றினுள்ளும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகின்றது.

கேஸ்ட் ரெவியூக்களின் வரவுகள்

மறையாத மறுபாதி
 (மகனிடத்தாய் பெண்கள் கவிதைத் தொகுப்பு)
 முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1992
 இரண்டாம் பதிப்பு : பெப்ரவரி 1993

தமிழில் தரிப்புக்குறிகளின் பயன்பாடு
 சி.சி.வினோகரம்
 ஏப்ரல் 1994

காவுகொள்ளப்பட்ட வாழ்வு முதலாய கவிதைகள்
 முதலாம் பதிப்பு
 ஒகஸ்ட், 2002

எனக்குள் பெய்யும் மழை
 மூன்றாம் பதிப்பு
 மார்ச்சு 2002

எனக்குள் பெய்யும் மழை கவிதைத் தொகுப்பு
 தொகுப்பும் மொழியடக்கமும் : யமுனா ராஜேந்திரன்
 யூலை 1998

பனிவயல் உழவு கவிதைத் தொகுப்பு
 திருமாவளவன்
 நவம்பர் 2000

EXIL PUBLICATION
 27 Rue Jean Moulin
 92400 Courbevoie
 France.

e-mail : exilpub@gmail.com